

Τίκ-Ταίκ

Χρησιμοποιούντες την Ο-ΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ «ΚΟΛΥΜΙΟΣ» επιτυγχάνετε τα εξής πλεονεκτήματα :

Αον) Απόλυτον άντισηψίαν και άπολύμανσιν του στόματος.

Βον) Ευχάριστον συναίσθημα γεύσεως και δροσερότητος του στόματος επί ώρας.

Γον) Άκραν ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΧΡΗΜΑΤΟΣ, καθόσον εν σωληνάριον «ΚΟΛΥΜΙΟΣ» διαρκεί ΔΥΟ ΦΟΡΑΣ περισσότερο οισυδύποτε άλλου, περιέχοντος την ατήν ποσότητα οισυδύποτε άλλης οδοντόκρεμας.

Και τέλος εινε έντελώς άβλαβής κατά την χρήση.

Διαρκής παρακαταθήκη ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Εδουάρδου 4.

202

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι, έτοιμοι και επί παραγγελία. Τελευταίας μόδας, στενές και πομπέ (Καρατίων 18) 3 δραμίων και με το όνοματεπώνυμο έντός. Θα τας εύρητε μόνον εις το κατάστημα μας αντί δραχ. 420 το ζεύγος. Άδαμαντοπωλείον και Χρυσοχοείον

ΣΤΕΛΙΟΥ ΚΑΙ ΖΕΡΒΑ ΑΠΕΛΛΟΥ 3

Παρ. Λυκούργου—Άθήναι
Αποκόψατε και φυλάξατε το παρόν θα σάς χρησιμεύση

Ή εξαίρετος λάμα «ΚΡΙΚΕΤ» ευρίσκει ευχάριστα. Πωλείται παντού

Γενικός αντιπρόσωπος :
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Άρ.

Τιμάται δρχ. 2.50

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Και οι πλέον δυσκίλαιοι με ένα ή δύο κάθε βράδυ ενεργούνται. Μιασσήσατε επί δέκα λεπτά κάθε κουφέτο. Εινε ευχάριστον καθαρτικόν. Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

Θά μείνετε εκπληκτος και κατενθουσιασμένη με την

ΡΟΔΑΙΝΗ

ΧΙΟΝΑ

Ουδέποτε έχετε δοκιμάσει άλλο τι το όμοιον να λακκίνη και να καθιστά το έργο σας τόσο απλό και δροσερόν.

Εις κάθε δεχείον υπάρχει επιστημονική του συμβαί

Προφυλαχθέντε από την πηλν μόνον με τας παστίλλας

“ΜΕΖ.”

ΑΙ ΠΑΣΤΙΛΛΑΙ «ΜΕΖ» ανακουφίζουν άμέσως τόν πόνο. Άπολυμαίνουιν τελείως τόν σπασμ. Διευκολύνουιν την άναπνοην. Πω λαμβάνουιν τας παθήσεις τας άποφυγας και προφυλάσσουιν από την γρίππην. Δοσολογία. Ζητήτε μόνον «ΜΕΖ». Πωλούνται εναντίον παντού. Κεντρική άποθήκη οδός Έλεούσης 10, Παράδος Αθήνας.

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

θεραπεύεται τελείως, χωρίς δίαιταν, με την Διαβητικήν, την όποιαν συνιστούν οι διασημότεροι ιατροί εν Γερμανία.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

Πούδρα ΜΑΤΙΝΕΕ

ύπερ έχει όλων εις ποιότητα.

Προφυλάσσει το δέρμα από καιρικά μεταβολάς.

Πωλείται παντού.

Γεν. άποθήκη : Α. Κωνσταντινίδης, Ρόμβης 26.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

1

ΓΡΑΦΕΙΑ
Οδός Σταδίου 28
(Μέγαρον Εφεσίου)
Άριθ. γραφείου 45
Άθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έξωτερικού Λίρα Άγγλ. 1
Άμερικής Δολλάρια 5
Έξάμηνιοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής - Ίδιοκτήτης : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Άπό του προσεχού, 9ου φύλλου, έρχεται το νέον μεγάλο λαχείον μας ες 100.000 δραχ.

“Ανω άριστερά.—Η Μις Γαλλία Δις Ίωάννα Ζουλλά, ή εκλεγείσα Μις Εύρώπη

Δεξιά.—Η Μις Έλλάς Δις Χρυσούλα Ρόδη, ή όποιά θα εξελεγείσθε άσφαλώς Μις Εύρώπη εάν δέν είχαν εκλεγεί πέρσει ή Δις Διπλάρακου.

Κάτω άριστερά.—Η Μις Τουρκία.

Δεξιά.—Η Μις Γερμανία.

Κάτω δεξιά : (εις το σύμπλεγμα).—Η Μις Γιουγκοσλαβία, ή Μις Ρωσία και ή Μις Άγγλία.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ ήγγυημένη, άνώδυνος και θεραπεύεται διά 4 ή 6 ένεσεων. Πω τάπανους της αιμορραγίας και πόνων. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, διικός. 3 ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ, 10 5 — 7.

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

ΕΠΙ ΚΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗΝ

Μία από τας πολύ προκλητικές εινέ νας από τὸ φιλμ, πού ἐπροκάλεσαν τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς τοῦ νεαροῦ πρὸς τὸν ἀγωνιστὴ καὶ τὸ σπάσιμο τῶν προειρημένων τοῦ «Ἀττικῶν».

Στὴ Λέσβο, στὸ νησί τῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν παρὰφορων ἐρώτων, τὸ ἐρωτικὸ θωμάντιο τοῦτο ξετυλίγεται... Παρντόν; Μὴ νομιμῇ, πρὸς Θεοῦ, πῶς ἐξήλεψα τὴν δόξα τοῦ Λόγγου καὶ τοῦ συναδέλφου του Ὁρέστη Λάσκου. Πέριον ἀπλῶς δυὸ γραμμὲς ἀπὸ τοὺς ἐξόχους ποιητικοὺς τίτλους τῆς καινούργιας Ἑλληνικῆς ταινίας «Δάφνης καὶ Χλόης» πού εἶδαμε τὴν περασμένη Δευτέρα στὸ «Ἀττικόν». Ἡ νέα κινηματογραφικὴ ἐταιρεία «Ἀστρο Φιλμ», πού ἀνέτειλε πρὸ καιροῦ στὸ στερέωμα τῆς Ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς διομηχανίας, μᾶς ὑπεσχέθη ἐκπλήξεις μὲ τὸ ἀρχαῖο δοκιμικὸν εἰδύλλιο πού ἐγκυμονοῦσε ἓνα ἀρετὸ διάστημα στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Μυτιλήνη. Καὶ μᾶς τῆς παρουσίωσε ἀφθονες.

Ἀς ἀφίσωμε τὴν σοβαρὰ κριτικὴ, πρὸς Θεοῦ, στοὺς εἰδικούς, καὶ ἂς ρίξωμε μιὰ διαισθητικὴ ματιὰ στὰ παρασκήνια τῆς ὀθόνης. Τὰ παρασκήνια καμμιά φορὰ εἶνε πιδ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὴν σκηνή... Αὐτὸ ἀσφαλῶς θὰ τὸ κατὰλαβαν καὶ οἱ θεαταὶ τῆς ταινίας, πού ἔχουν τὴν ἐξαιρετικὴ τύχη νὰ ἀπολαύσουν θεόγυμνη τὴν πρωταγωνίστρια, πρᾶγμα ὅχι καὶ τόσο συνήθες, ὅχι μονάχα στὶς ἑλληνικὲς μὲ καὶ στὶς ξένες ταινίες. Καὶ σὲ ὀρισμένες σκηνὲς ἐμακάρισαν ἀσφαλῶς τὴν ὀραία ἐποχὴ ὅπου ἡ γυναῖκες δὲν ἤξεραν τὰ ἔργα τοῦ ἔρωτος καὶ τριγυνοῦσαν στὰ δάση καὶ στοὺς λόγγους μὲ τὴν ἐξαιρετικὰ συμπαθὴ τουαλέττα τῆς μαμᾶς τους. Καὶ οἱ μὲν θεαταὶ ἔχουν νὰ κάνουν, παρ' ὅλο τὸ γοητευτικὸ θέαμα ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν ὀθόνη... Τί ἔκαναν ὅμως ἄρα γε οἱ ἡθοποιοὶ, σκηνοθέται καὶ ὀπερατέρ τὸν καιρὸ πού γυρίζονταν ἡ ταινία; Ἡ κακὴ γλώσσα λένε πολλὰ. Μόλις ἡ «καλλίγραμμα» παρθένᾳ ἔρριξε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλον σκῆς πού ἐσκέπαζε τὸ θελκτικὸν μυστήριον τοῦ κορμιοῦ της, ὁ ὀπερατέρ ἐξαλλοῦ ἐλαφρῶς καὶ τὰ ἔχασε. Ἀντὶ νὰ γυρίξῃ ἡ μηχανὴ του, ἐγύριξε τὸ κεφάλι του.

— Ἐμπρὸς ἔτοιμος; ἐφώναξε ὁ σκηνοθέτης σὲ καλυτέραν κατάστασιν.
— Ἐτοιμος... ἀπαντοῦσε ὁ ὀπερατέρ μηχανικὰ καὶ ἐγυρνοῦσε, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα εἰς τὸ γοητευτικὸν θέαμα. Γιατὶ μὴν ξεχνάτε ὅτι τὸ θέαμα πού παρουσιάζεται στὴν ὀθόνη κατὰ τὸ ἐν δεύτερον, ἦταν ἀκέραιον γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐταιρίας, πού δὲν ἦσαν φτιαγμένοι ἀπὸ ἀλουμίνιον, ἀλλὰ οὔτε καὶ μεγάλες σχέσεις μὲ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον εἶχαν... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βγῇ τρεῖς φορὲς σκάρτη ἡ σκηνή...

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία ἐξακολουθοῦσε. Ὁ κινηματογραφικὸς θίασος ἀφοῦ ἐπαῖξε τὸ ἓνα δοκιμικὸν εἰδύλλιον, μὲ τὸν ἀναπόφευκτον φυσικὸν νόμον τῆς κεκμημένης ταχύτητος, ἄρχισε νὰ παίξῃ καὶ δεύτερον, αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως χωρὶς τὸν ὀπερατέρ. Ἐνας ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς, λεπτὴ καὶ εὐγενικὴ ψυχὴ, ἐβγῆκε τρομερὰ ἐρωτευμένος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ τὸν ῥόλον τοῦ Δάφνης. Ἐνδὸς Δάφνης ὅμως πού καθόλου δὲν ἄγνοοῦσε τὰ «λόγια καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἔρωτος». Ἦξερε πολὺ καλὰ πῶς τὸ γιαιερικὸ

τοῦ ἔρωτος εἶνε πρῶτον τὸ φιλί, δεύτερον τὸ ἀγκάλιασμα ὅπως ἔλεγε τὸ ρομάντζο καὶ τὸ παρουσίασε αὐθωρεῖ σὰν ἔμπορος φαρμακοφάρμακοποιός. Τὸ εἰδύλλιο ἐννοεῖται ἐυνεχίσθη πολὺ μετὰ τὴν ταινία καὶ πρόκειται, κατὰ πολλούς, νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο φινάλε μὲ τὸ ρομάντζο.

Ἄλλο πρόσωπο σπουδαιότερο ὅμως εἶχε

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ φιλμ, ἡ ὁποία ἐκρίθη ὑπὸ πολλῶν ὅτι θὰ ἡμπορούσε καὶ νὰ λείψῃ, διότι ἐθεωρήθη ὡς πολὺ «γυμνῇ».

περισσότερες ἱστορίες. Ἐκείνη πού ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὸν ἔρωτα στοὺς δυὸ ἀπείρους ἐρωτευμένους, ἀλλοίμονο, ἐσκόρπισε τρομερὸ πάθος ὀλόγυρά τους. Κάποιος ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου, πού δὲν εἶχε μέρη στὴν ταινία, ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ καὶ αὐτὸς τὸ μέρος του, ἔστω καὶ ἔξω ἀπ' αὐτή. Ἡ δασκάλα τοῦ ἔρωτος ἦταν ἓνα θαῦμα. Τὰ μάτια της σατανικά. Τὸ κορμί της ὀνειρώδες. Τραγοῦδι, ὄνειρο, σειρήνα, ὅπως τῆς ἔγραψε ἀργότερα καὶ κάποιος ποιητὴς—ὅχι ὁ Λάσκος—ὁ ἐρωτευμένος ἔπεσε στὰ πόδια της.

Ἐκείνη ἐξεπλάγη στὴν ἀρχὴ καὶ ἐνόμιζε πῶς γυρίζεται νέα σκηνή. Ἐπῆρε τὸ κατὰ-ἄλλο ὄφρος. Ὅταν ὅμως εἶδε πῶς ἔλειπε ὁ ὀπερατέρ ἐξωγύστη.

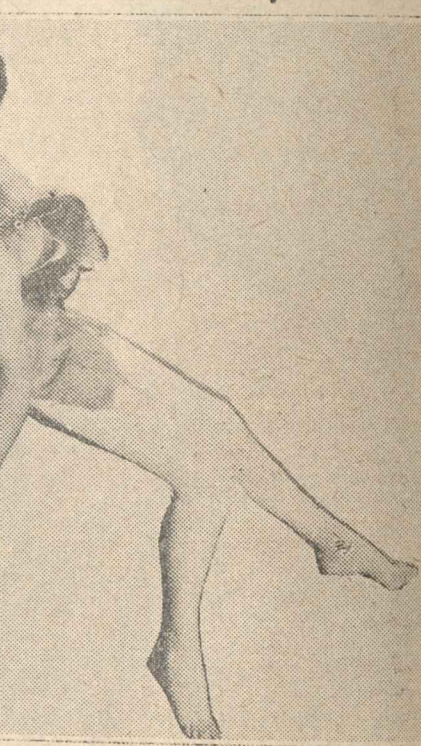
— Κύριε...
— Σὲ ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας.
— Σὰς παρακαλῶ κύριε...
— Ἐγὼ σὲ παρακαλῶ. Θέλω λίγη ἀγάπη. Πολὺ λίγη.
— Νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ μ' ἀφίσετε ἥσυχῃ...

Τὴν ἀφῆκε ἥσυχῃ; Ἀγνωστο! ...
Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Δάφνης τῆς ταινίας πληροφορηθεὶς τὴν δρᾶσιν τοῦ Δάφνης τῶν παρασκηνίων ἐγινε ἐξάλλος ἐκ θυμοῦ, γιὰ τὸ ἀπολύτατον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε καὶ αὐ-

τὸς ἐρωτευθῇ τὴν θελκτικὴν Χλόην, εἰς τὴν πραγματικότητά. Ἔσπευσε λοιπὸν πρὸς συνάντησίν του.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴν ξαναπειράξεις τὴν Χλόην.

— Τὴν Χλόην τὴν ἀγαπῶ, ἀγαπητέ μου.
— Καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ, καὶ ἔχω προχωρήσει μάλιστα ἀπὸ τὴν ταινία, δὲν ἐννοῶ δὲ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀνακόψω τὸν δρόμον μου.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ φιλμ, ἡ ὁποία ἐκρίθη ὑπὸ πολλῶν ὅτι θὰ ἡμπορούσε καὶ νὰ λείψῃ, διότι ἐθεωρήθη ὡς πολὺ «γυμνῇ».

Τὸν ἀνέκοψε ἡ μάλλον ἔκοψε; Μάλλον καὶ, ὁ δυστυχῆς...

Ἀλλὰ ἡ περιπέτεια δὲν ἦτο μοιραῖον νὰ τελειώσῃ. Ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἀννηξέλην τὸ φιλμ, ὁ πατήρ τοῦ Δάφνης πληροφορηθεὶς, ὅτι ἡ φωτογραφία τοῦ υἱοῦ του ἐπόρσε μετὰ τὴν διαφύκον ἄλλον προσώπων, ἔσπευσε ἐξαλλος στὸ «Ἀττικόν» καὶ τὰ ἔκανε γῆς Μαδιάμ. Ἡ βιτρίνες ἐγιναν συντρίμματα.

— Ἀθλοὶ μοῦ ξελογιάσατε τὸ παιδί μου!
— Κύριε ἐπενέθη ὁ σκηνοθέτης ποιητὴς καὶ Ὁρέστης Λάσκος, αὐτὸ πού κάνετε εἶνε φθορὰ ξένης ἱδιοκτησίας.

— Τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ. Ἐσεῖς ἔχετε κάνει φθορὰν τοῦ υἱοῦ μου! Τὸν ἐξηκολύσατε. Ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸν κάνω μηχανικό.

— Μὰ, κύριε Μαροσία...

— Μαροσία εἶσαι καὶ φαίνεσαι. Λέγομαι Γεράσιμος τοῦ Ἰσιδώρου!...

Καὶ ὁ μὲν Γεράσιμος τοῦ Ἰσιδώρου ὡδὴ γῆθη εἰς τὸ πταίσμα ὅπου καὶ ἐπλήρωσε τὰ σπασμένα, ἦτοι δρ. 400. Ὁ Δάφνης, δὲ ἡ Ἀπόλλων, ἡ μηχανικὸς ἔφαγε, ὡς λέγεται τῆς χρονιάς του...

Στὴ Λέσβο, στὸ νησί τῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν παρὰφορων ἐρώτων τὸ ρομάντζο τοῦτο ἐξετυλίχθη.

ΣΟΝΟΡ

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βᾶσει πολυτίμων ἀπομνημευμάτων πασιγνώστου ἀυλικῶς)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Δ!

4ον

Ἀκολουθοῦμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν ἱπποκόμον του, εἰς ὀλίγων θημάτων ἀπόστασιν, ὁ Γεώργιος Α' πρὶν στραφῇ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκράτησε τὸ ἄλογόν του ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου τῆς Πικροδάφνης καὶ κατὰξοντας τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὴν ὁποία ἤρχετο ὁρμητικῶς ὁ ἀέρας τοῦ πλάγους, ἐβύθισε τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ἀνοιχτὰ νερά τοῦ Σαρωνικοῦ.

Δύο τρία παντὰ ἱστιοφόρον ἀρμένιζαν πρὸς τὸ βάθος τῆς Αἰγίνης καὶ ἓνα ψηλὸ καὶ ἰδιορρυθμὸν πανὶ ἐφευγε γοργὸν διαγράφοντας μίαν μεγάλην στροφὴν μὲ κατεῦθυναι πρὸς τὰ νερά τοῦ ἔθρονος τοῦ Φαλήρου.

Ἦταν τὸ κότερο μὲ τὸ χαριτωμένο ναυτάκι καὶ μὲ τὸν μικρὸ Κρανιδιώτη μοῦτσο.

Ὁ Γεώργιος κράτησε τὸ ἄλογόν του ἀκίνητον εἰς τὸ ὕψος τοῦ λόφου πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐνῷ τὸ εὐγενικὸν ἄλογον ἐκύτταζε μὲ ἀνύσχητα μάτια τὴν ἀπέραντη θάλασσαν καὶ ἰσορροπῶν τὸ σφοδρὸν ἀέρα τινάζοντας κάπου κάπου, μὲ ἐκδήλωσι ἀνυπομονῆς, τὸ κεφάλι του, ὁ καθάλαρος του παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸ γοργὸν κότερο μὲ τὸ μεγάλο κολυμβητικὸν πανὶ πού ἐφευγε σὰν σαῖτα καὶ φαίνονταν σὰν νὰ πέταγε ἀπάνω στοὺς λευκοὺς ἀρροῖς τῆς θυμωμένης ἀκόμη θάλασσας ἀπὸ τὸ πέρασμα τῆς ὀρμητικῆς θυέλλης.

Κανεὶς δὲν εἶχε προσέξει τὴν ἀμαζόνα μὲ τὸν ἀκόλουθόν της, ἡ ὁποία εἶχε γνωρίσει ἀπὸ μιὰ μοιραία σύμπτωσιν τῆς τύχης τὸ ἀπόρητον τῶν δύο ἐρωτευμένων.

Ἡ Ρόζα Φαίμπουργ παρὰκολουθοῦσα ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως τὸν Βασιλέα Γεώργιον ἐπρόσεχε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτή, οὔτε ἀπὸ τὸν Γεώργιον, οὔτε ἀπὸ τὸν ἱπποκόμον του.

Ἐποφύετο ἡ τὸν πτυχὸν τοῦ ἐδάφους ἡ τὸν δένδρον, τὰ ὅποια ἦσαν ἄλλοι ἀραιὰ καὶ μεμονωμένα καὶ ἄλλοι κατὰ συστάδας καὶ κατ'ὀρθον πάντοτε νὰ μὲν ἀφανῆς. Ὅταν εἶδε τὸν Γεώργιον νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὸν λόφον ἐστρώσε δεξιὰ καὶ ἀφ' οὗ ἐκρύβη μὲσα εἰς τὴν κοίτην τοῦ χερμαρίου τῆς Πικροδάφνης, τὸν παρακολούθησεν ἀπὸ ἐκεῖ ἀφανῆ καὶ ἐπέσθη ὅτι ἡ στάσις του καὶ ἡ προσοχὴ του δὲν εἶχε ἄλλον κανένα σκοπὸν παρὰ τὴν συγκίνησιν μιᾶς εὐχαριστήσεως νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐρωμένην του ἀπομακρυνομένην μὲσα στὸ κομψὸ καὶ ταχὺ κότερον.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ Γεώργιος ἐστράφη πρὸς τὰς Ἀθήνας. Διήλθε διὰ μέσου τῶν ὀργωμάτων τῆς κριθῆς, κατέβηκε πρὸς τὸ βοιδοκόλινδο καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παλαιὰν ὁδὸν τοῦ Π. Φαλήρου, ἄφησε τὸ ἄλογον τοῦ ἐκείνου νὰ ἀνέλθῃ πρὸς τὰς Ἀθήνας μὲ ἓνα γοργὸ καὶ εὐθὺς τρεῖς.

Ἡ Ρόζα τὸν ἄφησε νὰ ἀπομακρυνθῇ πολὺ καὶ ἀντὶ νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἴδιον δρόμον ἐστράφη ἀνατολικότερον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸ Μπραχάμι διὰ τῆς παλαιᾶς πυρταποθήκης τοῦ Α' Νεκροταφείου καὶ τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΑΝΗΕΥΧΙΑΙ

Ἐνῷ ὅμως ὁ Γεώργιος ἀνῆρχετο εὐτυχῆς καὶ ἡρεμῶς εἰς τὰς Ἀθήνας, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ ἔρωτος του εἶχε

προδοθῇ, ἡ δυστυχισμένη φίλη του ἡ Λουκία Μ. ἄκουγε ἀπὸ τὸν μικρὸν καὶ ἀφοσιωμένον μοῦτσον μερικὰς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν της τὸ ἀόριστον δέος μιᾶς ἀγωνιώδους ἀνησυχίας.

Ὅταν τὸ κότερον ἀνοίχτηκε θαθεὶα ἐκοντραστάρισε μὲ τὴν νοτιὰ καὶ ἐπειτα ἡ Λουκία πέρασας τὸν ἀέρα στὸ πλάγι ἀνοίξε τὸ μεγάλο πανὶ καὶ ἔβαλε γραμμὴ πλῶρη γιὰ τὴν Καστέλλα. ὁ μοῦτσος τῆς εἶπε κατὰ τὴν ψυχὴν της τὸ ἔκρινε πολὺ ὑποπτον καὶ πολὺ ἀνήσυχον.

Τῆς εἶπεν ὅτι μία κυρὰ ξένη πού δὲν ἤξε-

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἰς τὰς μετ' ἄλλας ἱπποδρομίας τοῦ Αἰξ—Λε—Μπαίν, ὅπου μετέβαινε καὶ ἡ καλεσθεῖσα.

ρε καὶ ἑλληνικὰ λίγη ὥρα προτοῦ γυρίσῃ ἡ Λουκία στὸ κότερο, φάνηκε ἄφαντος μεσὰ ἀπὸ τοὺς βράχους πῆδησε ἀπάνω στὴν κουβέρτα καὶ κατὰ γύρυνε ἀπὸ τὸν μικρὸ καὶ τοῦδινε καὶ μάλιστα χεῖματα, ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶδε καὶ ἔπαυε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸ κότερο θυμωμένος χωρὶς νὰ πάρῃ τὰ χεῖματα πού τοῦ ἔδινε.

Ἡ Λουκία τὸν ἐρώτησε πού ἐπῆγε ἐπειτα ἀλλὰ ὁ μικρὸς τὴν διεβεβαίωσε πῶς τὴν εἶδε πάλι νὰ χάνεται μεσὰ ἀπὸ τὸ μονοπάτι τῶν βράχων χωρὶς νὰ ξέρῃ πού πῆγε.

Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ μοῦτσου ἡ Λουκία ἐπέσθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀμαζόνος. Ἀλλὰ ποῖα ἀμαζόνα ἦταν δυνατόν νὰ ἐφρεθῇ μόνον σὲ τέτοιον ἀπομακρυνόμενον μέρος ἀπὸ τὴν πόλιν; Ὁ μικρὸς ἐπέμεινε πῶς δὲν εἶχε δὴ ἄλλον ἄνθρωπον ἄνδρα ἢ γυναῖκα νὰ τὴν συνοδεύῃ.

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἰδῇ οὔτε ἄλογα, τὸ δὲ συμπέρασμα τῆς ἦτο ὅτι τὸσον τὰ ἄλογα ὅσον καὶ ὁ συνοδὸς ἢ οἱ συνοδοὶ τῆς περιέργου ἐκείνης ἀμαζόνος θὰ ἦσαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀγίου Κοσμά, ἢ πίσω ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῶν τοῦ ὀρμητικῶς, γιὰτὶ οὔτε καὶ αὐτὴ, οὔτε καὶ ὁ Γεώργιος εἶχαν ἀντιληφθῇ πούθενά πρὸς τὸ ἀκρωτήριο, οὔτε ἄνδρας, οὔτε ἱππους.

Ὁ μικρὸς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῆς δώσῃ περιγραφὴν τῆς φαισιονομίας τῆς ἀμαζόνος.

αἱ πληροφορίες τοῦ ἦσαν συγκεχυμέναι, οὔτε ὅμως ἦτο δυνατόν ἐκ περιγραφῆς νὰ ἀντιληφθῇ ἡ Λουκία ποῖα ἦτο ἡ ἀμαζόν, ἡ ὁποία ἐπῆδησε εἰς τὸ κότερο, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν μικρὰν πρωτεύουσιν αἱ ἀμαζόνες δὲν ἠριθμοῦντο εἰς τὰ δώδεκα, ἀλλ' ἦσαν πολὺ περισσότεραι καὶ αἱ Ἑλληνίδες καὶ αἱ ξέναι ἀπὸ μιαν ὀλόκληρον ἡλιν ἱππέων.

Αἱ ἀνησυχίαι τῆς ἐρωτευμένης ἐκείνης γυναικὸς ἔμειναν εἰς τὸ σκότος, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξακριβώσῃ τίποτα, οὔτε νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξηγήσιν εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἀρετᾶς ὑπόπτου ἐπισκέψεως.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες σχεδὸν μία ἑβδο-

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τῆς ἐβδομάδος εἶδεν ὅτι μία ἀπὸ τὰς ἐπίσημους χοροεπιδράς τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας, τὰς ὁποίας εἴμας πάντοτε σχεδὸν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. Τὴν χοροεπιδρᾶ ἐκείνην τόσο ὁ Γεώργιος, ὅσον καὶ ἡ Λουκία Μ. ἀνέμενον μετ' ἀνυπομονῆς, διότι θὰ συνητῶντο εἰς αὐτὴν καὶ θὰ ἐκπρόσβην τὴν νέαν τὴν συνέντευξιν.

Προσβεβητῆς τῆς Αὐστρίας ἐν Ἀθήναις τότε ἦτο ἓνας εὐπατριδὴς Αὐστριακός, ὁ βαρὼν Κόξερ, τοῦ ὁποίου ἡ νέα καὶ ὡραία σύζυγος ἔστρεφεν ἰδιόρρυθμον ἐκπαίδυσιν ἂν ὅχι ἀδυναμίαν πρὸς τὸν Χαρίλαον Τρικούπην. Ἡ πρεσβεῖα ἦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, εἰς τὴν γωνίαν τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ ταύτης μετὰ τῆς ὁδοῦ Σολομῶος εἰς τὸ μέγαρον Ἀλμπανοπούλου, τὸ ὁποῖον κατόπιν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς Διεθνήνους τῆς Ἀστυνομίας τῆς πρωτεύουσας καὶ σήμερον χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῆς Χοροφυλακῆς.

Ὁ σύζυγος τῆς Λουκίας εἶχεν ἀπουσιάσει ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ εἶχεν ἐ-

πανελλήνιες τρεις-τέσσερες ημέρες προ της ε-
σπέρας του χορού.

Από της ημέρας της επανόδου του μέχρι
της εσπέρας του χορού είχε λάβει τας τρεις
μυστηριώδεις επιστολάς, αι οποίαι είχαν στα-
λάξει εις την ψυχήν του της πρώτης φαρμα-
κερής σταγόνες του δηλητηρίου. Άλλα δὲν
ἀπέδειξεν ἀπολύτως τίποτε.

Όπως όλοι οι θετικοί άνδρες, οι όποιοι,
ούτε φιλανθρωπία, ούτε άποφασίζουν χωρίς να
έχουν μίαν άδιαφιλονίκητον και άδιάφυστον
ἀπόδειξιν όχι μόνον δὲν ἀπέδειξε τίποτε εις
την ώραίαν και νεαράν σύζυγόν του, αλλά
με την δύναμιν της επιβολής, την όποίαν ή-
σκει εκ' αὐτοῦ ο ισχυρός χαρακτήρ του, δὲν
μετεβλήθη διόλου ἀπέναντί της.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΚΟΖΕΚ

Τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ τῆς Αὐστριακῆς προ-
σβείας ὁ Μ. συνοδεῖαν τὴν σύζυγόν του εἶχε
βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ὑπόνοιαν τοῦ
μυστικῷ ἔρωτος τῆς καὶ εἰς διαιρηγμένην
τὸ ἀπόρητον σχέδιον τῆς κατασκοπείας διὰ νὰ
δαδίσῃ πρὸς τὴν ἐξακριβωσίν τῆς τραγικῆς
ἐκείνης καταγγελίας.

Αὐτὸς τὰς ἀνωμότους ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι
ἦτο προφανές, ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τοῦ ἰδίου
πρόσωπον, διότι ἦσαν γραμμέναι μετὰ τὸν αὐ-
τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰδίαν γλώσσαν, ἐ-
γνώριζε τὴν βάση τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ὅτι
ἐλαβήθη ἔραστον ἥτο ὁ Βασιλεὺς, τὸν τόπον
τῆς συναντήσεως τὸν ἐρωτευμένον καὶ τὸν
τρόπον τῆς μεταβάσεως ἐκεῖ τῆς συζύγου
του.

Ὁ μικρὸς μούτσος, ὁ μόνος μάρτυς τῶν
ἐρωτικῶν ἐκδρομῶν τῆς Λουκίας, ἦτο πάν-
τοτε εἰς τὴν διαθέσιν του. Οὐτὲ τὸν ἐρώτησε,
οὐτὲ τοῦ εἶπε τίποτα. Ὅταν θὰ ἀπεφασίζε
τὴ νὰ κάμῃ δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸν παραλάβῃ
μαζὶ του εἰς τὸν Πόρον, καὶ τὸν ἀπομονώσῃ
καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅλην τὴν
ἀλήθειαν καὶ πᾶν ὅ, τι ἐγνώριζεν.

Τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ τοῦ βαρόνου Κόζεκ
ἡ Λουκία ἐπέσπεσε ὥραια καὶ χαριτωμένη
δὲν εὐρέθη ἀμέσως εἰς τὸν κύκλον τοῦ Βα-
σιλέως καὶ ὁ Γεώργιος μετὰ τὴν πρόνοιαν καὶ
τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἥτις τὸν ἐχαρακτήρι-
ζεν ἀπέφυγεν ὅχι μόνον νὰ χορεύσῃ μετὰ τὴν
γυναῖκα, τὴν ὁποίαν τόσον ἀγαποῦσε ἀλλ'
οὔτε καὶ νὰ τὴν προσέξῃ καν.

Ἡ ἐπιφυλακτικότης καὶ ἡ προσοχὴ ἦσαν
ἀποβλαῖα, ὁ Μ. μετὰ τὴν ἡδύνατον ἀφέλειαν
καὶ πανουργίαν ἐν ταύτῃ παρηκολούθει καὶ
κατεσκοπέυε.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν περίπου ὥραν ὁ Βασι-
λεὺς ἔδωκε τὸν τέτατον ἢ πέμπτον χορὸν εἰς
τὴν Λουκίαν κατὰ τὴν διάρκειαν, τοῦ ὁποίου,
οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἦσαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ
συννομιλήσων.

Τότε μόνον ἡ ὥραία σύζυγος τοῦ Μ. ἀ-
νεκοίνωσεν εἰς τὸν ἔραστον τῆς τὸ παράδο-
ξον ἐπεισόδιον τῆς ἀγνώστου ἀμαζόνος καὶ
τὰς ἀνησιχίας καὶ τὰς ὑπονοίας τῆς, ὁ δὲ
Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐπέδωκε νὰ φαίνεται,
ὅτι χαριτολογεῖ μαζὶ τῆς ἀφελῆς, συνεμερί-
σθη καὶ τὰς ἀνησιχίας τῆς καὶ τοὺς φόβους
τῆς. Ἐμείναν δὲ καὶ οἱ δύο σύμφωνοι νὰ συναν-
τηθοῦν εἰς τὸν πύργον τοῦ Χασάνι εἰς τὴν
πρώτην εὐκαιρίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σύζυ-
γος τῆς Λουκίας θὰ ἀπεμακρύνετο καὶ πάλιν
τῶν Ἀθηνῶν.

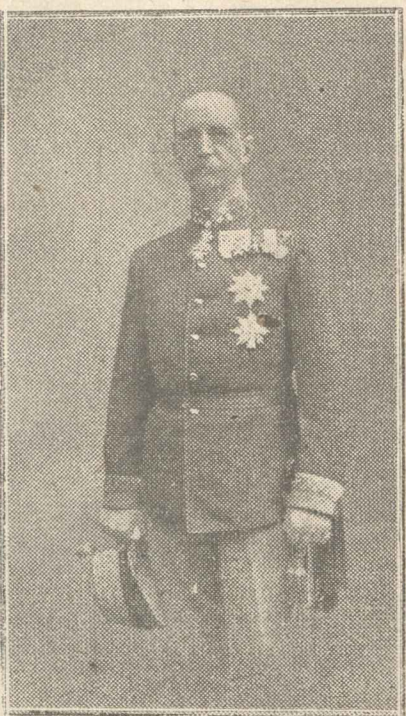
Ἡ Ρόζα Φαίμποργ, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς
θέσεώς της εἰς τὴν Προσβείαν ἦτο κατὰ τὴν
ἐσπέραν ἐκείνην τοῦ χοροῦ ἐντεμοναζέλ ντὲ
κομπανὶ τῆς βαρόνης Κόζεκ, ἡ μόνη, ἡ ὁ-
ποία ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τοῦ Βασιλέως, πε-
ριέβαλε δι' ἰδιαιτέρων περιποιήσεων τὴν
δυστυχῆ Λουκίαν τῆς ὁποίας, εἴτε ἀπὸ κα-
κίαν, εἴτε ἀπὸ ἐγκληματικὴν ἐπιπολαιότητα,

εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκάπτῃ τὸν τραγικὸν τῆς
τάφον.

Ἡ Λουκία κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐ-
πρόσβεν ἰδιαιτέρως καὶ προκάλεσε καὶ συν-
νομιλίας μετὰ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας
ποῦ ἐγνώριζε ὅτι ἦσαν ἀμαζόνες.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως ἀνεκάλυπτε με-
ταξὺ αὐτῶν τὴν ἀμαζόνα τῆς ἀπροσδοκίτου
ἐπισκέψεως τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ, ἔπειτα δὲ
ἀπὸ τὸν χορὸν μετὰ τῆς Λουκίας ἔκαμε σχε-
δὸν τὸ ἴδιον καὶ ὁ Βασιλεὺς.

Ἄλλ' οὔτε ὁ ἔνας, οὔτε ὁ ἄλλος κατώρ-
θωσαν νὰ συλλάβουν τὴν παραμικρὰν ὑπό-
νοιαν ἐπὶ ὠρισμένης κυρίας ἢ δεσποινίδος.
Αὐτὸ κατέστησε πλέον ὑπόπτους πρὸς τὸν

Μία φωτογραφία τοῦ Γεωργίου με-
στολήν Αὐστριακοῦ Στρατηγοῦ.

ἀγνοστον κίνδυνον καὶ τὸν Γεώργιον καὶ τὴν
ἐρωμένην του, διότι ὁποιοδήποτε ἀμαζὼν καὶ
ἂν εἶχεν ὑποστῇ τὴν περιπέτειαν τῆς θυέλλης
ἐκείνης δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγο νὰ τὴν ἀπο-
κρύψῃ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀνηγήθῃ, ἐνῷ ἡ συγῆ
καὶ ἡ ἀγνοία δὲν μποροῦσε ἢ νὰ ὑποκρύπτῃ
κάποιον δόλον καὶ βεβαίως κίνδυνον.

Ὁ Βασιλεὺς ἔκαμε κατὰ περισσώτερον τὴν
βραδυὰ ἐκείνην. Ὑπέβαλε εἰς ἕναν αὐλικὸν νὰ
εἰσπῇ τὴν ἰδέαν μιᾶς ἱππευτικῆς ἐκδρομῆς,
εἰς τὴν Πεντέλιν. Αἱ ἀμαζόνες, αἱ ὁποῖαι
εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐσπερίδα ἐδέχθησαν τὴν
πρότασιν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐξήγησαν τὴν
ἐγκρίσιν τοῦ Βασιλέως μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ
τιμῇ τὴν ἐκδρομὴν. Τοῦτο ἔδωκε τὴν εὐ-
καιρίαν εἰς τὸν Γεώργιον νὰ καλέσῃ καὶ συγ-
κεντρώσῃ περὶ αὐτοῦ ὅλες τῆς ἀμαζόνες τῆς
βραδυᾶς, νὰ συζητήσῃ μαζὶ τὸν καὶ νὰ χα-
ριτολογήσῃ μετὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν ἐτοιμό-
τητα τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία τὸν ἐχαρακτήρι-
ζεν.

Μεταξὺ τῶν συγκεντρωθεισῶν ἀμαζόνων
ἦτο καὶ ἡ Ρόζα Φαίμποργ.

Όλος τυχαίως καὶ χωρὶς καμμίαν ὑπόνοι-
αν ὁ Γεώργιος ἀπηθύνη πρὸς τὴν θυγατέρα
τοῦ γραμματέως τῆς Προσβείας μίαν ἐρώτη-
σιν :

— Σείς δεσποινὶς Φαίμποργ τί γνώμην
ἔχετε :

—Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς Μεγαλειότατε, ἀπὴν-
τησε ἐκείνη ἐάν πραγματοποιηθῇ ἡ ἱππευ-
τικὴ ἐκδρομὴ πρὸς τὸ ὠραῖο βουνὸ τῆς χώ-
ρας σαί.

Ἡ περιέργος σύμπτωσις ἐσπρώξε περισ-

σότερον τὴν συνομιλίαν

— Ὁραῖο βουνὸ, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, ἀλλὰ
τώρα τὴν ἀνοίξῃ εἶνε ἐπικίνδυνον, τὸ χιτῶν
ἀπότομος θυέλλης καὶ καταιγίδες. Σὰς ἀρ-
σούν σὰς ἡ θυέλλες :

Ἡ Ρόζα Φαίμποργ εἶνε κατακόρυφον,
ἀλλὰ δὲν ἀπόλεσε τὴν ψυχραιμίαν της.

— Διὰ τί ὅχι Μεγαλειότατε, ἀπήντησε με-
θάρρος. Ὁ κίνδυνος εἶνε πάντοτε θέληγητος.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούσας τὸ μᾶτι τι
καὶ ἀπὸ ἐνστικτοῦ ὥθησιν τῆς ψυχῆς ἐρρί-
φθη ἀπάνω εἰς τὴν Λουκίαν Μ., ἡ ὁποία
ὅπως καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἀμαζόνες ἐκύττασαν
τὴν ἀμαζόνα μετὰ τῆς ὁποίας συνομιλεῖ ὁ
Βασιλεὺς.

Τὰ μάτια τῶν δύο γυναικῶν συννητήθησαν
ἀκαριαίως ἢ μᾶλλον διὰ τὴν ἀριστερὰν δι-
σταυρώθησαν διότι ἡ Ρόζα Φαίμποργ οὐκ
νὰ ἐκτύπησε ἡ ματιὰ της ἀπάνω εἰς τὴν ματιὰ
τῆς Λουκίας, καὶ σὰν νὰ ἤσθαι τὸ χι-
τῶν ἔκαμε νὰ διολισθήσῃ τὴ ματιὰ της σὺν
γοργὸ χιτῶνι σαθιοῦ.

Μέσα στὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα ποῦ ἔμει-
νεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία καὶ ἡ συνάντησις τῶν ματιῶν
ἐξεργάσθη στὴ ψυχὴ τῆς Λουκίας σὰν σπῆθα
ἀπὸ ὁρμητικῆς σύγκρουσις χάλυθος ἡ ὑπόνοια
ὅτι ἡ ἀγνοστος ἀμαζόνα ἦτο ἡ Ρόζα Φαί-
μποργ, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχὴν τῆς ὥραίας
ἐκείνης Τευντονίδος ἐβλάστησεν ἀπότομα ἡ
ὑπόνοια, ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐγνώριζε τὴν κα-
τασκοπεῖαν τοῦ ἀρωατηρίου τοῦ Ἀγίου Κο-
σμᾶ καὶ τὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ὁ-
γνοστος ἀμαζόνα.

Κανείς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ἢ τὰς πα-
ρισταμένας — καὶ ἦσαν ἄρκεται, εἰς τὴν ἐ-
χάριστον ἐκείνην συζήτησιν — δὲν ὑποπτεύθη
τίποτα διὰ τὴν μεγάλην ἀγωνίαν καὶ τὴν
συγκίνησιν τοῦ μυστικῷ καὶ ἀπορητὸν λό-
γου τοῦ ὁποίου ἐπαίχθη τὰς στιγμὰς ἐκείνας
εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς Ρόζας Φαίμποργ
τῆς Λουκίας Μ. καὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

Εἰς μίαν συνάντησιν κατόπιν, πρὸ τῆς ἐ-
ναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως ἐκ τοῦ χοροῦ,
ἡ Λουκία Μ. κατώρθωσε νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ ὅτι
ὑποπτεύετο τὴν Ρόζαν Φαίμποργ ὡς τὴν ὁ-
γνοστον ἀμαζόνα.

Ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἔφυγε πρὸς τὴν νύκτα ἐκ-
τὴν ἀπὸ τὸν χορὸν τοῦ βαρόνου Κόζεκ με-
ἀμφιβολίαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἐκείνη
τὴν συνειδήσιν ἦτο ὁ σύζυγος τῆς Λουκίας.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ πείθετο ὅτι τὰ ἀνθρώπινα
γράμματα ἦσαν συκοφαντικὰ καὶ ὅτι ἡ ὥραία
σύζυγός του, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάτα, ἦτο ὁ
θῶς.

Αὐτὸ τὴν πλάνην αὐτὴν ὅμως ἦτο μοχλὸς
νὰ ἐξέλθῃ ἔπειτα ἀπὸ ἐλαχίστας ἡμέρας.

Τὴν ἐπομένην τοῦ χοροῦ ἔλαβε καὶ ὁ ἄλλος
ἀνώνυμος γράμμα. Ἐπεισθὲν ἀμέσως ὅτι πρὸς
ἤρχετο ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Τοῦ ἔγραψε μετὰ σιληρότητα, σχεδὸν ὡμί-
τητα, ὅτι ἡ γυναῖκα του μετὰ τὸν ἐσπευσμένον
ἔραστον της θὰ συννητῶντο εὐθὺς ἀμέσως
ὡς ἀπονοήσαν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας.

Τὸ γράμμα ἐτελείωνε μετὰ τῆς ἐξῆς παρὰ-
γραφῆς: «...δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐπαρμόσεν
τὴν ἰδίαν παλαιὰν μέθοδον τῆς παγίδος τοῦ
ταξιδιού, ἡ ὁποία καίτοι εἶνε παλαιότατη
ἐπιτυχάνει πάντοτε. Εἶνε ὅπως τὰ παλαιὰ
φάρμακα, τῶν ὁποίων ἡ δραστηριότης παρ-
μένει ἀδιαφιλανκίητος! Ἐκτὸς ἐάν...ἐάν σὰς
ἀρέσει ἡ θέσις συζύγου τοῦ ὁποίου ἡ ὥραία
καὶ νεαρὰ σύζυγος εἶνε ἡ εὐνοσημένη τοῦ
Βασιλέως...»

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον : Ἡ παγί-

Ο Κ. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

Οἱ ἀγαγῶστα θὰ διεστρεφθοῦν ἀμέσως
πρὸς ὁ κ. Ἐπιμενίδης, ἐνῷ προφύγει τὸν ἐαν-
τὸν τοῦ διὰ μυστικῶν, ἐγένετο ἀφηνειῶσις
κομμουνιστῆς. Αὐτὸ συνέβη ἐντελὸς τυχαίως,
κατὰ τὸν ἐξῆς ἀπλοῦστατον τρόπον :

Ἐπιστρέφον ἐξ Ἀμαρουσίου συνέβη νὰ πε-
ράσῃ ἀπὸ τὸν γνωστὸν τόπον τῶν ἐλληνοκομ-
μουνιστικῶν δικαιοπραξιῶν, ὅπου, προγραμμα-
τικῶς ἐκστῇ Κυριακῇ ὥραν 11ην πρὸ με-
σημβρίας οἱ κομποφύλακες δέκνουν τοὺς κομ-
μουνιστάς. Ἐνα πλήθος ἀνθρώπων δερνῶνται
καὶ δερνόμενοι εἶνε ἀσυνήθως θέματα καὶ ἐξ ἐν-
στάτων ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἠθέλησε νὰ πληροφω-
ρηθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων.

Ἡρώτησε λοιπὸν ἕνα κομποφύλακα.
— Δὲν μοῦ λέτε, κομποφύλακα, διὰ τί δέκνετε
αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ;

— Διότι εἶνε κομμουνιστάι.

— Πῶς ἐγγράμματα εἶνε αὐτοὶ ;

— Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ θέλουν νὰ μοιράσων
τὰς περιουσίας.

— Τὰς περιουσίας ; αὐτοὶ εἶνε ἐνδιαφέρον !

— Ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἐσκέφθη αὐθαρεῖα οὕτω :

Ἐγὼ περιουσίαν δὲν ἔχω, τὸ πολὺ - πολὺ λοι-
πὸν θὰ πρόκειται διὰ τὰς περιουσίας ἄλλων
ἀνθρώπων. Ἀρσὶ ὑπάρχει κρῖσις, ὁ μόνος τρό-
πος θεραπείας εἶνε αὐτός. Τοιούτων τι ἔκαμε
καὶ ὁ Σόλων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Ἐ-
πεμνὸς ἄς ἀπεισῶ νὰ ἀναγγελλῶ διὰ νὰ συμ-
μετάσχω σὲ μορσῶσι !

Ἀρσὸν πέρισε, ὁρσὸν ἀρίνει ὁ κ. Ἐπιμενί-
δης, κατώρθωσε τέλος νὰ συναντήσῃ κάποιον
ἀνδραγατῆ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀδίκησε εἰς τὴν
14ην φράξιον τοῦ 50οῦ πυθῆος, ἀπ' οὗ τὸν
ἀπέστειλαν εἰς τὸ κέντρον τοῦ κομμουνισμοῦ.

— Ἥθειον, κίτριον...

— Σύντροφοι, νὰ λές. Δὲν ἔχει ἐδῶ κυρίους
καὶ δούλους !

— Ἥθειον, ἄς εἴπῃ, σύντροφοι, νὰ συμβάλ-
ω εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν καὶ νὰ
ἐγγραφῶ μέλος τοῦ κομμουνισμοῦ.

— Ἐκ ποῖαν δὲ ἐλατηρίαν ὀρμώμενος ἤλ-
θες ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ συμβάλλω εἰς τὴν καλλιτέ-
ραν διανομὴν τῶν...

— Τοῦ πλοῦτος ! Βλέπομεν ὅτι κατέχετε κα-
λὸς τὸ ζήτημα.

— Πῶς ; Ἐγὼ μάλιστα δημοσιεύσει καὶ
μακάρις μελέτας.

— Χαίρομε πολὺ. Καὶ τί ἐπάγγελμα κά-
νεις ;

— Μουσουργός.

— Μηχανουργός ; ὥραια. Θὰ εἶσθε μέλος
τοῦ Συνδέσμου Μηχανουργῶν.

Ὁ κ. Ἐπιμενίδης τὸ ἔλαβε, ἀλλὰ ἐσκέφθη
πῶς τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε τὰ κάμῃ ἦταν νὰ
συνταγίστῃ πρὸς ὅσα τοῦ ἔλεγον.

— Λογόν, θὰ σὰς ἐγγράψωμεν εἰς τὴν δι-
οικήσιν τοῦ Κέντρον, καὶ ἐάν μετὰ 6 μῆνας ἡ
ὑπερσία σας εἶνε εὐδόκιμος, θὰ γίνετε μέλος.

— Ἐάν λίγο ἀνάποδο μοῦ φαίνεται αὐτό.

— Ἐστὶ συμβαίνει σὲ μᾶς, πρῶτα ἀρχηγὸς
καὶ ὕστερον μέλος !

Ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἔλαβε ἕνα ἐρυθρὸν βιβλί-
ον, τὸ ὅλον ἐτόπισσε μετὰ τὰς προφυ-
λάξεις. Ἐλπίσας ὠρσθῇ νὰ προσεδοκίῃ κατὰ
τὴν ἐσπερίαν διῶξεν περὶ τῆς ἐκδομῆς
τοῦ πλοῦτος καὶ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν «διαλέξαν»

Ὅταν ἐβγήκε ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἐμφυλόμε-
ται ματαίως τὸ ἐρυθρὸν βιβλίον, προσπα-
θῶν νὰ ἐρεθίσῃ κομμίαν προκαταβολὴν ἐπὶ τῶν
δανεισθέντων περιουσιῶν.

Τὸ βράδυ εἰς τὴν διάλεξιν ὁ κ. Ἐπιμενίδης
ἦρε τὸν πρῶτον θρίαμβον.

Ἐνῷ ὁ διαλέξας ὁμίλει περὶ τῆς διανομῆς
τοῦ πλοῦτος ἐπὶ ἐπιστημονικῇ ἔννοιαν, τὸν
διέκοψεν ὁ κομποφύλαξ ποῦ εἶχεν ἀποσταλῇ
ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας διὰ νὰ παρακολούθῃ
τὴν συζήτησιν.

— Καλὰ, τὴν διανομὴν τὴν καταλαβαίνουμε
ὁ κ. Πῶς θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ νὰ μᾶς πῆτε.
Π.χ. ἔχω ἕνα κομματάκι. Πῶς θὰ τὸ μοιρά-
σωμε ;

— Ὅτι τὸ κομματάκι εἰς ἴσα κομμάτια καὶ θὰ
λάβῃ ἕκαστος ἀπὸ ἓν ! ἀπήντησεν ὁ διαλέ-
ξας.

— Καλὰ τὸ κομματάκι, ἀλλ' ἐάν ἔχω μίαν
καρέκλαν πῶς θὰ τὴν μοιράσωμε ;

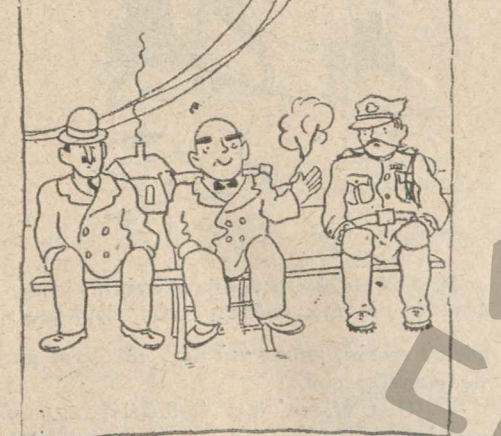
— Κόκκαλον ὁ διαλέξας.

— Ὅτι σὰς πῶ ἀμέσως ! ἐπεμνὸς ὁ κ. Ἐπι-
μενίδης, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς συγκεντρώσεως.

Ἀμέσως ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἀ-
πάνω του. Ἦταν ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεός.

— Μεταξὺ πόσον ἀνθρώπων θέλετε νὰ μοι-
ράσωμε τὴν καρέκλαν ; ἐρωτᾷ ὁ κ. Ἐπιμενί-
δης.

— Ἐστὶ, μεταξὺ τριῶν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ λάβωμεν μίαν
σανίδα μήκους διὰ τρεῖς ἀνθρώπους, κομψό-
νομεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρέκλας καὶ ἀμέσως
μποροῦν νὰ καθίσουν τρεῖς !

Χειροκροτήματα ! Ὁ κ. Ἐπιμενίδης ἀπε-
θεώθη καὶ ἔκαμε τὴν καριέραν του.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ὁ κ. Ἐπιμενίδης
ἀπεστάλη εἰς τὴν φράξιαν Παραστασιαδὸς
ἐπὶ ἀναδιοργάνωσιν τῶν οικονομικῶν τῆς
ἐτηρησιῶν.

Περὶ τῆς ἐκεί φωτογῆς τοῦ δόσεως οἱ ἀ-
γαγῶστα θὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ τὴν κατὰ
τέρον παρατεταμένην ἐκθεσίν του πρὸς τὸ κέν-
τρον, ἡ ὁποία κατὰ λάθος ἐξέπεσον εἰς τὰ
γραφεῖα τοῦ «Τικ - Τάκ» :

«Ἐν φράξιᾳ Παραστασιαδὸς,
πρὸς τὸ Κέντρον

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, σύντροφοι
καὶ συναγωνιστῆς !

Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ τοῦ Δεῖνιν εἶνε ἐφ'
ὕμῃς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐρωτῶ διὰ τὴν καλὴν σας
ἀγέαν, ὅπου καὶ δι' ἐμὲ ποθοῦ. Δεύτερον, σὰς
ἐκθέτω ἐνταῦθα τὰ διατρέξαντα ἐν Παρανε-
στειδί σπουδαῖα γεγονότα κατὰ τὸν τελευ-
ταῖον καιρὸν.

Ἐν πρώτοις μάλιστα καταφθάσας ἐπεδόθη

διὰ ριζικῶν μέτρων εἰς τὴν σταθεροποιήσιν τῆς
ἰδεολογίας ἐντὸς τῶν χρονίων τῶν συντρό-
φων. Ἐπειδὴ καλλιτέρα ἰδεολογία δὲν ὑπαρ-
χεῖ, ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν μέτρα ὅπως ἡ ἰδεολο-
γία μὴ διαφύγῃ ἐκ τῶν χρονίων καὶ ἀσφα-
τῇ π

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΝΤΡΟΝΖΗ

8ον

Ἡ σφαῖρα τρύπησε τὸ χάλκινο ὄργανο, τὸ ὁποῖον εἶχε κυλίσει κάτω εἰς τὴν ὁρχήστραν καὶ παρέσυρε κατὰ τὴν πτώσιν του τὴν μπάσα διόλου ποὺ εἶχε ἀφῆθῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν πανικόβλητον κόντρα-πούντον.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Μανέας.

Ὁ περιφημος ἐκεῖνος τύπος μῆς παραδόξου καὶ ἡμιμαγρίας ἐποχῆς τοῦ ὁποῖου αἱ περιπέτειαι ἀποτελοῦν σωστὸ μυθιστόρημα.

Ὁ Μανέας προσῆλθε γλυκὺς καὶ μὲ μελιστάλακτα μειδιήματα.

— Κύριε Γιωργάκη...δοῦλος σας...ὅτι ἐπιθυμῶ ἡ ὑψηλότης σας...

— Ποῦς εἶσαι σὺ; τὸν ρώτησε ὁ Μουρούζης κρατούμενος ἀπὸ τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου του καὶ κραδαίνων τὸ πιστόλι του.

— Ὁ κατασηματάρχης γενναίотате ὁ Μανέας...

— Ἀ, εὐὸ εἶσαι.
— Μάλιστα δοῦλος σας.
— Νὰ λοιπὸν...

Καὶ διὰ μῆς ἐπυροβόλησε στὰ πόδια τοῦ Μανέας.

Ὅσοι κρυφούτταζαν ἀπὸ τῆς πόρτης ἐνόμισαν ὅτι πάει ὁ Μανέας.

Ἄλλ' ὁ Μανέας ποὺ ἤξερε καλὰ τὸν Μουρούζην καὶ ἦτο ἀνθρώπος ψυχραῖος ἐπὶ διόλῳ μὲν ἀκούσιως στὸν πυροβολισμὸν ἀλλὰ δὲν ἐτρέπη εἰς φυγήν.

— Ἀν σὲ διακεδάζει κύριε Γιωργὸ νὰ μὲ σκοτώσης σκότωσέ με.

Ὁ Μουρούζης τὸν ἐκτόξευε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Μπορεῖ τὸ βλέμμα του νὰ ἦτο βλέμμα μεθυσμένου, ἀλλὰ μεθυσμένου τοῦ ὁποῖου τὸ λογικὸν δὲν εἶχε περιέλθει εἰς πλήρη σύγχυσιν καὶ

πόλεον καὶ μεγαλοπόλεον, ἀκολουθοῦμενος ὁ πὸ τοῦ μέλους τῆς Νεολαίας Καραγκουνοπούλου, ἐσημεϊωτὴν ὁργανομένη καὶ προμελετημένη ἐπίθεσις τῆς ἀσκήσεως τάξεως.

Τὶ ἐπικολούθησε τὸ μαντεύετε ἐξ ἰδίας πείρας. Ἐρρίφθην διὰ τὰ σωθῶ εἰς τὸν κρῖνον ποταμὸν καὶ δὲν ἐναγύρησε, ὡς ἐκ θαύματος σωθεὶς ἐπὶ πνοῇ κούτσουρου, τὸ ὁποῖον μὲ ἐξέβρασε ὥστε καὶ τὸ κύτος τοῦ μακαρίτου συντρίβον Ἰωνᾶ, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἠέστου, ὁπότεν σὰς γράφω τὴν παρούσαν.

Διευρυνθὴν τὴν γεωγραφικῶς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον καὶ τὰς διευθετῶν φροστικολῶν καὶ τῶν ἀποκαθαριστῶν. Ἀπεφάσισα νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν κατὰστασιν ὁμοιοπαθητικῶς καὶ διὰ προκηρύξεως ἐκάλεσα τὸν ἐρυθρὸν στρατὸν ὅπως συγκεντρωθῇ πρὸς ἀντεπίθεσιν. Ταῦτα καὶ μένω.

Ἐπιμενίδης

Ἀντὶ νὰ φανῇ ὁ ἐρυθρὸς στρατὸς ποὺ ἐπερίμενον ὁ κ. Ἐπιμενίδης, ἐνεφανίσθη ἕνα διαβατικὸν ἀπόσπασμα, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ καταδιώκουν τοὺς ληστές. Συνελήφθη δὲ ὁ κ. Ἐπιμενίδης ὡς ὑποπτεῖται καὶ ἤχηθῃ ἐνώπιον τοῦ πλησιεστέρου ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, ὁπότεν μετὰ βραχείαν ἀνάγκησιν ἀπελύθη ὡς ἀκαταλόγητος.

ΑΧΑΣΒΑΡΟΣ

παραζάλην.

— Μανέα, τοῦ εἶπεν, ὁ θάνατός σου ἀνάλλεται!...

— Σὰς εὐχαριστῶ γενναίотате, ἔσπενσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Μανέας μὲ τὴν κλαυθμηρίζουσαν καὶ συρομένην ὡς παραλύτου φωνήν του, σὰς εὐχαριστῶ γενναίотате...

Προσέθεσε δὲ εἰς τὴν φράσιν του καὶ μίαν θαυμάτην ὑπόκλισιν ὡς εἶδος τεμενᾶ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ ἐπάνω στὸ στήθος του.

— Σαμπάνια, διέταξε ὁ Μουρούζης, συμ-

Ἡ Γαβριέλλα ἀνέθηκε στὸ παλκοσένικο νὰ τραγουδήσῃ τοὺς «ψύλλους».

— Πάνια, κονιά, μύθρα γιὰ μᾶς, τὰ ἄλογά μας τίς σαντέζες σου.

— Ὅ, τι θέλετε, ὅ, τι ἐπιθυμεῖτε...ὅλο τὸ κονσόρο μου δικὸ σας καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα...ἀτήνησεν ὁ Μανέας μὲ πέντε ἔξη τεμενάδες θαυμάτους.

Τὰ γκαρσόνια ὅμως εἶχον τρομοκρατηθῇ καὶ χειρότερα ἀκόμη ἢ σαντέζες, ἐπίσης οἱ μουσικοὶ εἶχον σκορπίσει ἐγκαταλείψαντες τὰ ὄργανά των κακὴν κακῶς.

Ὁ Μανέας ὅμως κατέβαλε ὅλην τὴν πευστικότητα καὶ τὴν μελιχλιότητά του νὰ τοὺς κἀνὴ νὰ ξαναγυρίσουν.

— Βρὲ ἀνόητοι, βρὲ ἡλίθιοι, τοὺς ἔλεγε μῆσα, ποὺ πάτε, ποὺ φεύγετε, ποὺ ἀφήνετε τέτοια κελεπούρια...Σὰς ἔριξε μὲρὶ θλάκες ἀπόψε ἢ τύχη σας τὸ Μουρούζην, λεφτὰ μὲ σὺρά, μάτσα τὰ κατσατάρια, ποὺ φεύγετε; Βρὲ ζῶα ἀκούσατε ποτὲ ὁ Μουρούζης νὰ κτυπήσῃ ἢ νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπον...οὐδὲ νὰ χαθῇτε ἡλίθιοι...φοβιστάρηδες...ἀνίκανοι νὰ ἐκμεταλλευθῇτε τὰς περιστάσεις...

Ὁ Μανέας μεταξὺ τῶν ἄλλων παιδρῶν του ἐλαττωμάτων εἶχε καὶ τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐλληνικοῦρίζῃ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνεκδότων του εἶνε καὶ τὸ ἔξης:

Εἶχε συνδεθῇ μετὰ κυρίας τινος, τῆς ὁποίας τὸ ἐπίθετον ἦτο Παλούνη, ἀλλ' ὁ Μανέας δὲν μπορούσε νὰ χωνεύσῃ τὸ κυρία Πα-

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

λούνη καὶ ἐξελλήνικεν τὸ ὄνομα τῆς καὶ τὴν ἔλεγε κυρία Πασάλου.

Κάποτε ἐδικάζετο διὰ μίαν βαιοπραγίαν ἐναντίον μεθύσου, εἰς τὸ καφὲ σαντάν.

Ὁ μεθύσος ἐγκρημίστηκε μὲ τὴν κλωστή ἀπὸ τὴν σκιάλα, ἐνθὺ δὲ φαίνεται ὅτι τὸν εἶχε γκρεμίσει ὁ Μανέας ἐπέμενε ὅτι εἶχε γκρεμιστῇ μόνος του.

— Μὰ πῶς γκρεμίστηκε μόνος του, τὸν ῥώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Διὰ νὰ διασκεδάσῃ κ. Πρόεδρε, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Μανέας.

Εἰς τοὺς «Καιροὺς» τοῦ μακαρίτου Κανελίδου εἶχε δημοσιεύσει μίαν δὴλῶσιν διαφημίσσεως τοῦ καφὲ σαντάν, ἢ ὁποία ἤρχισεν ὡς ἔξης:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσω τὸ σεβαστὸν κοινὸν ὅτι εἰς τὸ ὕψος ἑκατομυρίου Ὁδεῖον προσῆλθον ἐσχάτως δύο καλλιτέλματα πετὰ ἀτίνα ἄδουσι καθ' ἑκάστην ἐπὶ δύο ὥρας. Ὅθεν οἱ φιλόμουσοι ἐκφελλόμενοι τῆς μοναδικῆς ταύτης εὐκαιρίας ἐκνάνται νὰ ἀπολαύσουν τῆς θείας πανθαύμας τοῦ ἄσματος ἐναρμονισμένης πρὸς ἄριον ὁρχήστραν διαπρεπῶν ὁρφέων».

Ὁ Σπανδωνῆς ὅμως ἐγραψεν, ὅτι τὰ καλλιτέλματα πετὰ ἦσαν ἀπλοῦστατα «εὐραχισμένους τσιμπλόκοιτες» καὶ ἡ «ὁρχήστρα» τῶν ὁρφέων, τίποτε παραπάνω ἀπὸ «φρονιμότηδες ἐκλογικῶν διαδηλώσεων».

Ὁ Μανέας τότε ἐπῆγε πρὸς συνάντησιν τοῦ Σπανδωνῆ, τὸν εἶρεν εἰς τὴν «Ἀσφὸν πολιν» καὶ τὸν ῥώτησε μελιχλιῶς.

— Διὰ τί κύριε Νικολάκη μᾶς καταδιώκετε ἀμειλίχτως καὶ θανατηφόρως;

Ἄλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν διήγησιν μας.

Ἐνθὺ εἰς τὴν κενὴν αἴθουσαν ἔμειναν μόνον οἱ τρεῖς ἀξιοματικοὶ μὲ τ' ἄλογά τους, ὁ Μανέας ἔπεισε δύο τρία γκαρσόνια νὰ παῖξουν νὰ σεβρίσουν, μερικὸς μουσικὸς νὰ παῖξουν καὶ ἀπὸ ὅλες τῆς σαντέζες τῆς παντοκόβλητης τῆς Γαβριέλλας νὰ ἀνέθῃ στὸ παλκοσένικο καὶ νὰ τραγουδήσῃ αἰφνιδίως.

— Κουράγιο Γαβριέλλα παιδί μου, κουράγιο, θὰ μᾶς σώσης.

Ἡ Γαβριέλλα ἢ ὁποία ἤξερε πολλὰ ὀλίγα Ἑλληνικὰ παρεξήγησε τὴν λέξιν κουράγιο.

— Τί κουράδιο καὶ κουράδιο μοσιέ Μανέας, ἐντὶ τίρε πιστοῖλε!...

— Ὅχι παιδί μου μὴ φοβάσαι, στὸν ἀέρα πέφτουν, ἐδῶ εἶνε ὅλα πριγκηρόπουλα, εὐπατρίδες σὰν τοὺς δικούς σας τοὺς Βονουρόνους, τοὺς Γκιζήδες, τοὺς Βαλοῦς.

Ὁ Μανέας ἐδιάβαζε τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα τῆς ἐποχῆς καὶ ἀπὸ τὴν «Βασίλισσαν Μαργκρίτ» εἶχεν ἀντλήσει τὰς γνώσεις του περὶ τῶν Γάλλων εὐπατριδῶν.

Ἡ Γαβριέλλα ἐφαίνετο πειθομένη.

— Καὶ τί τρανούνει νὰ πῶ; ρώτησεν.

— Τί ἄλλο παιδί μου ἀπὸ τοὺς ψύλλους; Ὁραῖα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΑΓΩΝΙΕΣ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ!

Τὰ μυστικὰ τῶν παρασκηνίων.—Φωνές, φασαρίες καὶ ἀκαταστασία.—Αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἡθοποιῶν.—Διποταξία συγγραφέως.—Ἡ ἐναρξὶς καὶ τὸ φινάλε.

Ἄλλοτε εἶχα διὰ μακρῶν περιγράψει τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς γενικῆς δοκιμῆς, τῆς περιφημίας κατὰ τὴν καθιερωμένην θεατρικὴν φράσιν πρόδας τζενεράλε, μῆς ἐπιθεωρήσεως. Τὴν τρομακτικὴν ὅμως ἀγωνίαν καὶ συγκίνησιν μῆς πρεμιέρας, ὁ μολαγῶ, ὅτι ἕως σήμερα τοῦλάχιστον, δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐξεωτερικεύσω, διότι ἀσφαλῶς καὶ ἡ ζωντανωτέρα περιγραφή θὰ ὄχρηται πρὸς τῆς πραγματικότητος.

Ἐγὼ πρόσφατον τὴν ἐντύπωσιν τῆς τελευταίας μου πρεμιέρας—τῆς ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν κ. Γ. Ἀσημακοπούλου ἐπιθεωρήσεώς μες «Καρνάβαλλος»—εἰς τὸ «Μοντιάλ», καὶ σὰς δεῖξω ὅτι μολοντὶ τὰ γεγονότα εἶνε πάντοτε τὰ αὐτὰ εἰς ὅλας τὰς πρώτας παραστάσεις, ἐν τοῖσι περνοῦν τὸσον ζωηρὰ, τὸσον περιεργὰ, τὸσον ἀπότομα, ὥστε μᾶς δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι διὰ πρώτην φορὰν μᾶς συμβαίνουν.

Ἐν πρώτοις ὅλοι ἀνεξαιρέτως κατὰ τὰ ἔχον ἡσυχάζουν καὶ τὸ ἐνθυμῶνται τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Τὰ περισσότερα δάσανα προέρχονται ὡς συνήθως ἀπὸ τῆς γυναικός.

— Μαστρο, ἀκούετε ξαφνικὰ τὴν πρωταγωνίστριαν, τὸ τραγοῦδι τῶν «Λουλουδιῶν» πρέπει νὰ κατεβῇ ἕνα τόνο...εἶνε ψηλὸ γιὰ τὴ φωνή μου.

— Τώρα μοῦ τὸ λές; Τὴν τελευταία στιγμή;

— Τὴν τελευταία στιγμή...

— Μὰ δὲν προφθάνω νὰ διορθώσω τίποτε. Σὲ πέντε λεπτὰ ἀρχίζομε...

Ἡ πρωταγωνίστρια θυμῶς:

— Μὰ ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ γίνω ρεζίλι καὶ νὰ στριγγλίσω...Καλλίτερα νὰ κοπῇ τὸ νούμερο...

— Νὰ κοπῇ τὸ νούμερο; ἐπεμβαίνει ὁ συγγραφεὺς. Νὰ κοπῇ τὸ νούμερο πρὸς τῆς παραστάσεως; Δὲν εἶμαστε καλά...

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν σκηνὴν ἀνάβει κανγὰς:

— Βρὲ Γιάννη, ποῦ θὰ κρεμαστῇ τὸ λουκέτο;

— Δὲν θὰ κρεμαστῇ... ἀπαντᾷ ὁ Ἀμπελᾶς, ὁ λαμπρὸς σκηνογράφος. Θὰ τὸ πάρῃ μὰ κοπέλλα τοῦ μπαλλέτου νὰ τὸ πάρῃ μέσα...

— Μὰ δὲν εἶπαμε νὰ κρεμαστῇ;

— Εἶπαμε, ἀλλὰ δὲν γίνεται...Ἐπὶ τέλους τί θέλετε; Κρεμάστε με ἐμένα...

Ὁ ἡλεκτρολόγος ὁρᾷται.

— Σημειώσω γιὰ τοὺς προβολεῖς δὲν μοῦ ἐδόξατε...

— Γιατί δὲν ἐξήτησες;

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα...Οἱ συγγραφεῖς...

Οἱ συγγραφεῖς ἐπεμβαίνουν:

— Θὰ σοῦ δώσῃ ὁ καλλιτεχνικὸς διευθυντής.

Ὁ Οἰκονόμου διαμαρτύρεται:

— Μὰ τί θὰ πρωτοκάνω ἐγὼ; Νὰ δώσῃ τὴ σημείωσιν ὁ σκηνογράφος...

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς ἡμέρας ἢ μᾶλλον τῆς νυκτὸς ἔκανε ὁ Γκέκας ὁ ὑποβολεὺς.

— Γκέκα, ἀπ' τὸ θεὸ καὶ στὰ χέρια σου. Δὲν ἔξωρ λῆξι, ἐκπαρεῖ κλαυθμηρίζων ὁ Κομπέρ. Φώναξέ τα δυνατό...

— Βρὲ Κοκκίνην κοροιδεύεις; Εἶμαι ἄρρωστος μὲ γρίπη. Πῶς νὰ φωνάξω;

Ὁ Κυριακὸς πλησιάζει:

— Γκέκα, τὸ νοῦ σου τὰ καινούργια κομπλέ...Πές μου τα καθαρὰ νὰ τὰ πάρῃ τ' αὐτὸ μου...

— Γκέκα, ἀνὰ! Παρακαλεῖ ὁ Μαλλιαγρὸς.

Ὅλοι εὐρίσκονται εἰς πυρετῶδη προετοιμασίαν. Τὸ μπαλλέτο ντύνεται. Ἡ Χαρίκλεια, ἡ μούστρα τοῦ θιάσου, τρέχει ἐπάνω κάτω μὲ καρφίτσες, βελόνες καὶ κλωστές...

Ἐκ τῶν συγγραφέων, ὁ ἕνας ἔχει ἐξαφανισθῇ. Κανεὶς δὲν ἐκπλήσσεται ὅμως διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀσημακοπούλου. Πρὸ ὀλίγου, εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ θεάτρου, ἐκατέβατο πέντε—ἔξη κονιάκ—γιὰ κουράγιο—τὸ ὁποῖον

ρατερίστικο:

— Τί περάζει;

— Καὶ ἡ τουαλέττες μου; Ἐγὼ ξοδέψαι εἴκοσι χιλιάδικα γιὰ τ' ἄλλα νούμερα καὶ θὰ βγῶ μὲ τὰ κουρέλλια;

— Τώρα πειδὲν διορθώνεται. Σὲ πέντε λεπτὰ ἀνοίγει ἡ αὐλαία...Πῶς δὲν τὸ εἶδες τόση ὥρα; Ποῦ ἦσαν;

— Ἐπαῖτα τάβλι!

Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἐτοιμάζονται. Ὁ Οἰκονόμου, μισοντυμένος, ἐπιθεωρεῖ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μπαλλέτο, ὁ Ἀμπελᾶς ἐκτακτοποιεῖ τοὺς προβολεῖς, ὁ Στάθης ὁ μηχανικὸς, δίνει δύο τελευταῖες σφυριές σὲ κάποιο πρακτικὰμπλε, ὁ κουρεὺς τοῦ θιάσου ἐμοίρασε τῆς περροῦντες, ἡ Χαντὰ πουδραρίζεται ἐπιμελῶς, ἡ Λαζαρίδου ἐπαινεῖ νὰ γκρινιάζῃ, ὁ ὑποβολεὺς κατεβαίνει εἰς τὸν ἄδην του, δίδεται τὸ τελευταῖον κουδούνι καὶ...συγκίνησις...Κρατᾶμε τὴν ἀναπνοήν μας...ἀκούμε τὴν ὁρχήστρα νὰ ἀττακάρῃ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ...νέα συγκίνησις... ἀνοίγει ἡ αὐλαία.

— Ταρὰτα—τζοῦμ—τζοῦμ—τζοῦμ!... Μᾶς ἦρθε πάλι...Τὸ Καρναβάλι...ἀρχίζει ἡ ἐπιθεώρησις!

Ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τῆς κούντες, οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνίαν. Μὲ σχετικῶς φαινομενικὴν ἀπάθειαν, ὁ ἑτερος τῶν συγγραφέων, ἐτοιμάζει μέσα στὸ γραφεῖον τὰ τετραστίχα τῆς δευτέρας πράξεως. Ὁ Ἀμπελᾶς διευθύνει τοὺς φωτισμοὺς...

— Ἀσπρο!...Ρίξε ἄσπρο...

— Κόκκινο τώρα...Ἐστὶ...Μπλέ...ὄχι μωρὲ κίτρινο...μπλέ! Μπαρδὸ!

Ὁ Οἰκονόμου δίνει ἐντολὰς στὸν Στάθην, τὸν μηχανικό...

— Πρόσεχε Στάθη. Μόλις μὴ μέσα τὸ μπαλλέτο θὰ εἴδῃς τὸ φόντο τῆς Ἀθήνας. Κατόπιν μόλις βγῇ ὁ Κοκκίνης. Ποῦ εἶνε ὁ Κοκκίνης;

— Κοκκίνης!...Κοκκίνης!...

Παίει ὁ Κομπέρ, ἔχει ἐξαφανισθῇ. Καὶ πρόκειται νὰ βγῇ τώρα ἀπὸ τῆς Ἀθήνας μὲ φωνὴ ὑπόκοφον ἔρχεται ἀπὸ τὴν σκηνήν:

— Εἶδομαι. Τί φωνάζετε;

— Ποῦ εἶσαι;

— Στὴ θέσι μου! Ἐντὶ αὐτὸ μέσα.

Βέβαια. Μέσα στὴ γενικὴ φούρια ἐκρηκνῶσας, ὅτι ὁ κομπέρ πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ ἕνα αὐτὸ καὶ ὁ καυμένος ὁ Κοκκίνης πῆγε καὶ ἐχώθη μέσα πρὸς τῆς ἐνάρξεως.

Ἡ ἐναρξὶς τελειώνει. Χειροκροτεῖται τὸσο πολὺ ὥστε ἐπαναλαμβάνεται. Καλὸς οἰωνός. Ἡ ἐναρξὶς νὰ μεταβῇ. Ὁ μὲ φαινομενικὴν ἀπάθειαν συγγραφεὺς...πᾶναι καὶ φαινομενικῶν θάρρους.

— Μπαρδίσθηκα ἡ ἐναρξὶς, τοῦ λέγου.

— Τὸ ἐπερίμενα, ἀπαντᾷ, δὴθεν, ἀπαθῶς.

Τὸ ἐπερίμενε. Πραγματικῶς ἡ καρδούλα του τρέμει. Ἀλλὰ ὁ Ἀσημακοπούλος θὰ εἶνε τώρα, τοῦλάχιστον, στὸ Φάληρο.

Βγαίνει ὁ Κομπέρ—τράκ—μεγάλο. Δὲν ἔσται τί λέει ὁ Κοκκίνης, ὁ Χατζηχρήστος ἡρεμὸς ὅπως πάντα.Νὰ καὶ τὸ πρῶτον νούμερο.

Ὁ κόσμος κοινὸν πρεμιέρας π' ἀναθεῖται—μὴν ἐπιφυλακτικῶς. Τὰ διάφορα ἀστεία περνοῦν χωρὶς γέλια πράγμα ποὺ κάνει τὸν παρακολουθῶντα συγγραφεὺς ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἔγραψε.

Μπιζάρεται, ἀπὸ τὴν κλάνα, τὸ πρῶτον νούμερο, γιὰ νὰ παρὼν θάρρος οἱ ἄλλοι ἡθο-

ποιῶν.

— Τί εἶνε αὐτὸ Γιάννη;

— Βενετία!...

— Ἐτοῖ εἶνε ἡ Βενετία;

— Ἐγὼ φωτογράφησα...Ἐμένα νὰ μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ Βενετία. Ἐγὼ καθίσει στὴν ἔφευρα τῶν Στεναγμῶν, τέσσερα χρόνια...

— Γι' αὐτὸ θὰ βγάξωμε ἐμεῖς τοὺς στεναγμούς;

Ο Κ. ΔΗΜ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

Γιατρός, έμπορος και δημοσιογράφος.—'Από τὰς 'Αθήνας εἰς τὸ Βερολίνον.—'Η ἐξέδρασις τοῦ σχεδίου τοῦ Μπιζανίου. Τὸ Σῶμα Στρατοῦ τοῦ Γκαίρλιτς καὶ οἱ 'Ελληνες κομμουνισταὶ φαντάροι.—Μία ἀπρόσπετος ἐπίσκεψις.—Τὰ χρήματα τῆς Βασιλίσσης Σοφίας. —'Ενα ἐπικινδύνον ταξίδι.

Ὅπως ὁ κ. Σίμος—οἱ ἀναγνώσται τῆς παροῦσης στήλης θὰ τὸ ἐνθυμῶνται—ἔτσι καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς «Βραδυνῆς» κ. Δ. 'Αραβαντινός, ὅταν ἦτο πολὺ νέος, ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς πετροπολέμους. Καὶ ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ζωηρότητος τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῆς ἐπικινδύνου ἐκδηλωσέως τῆς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν συνομιληκῶν του καὶ τῶν τριμῶν τῶν σπιτιῶν τῆς γειτονιάς του, ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς Μακρήν τὸν ἀπέβαλε καὶ ἔτσι, ὁ ἀτακτος μαθητὴς, μετεγράφη εἰς δημοσίον γυμνάσιον ὅπου ἡ ζωηρότης δὲν ἀπαγορεύεται.

Εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, ὁ πατέρας του τὸν ἐπέστειλεν εἰς Βερολίνον, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Ιατρικὴν. Ἀλλὰ ἡ Ιατρικὴ δὲν τὸν ἐνεθουσίαζε. Καὶ, ἀντὶ τῆς γυρίσης εἰς τὰς 'Αθήνας νὰ κἀν τὸ γιατρό, ὅπως ἤθελεν ὁ πατέρας του, ἐπρότιμήσε νὰ μείνῃ εἰς τὸ Βερολίνον καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ὅταν ἐπῆγεν ὁ Θεοτόκης εἰς τὴν Γερμανικὴν πρωτεύουσάν ὡς ἐπιτετραμμένος τὸν ἀνόμενον ἐπίσημον ὑποπρόξενον. Καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκρήξεως, τοῦ 'Ελληνοτουρκικοῦ πολέμου—συντέλεσεν εἰς τὴν ἐξέδρασιν τῶν ὑπὸ τῶν αὐστριακῶν ἐκπονηθέντων σχεδίων τοῦ φρουρίου τῶν 'Ιωαννίνων καὶ τῆς 'Αδριανουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐκόντισεν εἰς Τεργέστην καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Γ. Προξένου κυρίαν Βαρατάση, ἥτις καὶ τὰ μετέφερεν εἰς τὰς 'Αθήνας. Καὶ τὸ μὲν σχέδιον τοῦ Μπιζανίου ἐκράτηθη ἀπὸ τὸ 'Ελληνικὸν 'Επιτελεῖον καὶ

ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐγένινεν ἡ ἐκστρατεία τῶν 'Ιωαννίνων, τὸ δὲ σχέδιον τοῦ φρουρίου 'Αδριανουπόλεως ἐδόθη εἰς τοὺς Βουλγάρους.

Εἰς τὴν Γερμανίαν ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ μετ' αὐτὸν, κατὰ τὰς αἰματηρὰς ἡμέρας τῆς ἐπαναστάσεως. Ὅταν ἐγένετο δὲ ἡ ἐπανάστασις τῶν σπαρτακιστῶν (κομμουνιστῶν) συνήντησε τὸν πρωθυπουργὸν Χάαζε, τὸν δολοφονηθέντα κατόπιν καὶ τὸν ἐπεισε νὰ δεχθῇ τοὺς ὄρους τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως σχετικῶς μὲ

Ὁ κ. Δ. 'Αραβαντινός

τὴν συντήρησιν καὶ διατροφὴν τοῦ Σώματος Στρατοῦ ἐν Γκαίρλιτς.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Βασιλεὺς, κατήλθεν εἰς τὰς 'Αθήνας, διορισθεὶς Γεν. Πρόξενος Τήνιδος καὶ ἀποσπασθεὶς εἰς τὸ ὑπουργεῖον 'Εξωτερικῶν ὡς διευθυντὴς τοῦ γραφείου Τύπου. Ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις τὸν ἐπαύσατο ὡς ἀγρότερον. Ἐφυγε καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μετὰ δύο ἔτη—τῷ 1924—ἐπανελθὼν, ἠγόρασε τὴν «Βραδυνήν» τὴν ὁποίαν ἐξέδιδεν ἡ «Ἐνωσις Συντακτῶν»

Ὡς δημοσιογράφος—ερασιτέχνης—ειργάσθη εἰς τὴν Γερμανίαν κατὰ τὸ 1912—17. Ἐγράφε, μὲ τὸ ὄνομα του, ἐμπορικά καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα εἰς τὴν «Μπερλινερ Τάγκεμπλατ» κατὰ τὸ 1915 δὲ ἐξέδωκεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ἕνα ἐβδομαδιαῖον περιοδικόν, διαπραγματευόμενον μόνον ἐξωτερικὰ ζητήματα τὸ «Ντάς 'Αουζλαντ». Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἔλαβε τὸν χρυσὸν Σταυρὸν καὶ διορίσθη πρόεδρος ὑπουργὸς εἰς Πετροῦπολιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀεσπασμένος εἰς τὸ ὑπουργεῖον 'Εξωτερικῶν

Τώρα, ἂν θέλετε καὶ μερικὰ ἐπιλοδία ἀπὸ τὴν ζωὴν του, παραθέτομεν δύο:

Ὅταν ἀνεστράφη ἡ αὐτοκρατορία καὶ ἤλθαν εἰς τὰ πράγματα οἱ «σπαρτακισταὶ» ἐπῆγεν εἰς τὸν πρωθυπουργὸν Χάαζε καὶ τὸν ἠρώτησε τί στάσις θὰ ἐλάμβανεν ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις ἐναντι τοῦ 'Ελληνικοῦ Σ. Σ. τοῦ Γκαίρλιτς. Ὁ Χάαζε τοῦ ἀπεσχέθη ὅτι θὰ ἐσυνεχίζετο ἡ διατροφή τῶν αἰχμαλώτων, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως οἱ 'Ελληνες στρατιῶται, μὴ ἀκολουθήσουν τὴν γερμανικὴν κομμουνιστικὴν κίνησιν, γὰρ νὰ μὴ λένε οἱ

ξένοι, ὅτι οἱ Γερμανοὶ θέλουν νὰ διαδόσῃ τὸν κομμουνισμὸν μέσῳ τῶν αἰχμαλώτων ποὺ ἐκρατοῦσαν.

Τὴν ἐπομένην ὥρως τὸ πρωῒ, ἐδέχθη εἰς τὸ σπίτι του μίαν ἐπιτροπὴν, ἀποτελουμένην ἀπὸ 6 'Ελλήνων στρατιωτῶν, μὲ ἐντολὰς ἐπὶ τοῦ πηλικίου στέμματα καὶ μὲ ἐντολὰς περιβραχιόνια. Οἱ στρατιῶται αὗτοι, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ δώσουν εἰς τὰς μορφὰς τῶν ἀγγέλων ὅλην, τὸν ἐξύθρισαν καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι εἶχαν πληροφορηθῇ πῶς, κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως ἐξήτησαν ἀπὸ τὴν γερμανικὴν κυβέρνησιν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην των. Ἐν τῷ μεταξὺ, εἰς τὸ Σ. Στρατοῦ τοῦ Γκαίρλιτς, εἶχε γίνῃ ἄλλη ἐπανάστασις. Οἱ στρατιῶται εἶχαν ἐξέλθει τὰ γαλόνια τῶν ἀξιωματικῶν καὶ εἶχαν σχηματίσει σοβιέτ.

Ὁ κ. 'Αραβαντινός, γὰρ νὰ τοὺς πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, τοὺς ἐπῆρε καὶ ἐπῆγαν μαζὺ εἰς τὸν Χάαζε. Καὶ ἐκεῖνος, μόλις εἶδε τοὺς 'Ελλήνων στρατιωτῶν, ἀνοίξε τὰς ἀγκάλας του καὶ τοὺς εἶπε :

—'Ελάτε ἀδέρφια μου !

Καὶ τοὺς ἐφίλησε.

Ἡ βασίλισσα Σοφία, ἡ ὁποία εἶχε τὰς οικονομίας τῆς κατατεθειμένας εἰς τὴν Κορτικὴν Τράπεζαν τῆς Πρωσίας, ὅταν ἐγένινεν ἡ ἐπανάστασις, ἔσπευσε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν κ. 'Αραβαντινὸν νὰ ἀποσύρῃ τὰς καταθέσεις τῆς. Τοῦτο ὅμως ἦτο ἀδύνατον, διότι ὅλα τὰ χρήματα τῶν Χοεντσόλερν, εἶχαν καταχεθῇ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐνεργείας 4 μνησὶν ὥμως καθάρωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του, διότι εἰς ἡμέρας σφαγῶν, ἐπροστάτευσεν τοὺς κομμουνιστὰς Χάαζε καὶ Λημπνεχτ (ποὺ ἀργότερον ἐδολοφονήθησαν) τοὺς ὁποῖους εἶχε κρυμμένους ἐπὶ 15 ἡμέρας στὸ σπίτι του.

Ἐπῆρε λοιπὸν τὰ χρήματα—εἰς χρυσόν—τὰ ἔδωκε σ' ἕνα μπαουλάκι καὶ ἐξέκρινε διὰ τὴν 'Ελβετίαν.

Εἰς τὸ Μόναχον, ἤρχεν ὁ μετέπειτα δολοφονηθεὶς ποιητὴς 'Αϊσλερ. Καθ' ὅλην τὴν πόλιν, αἱ σφαγαὶ ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐσφάζοντο ὑπὸ τῶν ἐξαγριωμένων στρατιωτῶν κατὰ δεκάδας. Ὅταν λοιπὸν ἐφθασεν ἐκεῖ, κομίζων τὴν βαλίτσαν μὲ 1 ἐκατομμύριον χρυσὰ μαρκα, ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι, ἂν τὸν συνέλαβαν, ἦτο χαμένος. Εἰς τὸ Μόναχον συνήντησε καὶ τὸν Σουηδὸν στρατηγὸν Φὸν Βίνγκρετς, ὅστις ἔφερε μαζὺ του 1 ἐκατομμύριον φράγκα, διὰ νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὸν 'Ερβὸν Σταυρόν. Ἐξέκρινε λοιπὸν καὶ οἱ δύο καὶ ἐπῆγαν νὰ συναντήσῃ τὸν 'Αϊσλερ. Τὸν εὐρῆκαν εἰς τὴν μεγάλην αἶθραν τῆς μπιραρίας 'Οφμπραῦ, συνεδριάζοντα μὲ τὸ σοβιέτ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν. Τοῦ εἶπαν τὸ μυστικόν. Ἐξήτησαν τὴν προστασίαν του. Καὶ ἐκεῖνος, τοὺς ἔδωσε φρουρὰν ἀπὸ 10 ἐκρηκτικῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ, τοὺς συνώδευσαν μὲ τὸ τραῖνο ὡς τὰ σύνορα. Ἐννοεῖται, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, καὶ οἱ δύο ἐφοδοῦντο...τοὺς φύλακας των, ὥς ὅπου ἐπέρασαν εἰς τὸ 'Ελβετικὸν ἔδαφος καὶ ἀνέπνευσαν....

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔψαξε τὸν Μπιλλ κατὰ τρόπον πρᾶγματι ἐπιστημονικόν.

Μετὰ πέντε λεπτά ὁ Μπιλλ ἐπέτεκετο μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ διαμερισματοῦ τοῦ Κάννου Ρούου καὶ ἀπελογεῖτο μὲ ἀρκετὴν αὐταρέσειαν.

— Εἶνε μὰ ἀνόητη κατηγορία, ἐφώναζε. Ὅ,πὶ λέει γὰρ μένα αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ψέματα. Ἦλθε μόνάχη τῆς καὶ μὲ ὄρμη. Μὲ κλητὰ τώρα ἐδδομάδες ὀλόκληρες.

— Μὰ δὲν ἐγένετο ἀκόμη λόγος γὰρ κανένα κορίτσι! εἶπεν ὁ Ὁρέϊτορ. Ἡ ἀσχημὴ μορφή τοῦ Μπιλλ ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ συγκρατημένης λύσσης.

— Νομίζεις ὅτι μὲ κρατᾷς τώρα, ἔ; Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξυρῇς Ρέϊτορ πῶς αὐτὴ φορὰ δὲν χωρεῖται! Πῶς μου ὑπάρχουν πολλὰ χρήματα!... Ἀν ἤθελα θὰ μπορούσα νὰ σὲ ἀφίσω μὲ τὸ πονηκίμιον στὸ δρόμο.

— Χωρὶς τὸν μέσῳ σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ὑπόγειο κελί ! εἶπεν ὁ Ρέϊτορ εὐγενῶς. Ἀν σὲ ἰσχυρῶς διόλου, δός' του μὴ σὲ τὴν μύτη !

Τὰ πράγματα τοῦ Μπιλλ ἦσαν ἀραδιασμένα στὸ γραφεῖο τοῦ διαμερισματοῦ. Ἦσαν 1750 λίρες σὲ μπαγκανότες ἕνα μικρὸν αὐτόματο πιστόλι γεμάτο, πολλὰ διαμαντένια δακτυλίδια καὶ ἡ διαμαντένια καρφίτσα ποὺ τὴν εἶχε ἰδίᾳ στὴ γραβάτα του προηγουμένως. Ὁ κ. Ρέϊτορ τὰ ἐκένταξε σκεπτικῶς, ἔπηρε τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων καὶ ἔστειλε τρεῖς ἀνθρώπους του νὰ συλλέξουν σχετικὰς πληροφορίες.

Κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα μεταξὺ τῆς ἐμφάνιστος τοῦ Ὁζαβολντ πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῆς παραπομπῆς του εἰς δίκην πρὸ τοῦ Κακοσυγκριτικῶν ὁ Ὁρέϊτορ ἔμαθε πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ συνδυάσῃ τὸν ἀφινίδιο πλοῦτο τοῦ Οὐίλλιαμ μὲ καμμιὰ ληστεία ἢ ἀπάτη ποὺ ἀνέφεροντο κατ' ἐμφανισμὸν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελτίο. Ἐμαθεν ἐπίσης — καὶ αὐτὸ ἐγένετο πρὸ τῆς ἐμφάνιστος τοῦ Ὁζαβολντ εἰς τὸ δικαστήριον — ὅτι ὁ ὑπόδικος θὰ ὑπερησιζέτο ἀπὸ καλὸν καὶ διακεκριμένον συνηγόρον. Ὅχι μόνον ἀντεπροσωπεύει εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Δικαστήριον, ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους δικηγόρους τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐκλήθῃ ἡ ὑπόθεσις του εἰς τὸ κακοσυγκριτικόν, ἐπικρίθη ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν συνηγόρων τοῦ ἑνὸς διαπρεπῆς δικηγόρου καὶ δύο αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους εἰς τὸ Δικηγορικὸν Σῶμα τοῦ Λονδίνου. Καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ δίκη του ἡ ὁποία ἦτο ζήτημα τριῶν ὥρων ἐκράτησε τρεῖς ὀλόκληρες μέρες. Παρήλασαν ἕνα σωρὸν μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι προσεπάθονσαν νὰ ἀναρτίσουν τὸ κατηγορητήριον καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κυριωτέρου μάρτυρος, ποὺ δὲν ἦτο δεδαίως καὶ πολὺ δύσκολη δουλειά.

Εὐτυχῶς ὅμως διὰ τὴν Δικαιοσύνην, ὁ εἰσαγγελεὺς ἦτο ἄνθρωπος μεγάλῃς αὐστηρότητος καὶ σιγᾶς ὅλα ἄλλα ἀσφαλῶς διέλυσε τὸν φωταστέφανον μὲ τὸν ὅποιον οἱ συνηγόροι ἤθελαν νὰ κοσμήσουν τὸ κεφάλι τοῦ Μπιλλ Ὁζαβολντ. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς δίκης ὁ Ὁρέϊτορ εἶδεν εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου ἕνα πρόσωπο ποὺ τοῦ ἐφάνη γνῶριμον. Ἀνεγνώρισε πρᾶγματι ἀμέσως τὴν Λαίδη Ἀγγέλα Λαίτλ. Παρακολούθησε τὴν δίκην μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, καὶ ἐν τούτοις δὲν

τὴν εἶχε ὀδηγήσει καμμιὰ νοσηρὰ περιέργεια στὸ Δικαστήριον. Τὴν εἶδε ποὺ ἔτρεμε πολὺς φορὲς ὅταν ἀκούγε κάποια δυσάρεστη λεπτομέρεια. Ἡ δίκη τέλος ἐτερατίσθη. Οἱ ἐνορκιοὶ χωρὶς νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὴν αἴθυσαν ἐξέδωκαν ἐτυμηγορία καταδικαστικήν. Ὁ ξερακιανὸς δικαστὴς ἔστερέωσε τὰ γυαλιὰ του στὴ λεπτὴ του μύτη, ἔριξε μὴ ματιὰ στὸν κατηγορούμενον καὶ κατόπιν στοὺς ἐνδρκοὺς.

— Γνωρίζεις κανεὶς τίποτε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; ῥώτησε μὲ τὴν ξηρὰν καὶ δραχνὴ φωνή του ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου.

Ὁ Ὁρέϊτορ ἐπροχώρησε στὸ βῆμα τοῦ μάρτυρος, ὤψωσε τὸ χεῖρ του, ὅταν ἀπαγγέλλθηκε ὁ ὄρκος καὶ εἶπε :

«...κλέπτης καὶ συνέταρος κλεπτῶν. Κατεδικάσθη διὰ παρόμοιον ἀδίκημα τῷ 1921. Ἐχει πολὺ κακὴν φήμην καὶ θεωρεῖται ἀπὸ

Ἐτηλεφώνησαν στὴν ἀστυνομία

τὴν Σκώτλαντ Γυάρντ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπικινδυνωδέστερους κακούργους.

Ὁ Μπιλλ Ὁζαβολντ ἀνεπήδησε, πελιδνὸς ἀπὸ τὴ λύσσα του.

— Θὰ σοὺ δείξω ἐγὼ, Ρέϊτορ...θὰ...

Ὁ δικαστὴς ἐβόδισε τὴν πένα στὸ μελάνι καὶ ἔγραψε βιαστικά κατὰ τὸ χαρτί ποὺ εἶχε μπροστὰ του.

— Καταδικάζεσαι εἰς δώδεκα ἐτῶν καταναγκαστικῶν, εἶπε.

Ἐχρειάσθησαν τέσσερις φρουροὶ τῆς τάξεως γὰρ νὰ βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθυσαν τὸν ἀλλόφροντα ἐκεῖνον ἄνθρωπον.

Ὁ Ρέϊτορ ἐπέριμενε ἔξω εἰς τὸ χῶλλ, παρὼς τὴν εἰσόδον τῶν ἐξωστῶν διὰ τὸ καὶ τὸν καὶ ὅταν εἶδε τὴν νεαρὰν χήρα κατηνύθην ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς. Αὐτὴ τὴν φορὰν ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Εἶδε τὸ πρόσωπό της ποὺ ἐγένετο διαδοχικὰ ἄσπρο, κόκκινον καὶ πάλιν ἄσπρο.

— Ὡ! Κύριε Ρέϊτορ εἶδεν ξέρω τί θὰ λέτε γὰρ μένα...Γράφω ἕνα διδύλιον περὶ ἐγκλημάτων...Ἦταν τρομερὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἔ;

Ἡ ἀμνηστία τῆς ἐπροκαλοῦσε πραγματικὰ τὸν οἶκτον. Ἐτρεμε σ' ὅλα της τὰ μέλη ἀπὸ τὴν ἐφάνη αὐτὴ συνάντησι.

— Μὲ εἶδατε καὶ πρὶν; Δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ μὲ ἀνιγνωρίζατε...

— Γράφατε ἕνα διδύλιον κυρία μου; εἶπεν ὁ Ὁρέϊτορ ἥρεμος καὶ τότε ἐνεθυμήθη νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὰ συλλληπητήρια του.

— Ὡ! ναί, εἶπε βιαστικά. Δὲν ἦταν καὶ

ΔΩΔΕΚΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΤΕ-ΤΕΚΤΙΒ ΟΛΙΒΕΡ ΡΕΪΓΟΡ

τόσο εὐτυχὴς γάμος, ξαίρετε... Ἦρουν μάλλον...ἀτυχῆς. Θὰ ξαναπανθρεύθω σὲ τρεῖς μῆνες τὸν κ. Ντόναλντ Γκεῦ. Εἶνε εἰς τὸ Φόρεϊν Ὁφφίς.

Ἐκένταξε γύρω τῆς ὡς νὰ ζητοῦσε μὴ διέξοδο γὰρ νὰ φύγῃ. Ἐκεῖνος ὅμως πέρασε στὸ πλάι της καὶ κατέβηκαν μαζὺ εἰς σκάλας.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶδατε τὸν φίλο μας καὶ πρωτύτερα; τὴν ῥώτησε.

Ἐκεῖνη σταμάτησε μὲ τὸ πρόσωπο καταπόρφυρον.

— Τὸν Ὁζαβολντ θέλετε νὰ πῆτε; Ποτέ, καὶ φυσικὰ, ποὺ ἦταν δυνατό νὰ τὸν εἶχα ξαναῖδῃ...

— Εἶνε τοῦ διαδόλου κάλτσα, ἐπιθύρσει ὁ Ὁρέϊτορ, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. Εἶχε καὶ ἕνα σωρὸ λεφτὰ ὅταν τὸν πιάσαμε. Καὶ ἀπορῶ ποὺ τὰ ἔβρισκε.

—Ποὺ θέλετε νὰ ξέρω ἐγὼ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐβγαίνει λαχανιασμένη. Ὁ Ὁρέϊτορ μπορούσε νὰ ἔκαμνε καὶ λάθος, ἀλλὰ θὰ στοιχημάτιζε ὅτι ἡ νέα αὐτὴ κατὰ ἐκρῶς.

— Εἶνε κάποιος ποὺ πλήρωσε τοὺς συνηγόρους του, ἐξηκολούθησε. Αὐτὸς δὲν ἐξήτησεν διόλου χρήματα ἀπὸ τὰ κατατεθειμένα στὸ δικαστήριον καὶ εἶμαι σίγουρος πῶς θὰ ἔχῃ σημαίνοντα φίλους. Μπορῶ νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ καμμιὰ μέρα, Λαίδη Ἀγγέλα, εἶπε σὲ λιγάκι ὁ Ὁρέϊτορ.

Ἐκεῖνη ἐδίστασε.

— Ναί, τοῦ εἶπε στὸ τέλος καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί της. Κατοικοῦσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο εἰς τὸ Οὐέστ Ἐντ.

Ὅταν ἐδρέθησαν στὸ δρόμο ἡ Ἀγγέλα ἦτο ἡρεμότερα καὶ ψυχραιμότερα.

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι εἰσάστε τόσο συνειθισμένος μὲ τοιοῦτον εἶδος ὑποθέσεως, ὥστε δὲν σὰς κάμνουν πιά καμμιὰ ἐντύπωση τοῦ εἶπε. Ἐμένα ὅμως μὲ ἔκαμε κοινὴν κυρία λεκτικὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Δὲν ἐφανταζόμουν ποτέ, ὅτι ὑπάρχουν τόσοι δραμεροὶ τύποι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Ὁ καὶ κατὰ ἐφεση; Ἐφάνη στὸν κ. Ρέϊτορ, ὅτι ἡ κυρία Ἀγγέλα Λαίτλ ἐχρειάσθη νὰ καταβάλῃ μεγάλας προσπάθειας διὰ νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν.

— Ἐφρα; Ὁ Ὁζαβολντ; Μὰ, πολὺ πιθανόν. Φανταίται πῶς εἶνε ἐκατομμυριούχος... Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ ἀκόμη μὴ φορὰ ;

— Καὶ πιστεύετε ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ; Μήπως ὑπάρχει κανένα ζήτημα κακῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης; Κάποιος ἀπὸ τὸ ἀκρατήριον ἔλεγε ὅτι ὁ δικαστὴς ἔκαμνε σφάλματα ποὺ ἐπηρεάζαν τοὺς μάρτυρας.

Ὁ Ρέϊτορ τὴν ἐκένταξε κατὰματα. Κατόπιν ἐκοίνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ἔχει οὔτε τὴν παραμικρότερη ἐλπίδα, εἶπε.

— Ὡ !

Αὐτὸ μόνον εἶπε, ἀλλὰ στὴ φωνὴ τῆς ὑπῆρχε πόση ἀπελπισία, ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ὁρέϊτορ συνεννήθη. Καὶ ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ κόσμος γὰρ δούλεψε δὲ θὰ μπορούσε νὰ συγκινήθῃ ὁ κ. Ρέϊτορ !

— Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ λέγατε κατὰ, Λαίδη Ἀγγέλα.

— Τί ; ῥώτησε ἀμέσως.

— Τί σκέπτεσθε; Τί φοβόσαστε; Θὰ μπορούσα ἴσως νὰ σὰς βοηθήσω. Ὁ πατέρας σας ἦταν πολὺ φίλος μου, θυμάστε, καὶ θὰ ἔκα-

μνα το πέν για να εξυπηρετήσω οποιαδήποτε την κόρη του.

Προσπάθησε να μειώσει.

— Φοβόμην ότι δεν θα σάς έδιδετο ή ευκαιρία να με βοηθήσετε, αγαπητέ μου φίλε, εκτός αν αποφασίσετε να γράψετε σεις το διέλλο μου.

Την είδε που έκαινε νεύρα εις το αυτοκίνητον που την έπεριμενε να πλησιάσει και αυτή για πολλή ώρα εις το πεζοδρόμιον ενώ έδωκε το αυτοκίνητον να εξαφανιστείται.

Το καθίκον τον έκαιε εις την φυλακήν Πέντοβιλ διά να ανακρίνη τον κατάδικον διά ζήτημα που συνεδέετο με ένα από τα διαμνητένια δικαιώματα του διά το οποίον υπάρχον ένδειξεις, ότι προήρχετο από κλοπήν. Ο Οζαβολντ ήτο ένας από τους κλέπτας εκείνους που δεν είχαν διόλου φαντασίαν και ούτε ενοχίαζον για να αποκτήσουν. Οτι διηγήθηκε λοιπόν εις τον Ορείτορ ήταν και η καθαρή αλήθεια.

— Τό έπηρεα από τον Λουί Ραπόβερ. Το άγροσασα παρανταρείς λίγες. Άν ήτο κλεμμένο, δεν έχω ιδέα γι' αυτό. Δεν μπορείς να μου τό πάρης αυτό ο Ρέιτορ.

—Θα κάνης έφεση, Μπίλλ;

—Ένευσε καταφατικά.

—Και να είσαι βέβαιος, ότι θα βγώ από δώ μέσα, προσέθεσε έχω ισχυρούς φίλους.

Η έφεσις εξεδικάσθη εις το Βασιλικόν Δικαστήριον του Στράντ. Ο Μπίλλ Οζαβολντ, δύο ώρες προτού συνεδριάσει, ήλθε με ένα ταξί, φρουρούμενος από τους φύλακες του και κλείσθηκε σ' ένα είδος κελιού κάτω από την αίθουσαν των συνεδριάσεων.

Κάποιοι άστυφύλακες συνώδευσαν το κορίτσι που μετέφερε το πρόγευμα. Άλλά καθώς φαίνεται ο σκοπός του ήτο να κατέβη πρώτος τη στενή σκάλα που οδηγεί εις τα υπόγεια και σε λίγο εξαφανισθή σε μια καμπί των υπογείων διαδρόμων.

—Συγγνώμην!

Η ύπηρετρια έστρεψε το κεφάλι της ξαφνισμένη. Μια κυρία έστέκετο όλο πλάι της. Ήταν ντυμένη κατώμαστα, με καλύπτραν φορεμένην αλά γαλλικά, που έκρυβε σχεδόν έντελώς το πρόσωπό της.

—Φέρνεται το πρόγευμα του κ. Οζαβολντ; ρώτησε με κακοπροφερέμενα άγγλικά.

—Μάλιστα, κυρία, ειπεν η νέα.

—Ο άστυφύλαξ αυτός είναι μαζί σας; Η ξένη κυρία άνεξήγησε με τα μάτια τον άστυφύλακα, άλλ' αυτός είχαν ήδη εξαφανισθή. Καί η ύπηρετρια δεν είδε κανένα.

—Ποιόν άστυφύλακα, έννοείτε, κυρία; —Ένόμεν, πώς είχα ιδή ένα άστυφύλακα, ειπεν η κυρία με τα μαύρα.

Αυτή ήταν όλη η συνομιλία. Η Γαλλίδα έστράφη και σχεδόν συνεκρούσθη με τον Ρέιτορ, που παρηκολούθη όλα αυτά με ενδιαφέρον.

Ο κ. Ρέιτορ την έκτάξε που έφευγε και έσπευσε κατόπιν επί τα ίχνη της ύπηρετριας. Την έσταμάτησεν έξω από την φρουρουμένην είσοδον των κρατουμένων. Έπηρε το φλυτζάνι του καφέ από το χέρι της, την έκτάξε σκεπτικά και κατόπιν πρὸς μεγάλην της έκπληξιν, αλλά και όργην, άριστο το φλυτζάνι να πέση εις το πάτωμα και να θρυμματισθή.

—Συγγνώμην, είμαι λιγάκι αδέξιος σήμερα το πρωί, ειπεν ο Ρέιτορ. Θα φροντίσω έγω να καθαρίσω, μικρά μου κυρία. Γυρίστε πίσω και παραγγέλλετε άλλον καφέ. Πέστε ακόμη, ότι ο Έπιθεωρητής Ρέιτορ θα πληρώσει για τη ζημία.

Ανέμενε με τους φρουρούς της θύρας του διαμρίτου των κρατουμένων μέχρις ότου η νέα επέστρεψε. Δεν της επέτρεψαν να εισέλθω εις το διαμρίτον, Έκας από τους φύλακας έπηρε το πρόγευμα του κρατουμένου μόνος και κατόπιν ο κ. Ρέιτορ άνέβη σκεπτικός εις σκάλες εις το κεντρικόν χώλλ.

Ήτο παρών όταν οι τρεις δικασταί άπερρίψον την Έφεση και έστειλαν τον Ουίλλιαμ Οζαβολντ εις Ισοδία καταναγκαστικά.

Εις τα τέσσαρας το άπόγευμα το τηλέφωνο από το θυρωρείο ήχησε στο σαλόνι της Λαίδης Άγγέλας. Εκείνη σοβαρά άνέμενε το άγγελμα αυτό. Στα πόδια της ήσαν καμιά δωδεκαριά έκδόσεις των έσπερινών έφημερίδων.

—Πέστε να άνέβη άμέσως, ειπεν με φωνή τόσο άδύνατη, ώστε ήναγκάσθη να το επαναλάβη.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Ορείτορ υπήρξε τόσο ήμλητικός. Μίλησε για τον καιρό, για το θόρυβο του δρόμου, για την άκρίβεια των ξενοδοχείων, και τότε έπροσθεσε:

— Η έφεσις του φίλου σας άπερρίφθη, Λαίδη Άγγέλα.

— Γιατί τον άποκαλείτε φίλον μου, έρώ-

Είδα ένα κακοντυμένο άγνωστο στην πόρτα.

τησε, μη τολμώντας να συναντήσθ τα βλέμματα του.

—Θα μπορούσαμε μου φαίνεται για την ώρα να τον λέμε έτσι, ειπεν ο Ορείτορ χαμογελώντας ήρεμα. Έν πάση περιπτώσει δικός μου φίλος δεν είναι. Πράγματι τον είχα υποπτευθή για πολλές λωποδυσίες εις την Οστάνδη... Άλλά το άστέιο είναι ότι μια μέρα μου τηλεφώνησαν από το Λονδίνο, ότι τον είδαν να βγαίνει από το σπίτι σου, την ήμεραν ακριβώς που πέθανε ο άντρας σου.

—Εκείνη δεν άπνηντησε.

—Τό κακό για μένα, ειπεν ο Ορείτορ είναι ότι κατασκευάζω υποθέσεις και θεωρίες από τό τίποτε. Κάτω όλόκληρες ιστορίες με ψύχουλα πληροφοριών. Έτσι και εις την περιστασιν αυτήν προσάψαμε και ένα καμιά ιστορία σχετικά με τον Μπίλλ Οζαβολντ, που υποθέτω, ότι θα σάς ενδιέφερε, αν την έμνησθάνετε. Μερικά πράγματα μόνον εξηκολούθησεν ο κ. Ρέιτορ και έκίνησε θλιβερά το κεφάλι του—δεν μπορεί κανείς να τα ξερεθ θετικά. Λόγου χάριν τί ήταν εκείνο που είχα ρίψει στον καφέ του Οζαβολντ σήμερα το πρωί στο Δικαστήριο ή τρελλή εκείνη Φρανσέζα. Την είχα ιδεί που άδειασε το μπουκαλάκι της όταν η ύπηρετρια είχε γυρίσει το κεφάλι της για να κατέβη τον άστυφύλακα που της έδειχνε ή άλλη. Μπορεί και να μην ήταν διόλου Γαλλίδα και να ήταν μια τρελλή πεπλοφορούσα Έγγλέζα. Άλλά δεν είναι αυτός τρόπος που μπορούμε να κάνετε ένα άνθρωπο να σωπάση όταν θέλη να μιλήση Άγγέλα. Εάν γνωρίζετε τόσα για τους εγκληματίες, όσα και έγω. Λαίδη Άγγέλα, θα έμνησθάνετε, ότι η γλώσσα των δεν είναι πολύ λυτή, όσο φαντάζεσθε. Έξ άλλου ο Οζαβολντ δεν πρόκειται να ζήσει πολύ καιρό, αν όσα μου ειπεν ο γιατρός των φυλακών είναι πραγματικά, και έτσι δεν θα μπο-

ρέση να προδώση την γυναίκα, που τον έδω- ήθησε. Εάν καμιά φορά σάς γράψω, θα ήθελα να μου στέλνατε τα γράμματα του νέ μένα. Δεν φαντάζομαι όμως ότι θα σάς γράψω.

Σηκώθηκε, έπηρε το καπέλλο του, έκτάξε λίγες στιγμές έξω από το παράθυρο και ειπε: — Έίως καμιά από της ήμερες αυτές να θελήσετε να μου γράψετε, Λαίδη Άγγέλα, και να μου διηγηθήτε πόσα βάσανα ύφιστασθε από τον μορφινωμανή άνδρα σας, ώστε να σάς φέρη σε τόσο δύσκολη θέση...

Η Λαίδη Άγγέλα ήταν τώρα όρθη και έτρεμε σαν φύλλο.

—Μορφινωμανή;... Όστε λοιπόν το έγνωρίζατε;

—Ένευσε καταφατικά.

—Αυτή ήτο η μανία του. Είχε μερικά χρόνια στη Συρία και αυτό είναι μια από τις περιεργές συνήθειες που άποκτούν οι άνθρωποι. Την ήμερα των γάμων σας είχα συναντήσει ένα νέο φαρμακοποιοτή που έφερε μαζί του ένα πακετάκι. Οι μορφινωμανείς αρχίζουν συνήθως με μικρές δόσεις και κατόπιν παίρνουν τόση όση θα ήταν Ικανή να δηλητηριάση ολόκερο σύσταγμα και θαρρώ, ότι ο σύζυγός σας είχε φθάσει σ' αυτό το στάδιο.

Τό γράμμα της Λαίδης Άγγέλας έφθασε στα χέρια του Ορείτορ τρεις μήνες άργότερα:

«... Τρομοκρατήθηκα, όταν άνεκάλυψα, ότι είχεν αυτή τη φορική συνήθεια. Δεν έπίστευα ποτέ μου ότι ήταν δυνατό...

Η ζωή μας ήταν πολύ άτυχη... Ήταν ο ξύθυμος, σχεδόν σκληρός... Δυό φορές με

κτύπησε κατά το διάστημα της μανίας του. Θέλησα να τό πω στον γιατρό, αλλά με ήπειλησε, ότι θα ήρνεϊτο ότι έπαιρνε μορφίνη και θα έλεγε, ότι είχα δοκιμάσει να τον δηλητηριάσω. Κατόπιν έπεσε άρρωστος με βαρεία βρογχίτιδα και ήμην έγω ύποχρεωμένη να του προμηθεύω μορφίνη. Ο φαρμακοποιός του ήρνεϊτο να του προμηθεύση πλέον. Μια μέρα ήρνήθη να του δώσει και έγινε μια τρομερή σκενή μέσα στο διαμρίτι μου.

Τέλος του έδωσα μια δόση και αυτός έη- τούσε και άλλη. Έφώναζε σαν τρελλός από τό κρεββάτι του: «Θα τόυς πώ, ότι με φαρμακώνετε.Θες να μου κλέψης τα χρήματά μου, είσαι δολοφόνος!» Εκείνην την στιγμήν ήκουσα ένα έλαφρόν κρότον και γυρίζοντας το κεφάλι μου είδα κάποιον άγνωστον κακοντυμένον άνθρωπον να στέκη βλοσυρός στην πόρτα, μεταξύ του διαμρίτιου του ίδιού μου και του συζύγου μου, ενώ εκείνην την στιγμήν ο Ευστάθιος έκαμε ένα βίαιο τίνιγμα και έπεσε νεκρός στο μαξιλάρι του. Μπορείτε να φαντασθήτε ποιός ήταν ο άγνωστος; Ήταν ο Οζαβολντ. Είχε μπη στο σπίτι και τα ήκουσεν όλα. Μαντεύετε τί εξηκολούθησε; Έκείνος έπίστευε πραγματικά, ότι είχα σκοτώσει τον Ευστάθιο. Εάν ήκουα την λογι- κήν θα έπρεπε να φρονέσω άμέσως ένα γιατρό και να άποδείξω την αθωότητά μου με την αυτοψία. Θα μπορούσα εύκολώτα να άποδείξω ακόμη, ότι επί πολλά χρόνια ήτο μορφινωμανής, αλλά ήμουν τρελλή από φόβον. Είχα δώσει εις τον Οζαβολντ μερικά χρήματα και κατόπιν του έστειλα και άλλα. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί ύπέφερα καθ' όλον το διάστημα της δικης. Κατόρθωσα να μου διαμνήσθω, ότι εάν δεν εφρόνιζα να τον σώσω θα με έπρόδιδε. Η τρελλία μου τότε έφθασε εις τό άποχώρητον και με έκαμε να έμφανισθώ την ήμεραν εκείνην με καλύπτραν ύποκρινόμενην την Γαλλίδα εις τα υπόγεια του Δικαστηρίου...»

Ο Ορείτορ εδίδασκε δυό φορές το γράμμα αυτό προτού το πετάξη στη φωτιά.

ΕΝΤΙΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ...

—Άγ!...

Ο στεναγμός της νεαρής γυναίκας ήταν ό-δυνήρος, βαθύς, βγαλμένος μέσα από τα φυλάκια.

Εκείνη τη δειλινή ώρα του ταξιδιού, κά-ποιο κύμα κουφύ και πλάτν έσπασε γύρω στο βατόρι, το άνασκήσασε όλο το σκάφος, από την πλώρη έως την πρύμη, συνταράχτηκε, έ-γυρε, αναπάντασε σκληρά.

Ο καλοντυμένος νέος που έκάνταζε στη γέφυρα της πρώτης με ρομβαστική νωχέλια, σπληνμένος στο γαλκίδωμα, άκουσε τον ή-ρμενο βόγγο της άγνωστης, που έσπλωμένη στην πολυθρόνα και τυλιγμένη στο κόκκινο κάπλωμα της, έφαινετο άρρωστη, φτωχή της θάλασσας.

Έπιλήσισε. Την έκτύπησε με τό σχετικό και συμβατικόν άνασκήσασε με τό όποιο οι ταξεί-δωτες άνέκαθεν άτενίζουν στα ταξείδια τις ένοχλήσεις του άλλου. Όμως έφριχάισε. Τό μάτι του έζωντανέψεν. Έξήγωσε άσχημη ένα βήμα.

—Τι όμορφη! έμψήρισε.

Πραγματικά, ή άγνωστη ήτον όραία. Εί-χε τό πρόσποτο κάτωχο τόρα, αλλά σαν ζω-γραφιστό, σαν από φίλντισ, με τα μισόκλει-στα βλέφαρα σαν πέταλα πληγωμένα, με τα τσίνορα μακριά, μαύρα, που έγυμνάζαν τα μά-γυαλά από σκιές. Κάτω από τό σκέπασμα έ-σφαδάζε κορμί μαλθακό, χαϊδεμένο, με τα μέλη ισορρεμένα, κορμί που έσχεδιάζετο έρω-τικά.

Ο κύριος εδίστασε. Δεύτερο κύμα έκτύπησε τόρα τό πλοίο από τα πλάγια, προδοτικά,σαν ύπαιτο φερί. Η καρίνα έτρεξε γοερά.

Τό προσώπια της νέας έκπομπήθηκε, άλ-λ' εκείνη έμόρφασε από τον άβάσταχτο πόνο της ναυτίας. Έστειλε πάλι και τότε ο άνθρω-πος έταξε πιά να διατάξη. Τό άποφάσισε.

Έσπινε πάνω στης άρρωστης τη σαις - λόγχ.

—Υποφέρετε, κυρία;

Η σαις του ήταν ξεστή, παρηγορητική, δεν έθιγε, έλπιόταν.

—Πολύ, κύριε.

—Σας πειράζει ή θάλασσα;

—Τρομερά, δεν φαντάζεσθε. Γίνονται πτώ-μα...

—Γέμει κάθολο. Έτσι μπορώ να σάς φαν- τάζω.

—Σας εύχαριστώ, κύριε.

Της έπροσφερε ξυνές καραμέλλες, της έ-δωσε να μυρίση ειδικά άλματα, έτακτοποίησε με στοργή άδελφού αλλά και διακριτικότητας, τα προσέφυλά της, έτοποθέτησε πιά ύπνη-μα την πολυθρόνα.

Όλες αυτές ή φροντίδες δεν άργησαν να φέρουν τό άποτέλεσμά τους. Η άρρωστη συ- νήλθε κάπως από τό άποχώρητο, λίγη κόκκι- να χρώμα της έλουλούδισε τό πρόσωπο.

—Ασασ;...—

Αίτιός ο δεύτερος στεναγμός δεν ήταν άσθη- νικός, όπως ο πρώτος. Ήταν άπελυσθερωμέ- νος, άνακούφισμος του σώματος.

Ο ύποχωρητικός συνεπλάτης έπηρε θάρρος.

—Άλλ...—

—Και ταξιδεύετε μόνη σας;

—Ένα φευγαλέο σκοτεινάσιμα της ένήχτωσε τό πρόσωπο. Άποκρίθηκε άργά, με κάποινα ά- διακρί-

—Με συγχωρείτε, αλλά προηγουμένως, σάς άποκαλώσα κυρία. Γράψατε μου;

Ήταν έμμεση πρόκλησή του να την τρα- βήξη στην έξομολόγησι. Η άγνωστη δεν έ- θήμισε. Τόταντίον ένα άδύνατο χαμόγελο την έφάντισε.

—Καθόλου. Είμαι πανδρεμένη.

—Και ο σύζυγός σας;

—Είπε κάτω στην καμπίνα. Κοιμάται. Τόν πιάνει κι' αυτόν ή θάλασσα.

Αυτός άποκρίθηκε τάς με φωνή σοβαρή, άνδρική, που δεσμεύει:

—Κυρία μου, ή γνωριμία μας επάνω στα κύματα θα σούση έίως μαζί κι' αυτό, δεν ή-

Υπό ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ-ΣΙΣΥΦΟΥ

γη! Να μην την ξαναδής ποτέ, ποτέ; Τού φανότανε άδύνατο αυτό, κακότρογο, σαν μια άδικία της κοινωνίας, της φύσεως. Η ιδέα της εξαφανίσεως κατόυ του γοιτεντακού πλά- σματος, ή σκέψης ότι θα τό χωριόταν για πάντα, ότι δεν θα ξανάκουγε τη φωνή του, ότι δεν θα ξανάβλεπε τό σχήμα του, τον εξα- γρίωνε. τον έξώργιζε, σαν άτυχη πλεκτάνη του πεπρωμένου...

Έγινε σιωπηλός, παγερός. Σχεδόν την έ- μισούσε τόρα για την ήσθη που θα του στε-

Η άγνωστη ήταν ξαπλώ μένη στην σαις - λόγχ.

άφιση κανένα ίχνος... μέσα σε σάς... σαν τα κύματα. Άλλά θα σάς πω τ' όνομά μου. Μί- μης Φοιντάς, μηχανικός.

Άπόλυτη σιωπή. Αυτός την έκτύπησε με ή γωνία. Τη μέλλον έπαιζε πάνω στην άδό- κρησή της, σαν πάνω σε τραπεζή χρωτοπα- γνίου.

Από λέξεις άπότομες, που τον έξάλισαν γλυ- κά, σαν καμπίνα γάμου:

—Λένα Χαρίδη.

Τίποτε άλλο. Έδωσαν τα χέρια. Μια χλι- ρή έντυχία από τα δάχτυλά της τον διαπέ- ρασε.

Άρχισαν τότε πού έμπιστευτικές έμμεση- ρεύσεις, που τις έπαιρνε ή θάλασσα. Έστ- νος έρχόταν από την Πάτρα, όπου είχε άνα- λάβει μίαν έργολαβία. Εκείνη έταξείδευε με τον άντρα της για τη Σύρα, όπου ο κ. Χαρί- δης είχε έμπορικές δουλειές.

Ο Φοιντάς άνεπήδησε.

—Ση Σύρα; Τότε ή γνωριμία μας δεν θάνα περαστική σαν τα κύματα...

—Και γιατί;

—Είμαι έγκατεστημένος στη Σύρα.

—Αυστηρώς, κ. Φοιντά, έγω θα μείνω στης μαμάς μου στην Άθήνα. Συναίνομαι τα τα- ξείδια και τη ζωή στα νησιά. Ο άντρας μου θα έρχεται στην Άθήνα από καιρό σε καιρό να με βλέπει.

Στό νέο φάνηκε τότε ότι χίλιες νύχτες σαν μαύρα πουλιά του θανάτου έσκέπασαν την ά- μόσφαιρα, ότι ο ούρανός έστένευε, έχαιμλω- νε σαν πλάκα τάρου. Έτραυήσε:

—Άλλ...—

—Βέβαια. Τι να γίνη; Η γνωριμία μέσα στα καράβια, τό έλαπε και μόνος σας, είναι περαστικές σαν τα κύματα...

Έβγαλε νάνωλη ταγόρα. Τα χέρια του έ- τρεμαν, τό μάτι του έκαιε, σαν να ήθελαν να κλάψουν. Όχι, όχι! Δεν έτρεπε να φύ-

ρούσε. Έξαινα τότο κύμα έτραυήσε τό πλοίο. Αυτή περφόρη, με τη θεία άδυναμία του γυναικειού ένστικτού, τον ήρασε από τό μισότατο.

—Τι είναι; άχ, τι είναι; Σκληρός, με άπάθεια της άπνηνσης:

—Τίποτε, κυρία. Μπαίνουμε στον Ισθμό.

Τό βατόρι άργά - άργά τόρα έβλεε στον Ισθμό της Κορίνθου. Τη πρώτην θαλασσοτα- σική διαδέχθηκε ξάρνου άκρη γαλήνης. Ής και ή θάλασσα είχε μονομιάς άποθάνει. Άρ- στερά και δεξιά ύψόνονταν τα τείχη των κοι- μένων βουνών, θεόρατα, άνατριχιαστικά, έ- τοιμα ές να συντρίψουν τό καράβι υπό τό βάρος έκατομμυρίων τόννων πέτρας και γης.

Της ειπε:

—Κυρία, από τους τελευταίους σεισμούς τα χώματα έδώ δεν είναι και τόσο στερεά. Ένε κρόνιμο να κατεβήτε στο σάλον.

—Λέτε;

—Έμπνέω. Έλάτε.

Την έβοήθησε να άναστρωθή. Αυτή με πα- ράσηλη λάμψη στα μάτια άφείθηκε στην αγ- καλιά του, κι' όλο τό γλυκιάτο βάρος της, κι' όλα τα σώματα της άρώματα, που έμεινού- σαν, που έφλόγιζαν.

Ο Φοιντάς έφριξε. Όμως ή θανάσιμη φρόση: «Θα μείνω στην Άθήνα», φράσι όρι- στική και παγωμένη, ύψωνε μεταξύ των άδω- πέσαστο έμπόδιο. Σε λίγο θα την έχανε για πάντα, θα έγνώριζε άνεφάρτετος στη γή, σε- ρώνοντας σαν πτώμα την άγαπημένη, τη μοι- μένο της άάπνηνσης.

Θέλησε τότε να άποχωρισθή, να φύγη μα- κρύτερα, να δρατεπεσθ από όλεθρούς της ήλ- ληνος, από της καταστρεπτικής της έπα- ροής, τόρα άμέσως, ένόσω ήταν ακόμα κά- ποιος καιρός, πριν ή άρρώστεια του προχω- ρήση, πριν τό δηλητήριο της άπελυσμένης ά- γάπης του του κυριένη φλέβα πρὸς φλέβα,

ΟΙ ΓΕΡΟΙ ΠΟΥ...ΔΕΝ ΞΑΝΑΝΕΙΩΝΟΥΝ

ΟΒΟΡΟΝΩΦ, Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΛ

ΤΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Λοιπόν, ιδού ότι δεν είνε πάντοτε απίληλα γυμνή απρόοπτα, μάλλον δυσχερύνονται, ή προσφυγή εις τας μεθόδους της επιστήμης, τας οποίας έκριναν της μόδας διά τινες σεβαστούς κυρίως οι βιολογικοί ανακαλύψαντες κάποιοι διασίου δόκτορες με σλανόφωνον θύμα.

Πρόκειται περί της εγχειρήσεως διά της οποίας ο έν λόγφ δόκτωρ αποδίδει κατά τό μύλλον και ήτον ήτοις κάποιας ιδιότητος...ρώμης εις κοινωμένους Δόν Ζουάν, οι όποιοι πρό πολλού έγκαταλείψαντες όχι πλέον άλως την δευτέρα, αλλά φεύ ! και την τρίτην νεότητα, δεν έννοον να παρατηθούν των άσκήσεων ιδιαιτέρας τινός γυμναστικής, άν και ή ήλικία τους καθιστά τας άσκήσεις αυτές άπρηγομένον άναγκαστικώς καρπόν.

Η εγχειρήσις λοιπόν αυτή, εις την οποίαν οι κακοί γλώσσα βεβαιούν ότι δεν έδίστασε να δεχθί να υποβληθί και μία διάσχις ελληνική προσωπικότης, φαίνεται ότι δεν πρέπει να υιοθετητά από τους έπιμένοντες να παραμείνουν εις την έρωτικήν ενέργειαν παρήλικας, παρά μόνον όταν φυσιολογικώς έχουν τεθή δριστικώς εις άποστρατείαν. Διότι άλλως, άν καταφύγουν προληπτικώς εις την μοντεράν αυτήν χειρουργικήν παρέμβαση, κινδυνεύουν

κίτταρο πρός κίτταρο, όλόκληρο τό κορμί...

—'Αλλ' αυτή τόν έσφυγγε.

—Ζαλίτσια. Πάμε...

Δέν είχαν κάμει τέσσαρα βήματα και άκούσθηκαν διάφορες κραυγές τρομάρας και φρίκης.

Πάνω στην άδεια πλέον πολυθρόνα έπεσε με πένθιμο γόοιο δγκος χώματος από τό κρηπίδωμ τού ισθμού πού θα την έπλήγωνε, θα την σκότωνε ίσως. Μία πέτρα έκτύπησε στον άριστορό κρόταφο τόν Φριντά. Τό αίμα, λεπτό πορφυρό σπανάκι, έστρεψε από τό μάγουλό του στο χέρι της.

—Παναγία μου ! έφάνηζε κείνη σαν τρελλή.

Αυτός την ήσυχάζε, ήρεμος, ψύχραμος, πού παγερός τώρα...

—Σας παρακαλώ, ήσυχάστε. Δεν είνε τίποτε. Μία άμυχή...

—'Όχι ! άρρη ! άρρη ! Θέλω να δω ! Τού μιλούσε στόν ένικό, ξεχνώντας στόν κίνδυνό της άποστάσεως.

Τού άπασε τό κεφάλι, τό δυνατό άνδρικό του κεφάλι, στά χέρια της και τού σκούπισε με τό μυρμιμένο μαντήλι της τό αίμα.

Αυτός την έμπαίδε.

—Μά δεν είνε τίποτα, σάς λέω. Κι' έπειτα έσας τι σάς νοιάζει ;

—Γιατί ; γιατί ;...

—Μία γνωριμία περαστική σάν τά κύματα. Έξαγνα στη σκάλα διασταυρώθηκαν μ' έναν χοντρό, ήλικωμένο κύριο, πού έφατούσε στά χέρια του ένα λεμόνι.

—Νά σας συστήσω, έκαμε ή Άένα. 'Ο άντρας μου, ο κ. Πέτρος Χαρίδης. 'Από δω ο κ. Φριντάς, πού μου έσωσε πρό όλίγου τή ζωή. Και ένφ οι δύο άγνωστοι ύπεκλινότο, ή γυναίκα έφώνηζε με γελαστούς θριάμβους στό στόμα :

—Ξέρεις, Πέτρο ;

—Τί, αγάτη μου ;

—Μετανοίσαμε. Θάρω μαζί σου στη Σύρα.

Και τό βλέμμα της, καθώς ήφονόταν πρός τόν Φριντά, έκρυβε μέσα τόν ύποχέσεως άνθιμένους από παραδείσια εύτυχία, από εύτυχία πού δεν θάταν περαστική σάν τά κύματα...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΝΕΛΛΗΣ

ουν άν όχι να ταξειδεύσουν εις κόσμον καλύτερον (ή εγχειρήσις δεν φαίνεται να είναι επικίνδυνος), αλλά—και αυτό είνε ίσως κίνδυνος σκληρότερος—να χάσουν και την όλίγη...γονήν, ή οποία φυσιολογικώς τοίς είχαν άπομείνει όταν έλάμβανον την άπόφασιν να καταφύγουν εις την ένίσχυσιν της προληπτικής, πού της τελείας των...βουβαμάρας.

Παράδειγμα χαρακτηριστικόν έν προκειμένω είνε τό πάθημα τού γνωστού Γάλλου ενθιμογράφου, τού κ. Πιέρ Μιλ, τόν όποιον άριστά θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσωμεν ως τόν Μωσούτιν της Γαλλίας.

'Ο κ. Πιέρ Μιλ λοιπόν έπαθε φιάσκο άνεκδήγητον, χάρις εις την άνθεματισμένην αυτήν μέθοδον τού κ. Βορονώφ. Θυμώσους δ-

'Από τόν πίθηκον αυτόν έκπορεύεται ή... νεότης πού ζητούν οι γερασμένοι οργανισμοί.

μως και εξιπνότερος άνθρωπος, όπως είνε ο Πιερζιάνος αυτός Τίμος Μωραϊνής, έπηρεε τό πράγμα φιλοσοφικά και κάμνον, όπως λένε στην πατρίδα του, «τά καλά μούτρα στην κακή τύχη», άπόλυτα διατηρείται τό πάθημά του ο ίδιος. 'Ισως άλλως τε πρός τούτο να τόν παροργί και μία κάποια άναγκαστική δοθοφροσύνη και ίσως έξυπνος λογαριασμός.

Δεδομένου ότι όλα μαθαίνονται εις τόν μάταιον τούτον κόσμο, και τό πάθημα τού Πιέρ Μιλ κάποτε θα άνεκλιπτετο. Τί άπόλυστερον από τό να τό όμολογήσθ ή ίδιος ; 'Ο καλύτερος τρόπος για να έμποδίστε τούς άλλους να γελούν μ' ένα πάθημά σας, είνε ν' άρχίσετε γελώντας πρώτα σεις ο ίδιος γ' αυτό. Την κλασικήν αυτήν άρχήν εφαρμόζων και ο Πιέρ Μιλ, δεν παραλείπει να δηγήται, και φυσικά με άπειρο χιούμορ, τό πάθημά του εις τας έβδομαδιαίας κάθε Σάββατον συγκεντρώσεις, πού γίνονται μεταξύ της και της άπογευματινής εις τό σαλόνι τού μεγάρου του τού Καί Μπουμπόν.

Εις τό σαλόνι αυτό, τό όποιον ο κ. Πιέρ Μιλ έχει διασκευάσει σάν σαλόνι πολυτέλους ύπερωκεανείου έν μικρογραφία, ως γνωστόν, συγκεντρώνονται κάθε Σάββατον ένα πλήθος κόσμου, άνθρωποι των γραμμάτων, καλλιτέχναι, ο πολύς Σκορμπός και πρό πάντων κυ-

ρίες. Πολλές κυρίες. 'Ο Πιέρ Μιλ κάθε φορά πού θα τόν έρωτήσουν περί της ύγείας του άμέσως άρχίζει την άφήρησιν της ιστορίας τού άποτυχόντος Ξανανειώματός του. Φαίνεται ότι είνε άμύμητον τό ύφος, ο τόνος της φωνής, οι λίαν πεπερατές άποσπασήσεις του και τό σκανδαλωδέστατα ύπονοούμενα της περιγραφής πού κάνει της εγχειρήσεως ήν ύπέστη και πρό πάντων τών άορίστων άποτελεσμάτων της επί της...εκατόνητός του.

«'Η εγχειρήσις, λέγει, έπέτυχε περίφημα. Δυστυχώς όμως τό άποτέλεσμα ύπήρξαν άδόκητα. Είνε βέβαιον ότι διανοητικώς πού δεν ήμουν καλύτερα, ποτέ δεν ήσθάνην τί μυαλό μου διανεότερο, όπως είνε βέβαιον ότι ή σωματική μου άντίστασις ήήθησε. 'Αλλά ως πρός τά...ρέστα, τέφος ! Σημειώτέον δ-τι από της ήμέρας αυτής ύπήρξα τίποσ σπουδαίος... 'Αρρη ύπεράνω τού μέσου όρου. Τακτικώς και κανονικώς έκανα κάθε μέρα δύο ή τρεις θυσίας εις την 'Αφροδίτην. Μάλιστα, ακριβώς όπως σάς τό λέω. 'Υπερβολή κομμία. Δυό - τρεις θυσίες την ήμέρα. Κάθε μέρα και άφ' ότου... Τέλος πάντων από πολλά - πολλά χρόνια. 'Αλλά ένφ την εγχειρήσιν τού Βορονώφ την ύφιστάται κακή; ακριβώς για να άποκτήσθ λίγη...φωνή, όταν δεν έχει, εις έμένα, ο όποιος την ύπεστη ένφ άκομη μπορούσα να βγάλω...νοτες, ή όποιες ήταν επί τέλους ύποφερτά άκομη νηλές, εις έμένα λοιπόν ή περιφημος εγχειρήσις έπέφερεν άποτελέσματα διαφορετικά. Και μάλιστα θλιβερώς διαφορετικά.

«Σας είπα, ότι «πρό» τέλος πάσαν... τρωγα τακτικά και μάλιστα δις και τρις της ήμέρας. 'Ο κ. Βορονώφ μετά την εγχειρήσιν μου συνέστησε να ενηστεύσω επί δύο έβδομάδας. 'Ακολουθώ τας συμβουλίας του, έκαμ μύσων την συνταγήν, άν και εύρίσκων την άρκειαν της νηστείας μάλλον μεγάλην, την σαρκωστικήν ένοχλητικώς μακράν. 'Επί τέλους ή προθεσμία περνά. Έρχεται ή ήμέρα κατά την όποιαν έννοώ να...επαναλάβω τας άσκήσεις μου και...τέφος. 'Αδύνατον ! Φανταστήτε τά χάλια μου.

«Φυσικά γραμμή πάλι...στό Βορονώφ.Μά έκανε μερικές ένέσεις, οι όποιες κάπως έβελτίωσαν την κατάστασιν, άλλα, τί τό θέλω εμειν πάντως λιγώτερο, πολύ λιγώτερο μάλιστα από ό,τι ήμουν πριν...

Και ο κ. Μιλ συμπληρώνει : Μακριά από τόν Βορονώφ, σκασιμένος στά γέλια, δύο ή ιστορία αυτήν δεν διασκεδάσει ή τουλάχιστον, κατορθώνει να δείχνει ότι τόν διασκεδάσει, τόν όσον και τούς άκροατάς του, άρεσκώς, και θηλυκούς. Διότι ο κ. Μιλ την ιστορίαν του δεν την δηγήται μόνον εις τούς κυρίους, άλλα και εις τας κυρίες. Φαίνεται μάλιστα ότι οι δεύτεραι τόν άκούουν με περισσότερον ένδιαφέρον.

«Όποσδήποτε, ως μελετήσουν την ιστορίαν μερικά μη ακόμη έντελώς παρουσιαζόμενα και μ' όλα ταύτα οκαπτόμενα σοβαρώς τόν Βορονώφ γεροντακαλλήκαρα, μόνιμος από τόν ένθυσιασμένον εις τά καθήκοντα τών πρώτων σειρών τών έπιθεωρησιακών μας θεάτρων. 'Ας μελετήσουν τό πάθημα τού κ. Μιλ και ως σκεφθούν την παροιμίαν «όπως κάθεται καλά και καλλίτερα γυρεύει...».

ΠΕΡΙΕΡΙΓΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΓΓΗΜΑΤΑ

Υπό ΓΟΥΑΓΓΙΤ ΣΜΙΣΘ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΟ ΜΕΣΙΚΟ

—Ξέρεις. Καρίτο ! Πρέπει να σου δώσω πίσω και τα σκουλαρίκια πού μου είχες χαρίσει, γιατί θα τα θρουν...Τώρα μάλιστα... —'Όχι, όχι, Κοντοίτα. και κρύψέ τα για να μην τα θρουν. Πότε γυρίζει ο πατέρας σου ;

— Αύριο. Και θα φύγω για τό ύποστατικό, ξέρεις.

— Θα θρώ τρόπο να έρθω εκεί να σε δω.

—'Όχι, όχι, Καρίτο. Μην έρθης, ύπάρχει κίνδυνος να μάς καταλάβη ο πατέρας μου...Τώρα, φύγε. Με φοκίζει ή θεία μου..

—Επρότεινε δειλά τό πρόσωπό της άνάμεσα από τά κάγκελα, ο Τσάρλες σηκώθηκε στά νύ-

'Η Κοντοίτα έπρόσφερε τά χείλη της στόν Τσάρλες

χια και τά χείλη τους έσφιξαν σ' ένα γρήγορο, άθρονο και κυνηγημένο φίλι.

Είχαν περάσει τέσσερες μέρες. 'Ο Τσάρλες Μπουλίβαν δεν μπορούσε πια να άνθέρη στην άγωνία τού χωρισμού και πήρε την τολμηρή άπόφασιν να πάη στό ύποστατικό τού Δόν Σίμωνος Πέρες, έλπίζοντας ότι θα κατορθωνε να δη, έστω για μία στιγμή την κόρη του.

Έφθασε στό ύποστατικό πού ήτανε κάπου μία ώρα έξω από την πόλι.

— Είνε μέσα ο κύριος σους ρώτησε τόν ύπαρξή πού ήθε να τού άνοίξη.

— Μάλιστα άπήντησε αυτός.

—Πέστον ότι ο Τσάρλες Μπουλίβαν θέλει να τού μιλήση.

'Ο ύπαρξής έφυγε και σε λίγο Ξαναγύρισε προσκαλώντάς τον να περάση μέσα στό γραφείο τού κυρίου του. 'Ο Τσάρλες έμπαινε για πρώτη φορά στό γραφείο αυτό και έκείνο πού έπεσε πρώτα-πρώτα στά μάτια του ήτανε τα μεγάλα πιστόλια πού ήταν κοσμημένα στούς τοίχους.

'Ο άκίνδυνος αυτός γεροντικός άγαπούσε, φαίνεται, πολύ τά όπλα...Η παράξενη αυτή σκέψις έγινε ακόμη ζωηρότερη μέσα στό μυαλό τού Τσάρλες, όταν είδε τόν πατέρα της Κοντοίτας να κάθεται πίσω από τό τραπέζι του και να είνε άπασχολημένος στό να γερύ-

ξη φυσίγγια με μπαρούτι και χοντρά σκάγια...

— Καλησπέρα, δόν Κάρλος ! είπε ο γέρος. Χαίρουμαι πού σε βλέπω στό σπίτι μου.

— Καλησπέρα, δόν Σίμων. 'Ηθελα...Να ήθελα να σε παρακαλέσω να μου δρής πάλι μερικά γιδοτόμαρα για τό μεταλλείο πού διευθύνω...

'Η συμφωνία για την παραγγελία δεν άργησε να κλεισθί, αλλά ο έπισκέπτης δεν έδειχνε διάθεσιν να φύγη.

— Είνε καλά όλη ή οικογένεια σου, δόν Σίμων; ρώτησε με αδιάφορο δήθεν ύφος.

— Ναί, είμαι καλά, δόξα σοι ο Θεός.

— Και πώς είνε ή ...

— 'Η άδελφή μου, ή ντόνα 'Ισαβέλλα;

—'Όχι και πολύ καλά. 'Όχι και πολύ καλά.

— Αυτό είνε άσχημο. Και τί γίνεται...

—'Α! έκαμε ο δόν Σίμων και διακόπτοντας για μία στιγμή τό γέμισμα τών φυσιγγίων ένύσταξε τόν έπισκέπτη. 'Η κόρη μου σούτες τις μέρες με έβαλε σε μία μικρή φασαρία.

—Μπα; Τί θέλετε να πητε;

— Θέλω να πώ ότι δεν πρέπει να την άφίνω άλλη φορά να πγαίνει στην πόλι. Έδώ κοντά μου είνε καλλίτερα. Έμαθα ότι ένα θράδυ μιλούσε με κάποιον άλήτη στό παρθέυρο.

«Αυτός της χάρισε μερικά κουτιά σοκολάτας και ένα ζευγάρι σκουλαρίκια. Θέλω να τόν μάθω ποιος είνε για να τού τά δώσω πίσω.

»Πρέπει να σάς πώ, ότι είμαι άποφασισμένος να παντρεύω την κόρη μου με τόν δόν Ραμόν Λοπέθ, τόν έμπορο πού την έχει ζητήσει, και γ' αυτό πρέπει να κανονίσω τούς λογαριασμούς μου με τόν άγνωστο έκείνον πού μιλούσε με την κόρη μου στό παρθέυρο. Σίγουρα θα δοκιμάση να έρθη εδώ, πιστεύοντας ότι εγώ θα λείπω και θα θ' έλθω...

—Ποιος να είνε τάχα αυτός ο άνθρωπος; έπρόσφερε με αγανή φωνή ο Τσάρλες. 'Αλλά τί κάνετε εκεί ;

— Τί κάνω; 'Ετοιμάζομαι, όπως βλέπετε, να γυρίσω πίσω στόν άγνωστο αυτόν τα σκουλαρίκια τόν, όταν θα έρθη...

'Ο δόν Σίμων είχε βάλει τά δύο σκουλαρίκια, τά σκουλαρίκια πού ο Τσάρλες είχε χαρίσει στην Κοντοίτα, μέσα σε ένα φυσίγγιο και από τόν τοίχο είχε κατεβάσει ένα μεγάλο πιστόλι...

— Τόν περιμένω να έρθη! έξηκολούθησε ο γέρος κυτάζοντας τόν συνομιλήτή του. Είμαι βέβαιος ότι θα έρθη...

Όταν έδύνατο έξω ο Μπουλίβαν και εξαβαλλίκεψε τό ύλογό του, διέκρινε σ' ένα ψηλό παράθυρο την Κοντοίτα πού τού κοιτούσε τό χέρι της. Της άπάντησε στό χαρτωμένο της χωρίς ένθουσιασμό. Τό ίδιο θράδυ, μη μπορώντας να ύποψέρη στη σκέψη πως δεν θα Ξανάβλεπε την αγαπημένη του, δρεθήκε, άργά, κάτω από τό παράθυρό της. Της σφύριξε συνθηματικά. Έκείνη άνοίξε και βγήκε στό παρθέυρο. Πλησίασε κοντά της, σκαρφάλωσε, 'Η Κοντοίτα άρρώσφερε τά χείλη της στόν Τσάρλες. Μά έξαφνα μία πιστολιά άκούστηκε.

'Ο Τσάρλες, πνιγμένος ένα στεναγμό, έπεσε βαρύν στή γή.

'Ο πατέρας της Κοντοίτας, είχε δώσει πίσω τά δώρα της κόρης.

Η ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Αι μέθοδοι που μεταχειρίζονται οι λαοπόδοι.—Το τηλέφωνο, το ιδεώδες μέσον της εργασίας των.—Ο αρχιτέκτων που επισκέπτεται τα σπίτια.—Και εις το τέλος ο...μικροεπιδότης.

Ο κόσμος επρόκειτο να αεφύρεται, δεν είχε μόνον διά τους τιμωρούς, αλλά και διά τους κατεργαρούς, οι οποίοι σπεύδουν πρώτοι να επωφεληθούν. Διά τούτο σήμερον τα συστήματα των κλοπών μεταβλήθησαν τελείως. Δεν είναι πλέον οι παλαιοί τρόποι, αλλά νέοι, επιστημονικοί, απαιτούντες ιδιαίτερον εξουσία και εκτελεστικότητα.

Και αν υπάρχουν μεγαλοφυείς στρατηγοί, πολιτικοί και συγγραφείς, υπάρχουν όχι διωγνότερον μεγαλοφυείς κλέπται.

Πώς θα φανταζότο επί παραδείγματι, ότι το τηλέφωνο θα γίνετο όργανον πολέμου διά τους...κλέπτας; Και όμως... Καθημερινώς χρησιμοποιείται από τους λαοπόδοι.

Πρό ολίγου καιρού εις το Παρίσι ένας κύριος κομψότατα ντυμένος, παρουσιάζεται εις το σπίτι ενός πλουσίου την ώρα που αυτός δεν εβρίσκετο στο σπίτι. Ο ύπαιρτης ανοίγει. Ο άγνωστος τότε τον λέγει ότι ήτο ο αρχιτέκτων που εξήγγειλε ο κύριος που διά να του κάμει μίαν μελέτην διά μερικάς μεταβολάς εις το σπίτι. Την στιγμήν εκείνην κτυπά το τηλέφωνο. Ο ύπαιρτης άφηνει εις την είσοδον τον αρχιτέκτονα και τρέχει προς αυτό. Ο αρχιτέκτων, ο οποίος ήτο λαοπόδοις επιδέξιος, σπεύδει εις το γραφείον του πλουσίου, όπου ύπαιρτον διάφορα σπανιότατα αντικείμενα, και τα χάνει εις τον δερμάτινον σάκκον του. Όταν μετ' άποκρίτην όραν, τελειώσαντος του τηλεφωνήματος, ο ύπαιρτης έπανήλθεν εις την είσοδον, δεν είχε τον αρχιτέκτονα, καθώς δεν είχε και τα αντικείμενα άντικείμενα, τα οποία του έκλεψε από το γραφείον. Περιττόν να προσθέσωμεν ότι το τηλεφώνημα έγινε από τον συνένοχον του κλέπτου.

Άλλος τρόπος κλοπής διά τηλεφώνου εινε ο ακόλουθος, συνηθέστατος εις τας ευρωπαϊκάς μεγαλουπόλεις.

Ο λαοπόδοις παραφυλάττει εις την γωνίαν του δρόμου και πάλι, ιδίαι οι δ δεινα διακρίνεται ή λαοπόδοις εξήλθεν από τή σπύτι του, πηγαίνει και κτυπά το κουδούνι της πόρτας. Παρουσιάζεται ο ύπαιρτης, εις τον οποίον δίδει το επισκεπτήριόν του, με τίλον επαγγέλματος όμοιον με τον του οικοδομήτου. Ο ύπαιρτης φρονισκά του λέγει ότι ο κύριος εξήλθε. Τότε έκείνος στενοχωρείται και τον παρακαλεί να του επιτρέψη να μη να γράψη δυο λέξεις διά μίαν σπουδαιότητα ύποθεσιν την οποίαν έχει με τον κύριον του. Ο ύπαιρτης άναπαύσας, τον άφηνει. Αιωνιδικώς όμως κτυπά το τηλέφωνο. Ο ύπαιρτης τρέχει, ενώ ο κλέπτης μαζεύει όλα άντικείμενα άξιας εύρη πρόχειρα και γρήγορα ανεπιστρεπτί. Και έδώ ο τηλεφώνων εινε εύνητός του.

Το τηλέφωνο επίσης χρησιμοποιείται διά να μάθουν οι κλέπται αν οι κύριοι εινε εις το σπίτι. Τελειώνεται εις την Λωζάννην κλέπται ήθελον να κλειουν το χρηματοφυλάκιον του σιδηροδρομικού σιδηροδρόμου. Εις τας 9 το βράδυ λοιπόν τηλεφώνουν εις το γραφείον του σταθμού όπου εβρίσκον ότι ήτο το χρηματοφυλάκιον. Ο κλητήρ του σταθμού σπεύδει εις το τηλέφωνον διά ν' άπαντήση. Τότε ο κλέπτης ζητούν συγγνώμην διά το κέντρον εκαιε λάθος και τους έδωκεν άλλον αριθμόν από εκείνον που εξήγγειλε. Μετά μίαν ώρα τηλεφωνούν εκ νέου. Κανείς δεν άπαντά. Αυτή σημαίνει ότι δεν εινε κανείς εις το γραφείον. Και άσφαλεις πλέον, πηγαίνουν να εκτελέσουν το έντιμον έργο των.

Το τηλέφωνο επίσης χρησιμοποιείται άπως άπομακρύνει τους κύριους από το σπίτι το όποιον μελλει να κλαπεί. Εκλέγουν λοιπόν ο-

κογενείας άπομακρύνοντας από έν άνδρόν τον μόνον. Την Κυριακήν το άπόγευμα, όταν ή άπομακρύνει έχει βγή ένω, τηλεφωνούν και άναγγέλουν εις τον κύριον ότι κάποιος συγγενής του στενός έπαθε τυχαίον σοβαρόν δυστύχημα. Το άνδρόν τον σπεύδει να μεταβή εις το σπίτι του παθόντος συγγενούς των, οι δε κλέπται σπεύδουν και διαγράφουν την έφημον και άφύλακτον πλέον οικίαν.

Ο Μανωλέσκου, διάσημος Ρουμάνος λαοπόδοις, ο οποίος επί μακρόν έτη είχε δρώσει εις το Παρίσι, γηράσας και άσπασθείς τον έντιμον βίον, εξέδωκε τα άπομνημονεύματά

Το πορτοφόλι σου ή την ζωήν σου.

του, όπου διηγείται τους διαφόρους τρόπους, με τους οποίους κατόρθωνε να κλέπτει χωρίς να συλλαμβάνεται.

Παρουσιάζει εις ένα άδαιματοπώλην με δικό του αυτοκίνητον. Ο σωφέρ τον άνοιγει άσκεπής την θύραν. Με προφοράν ξενικήν έκείνη από τον άδαιματοπώλην να του δείξη διάφορα κοσμήματα και πολιτικώς λίθους, διότι ήθελε να κάμει ένα γαμήλιον δώρον. Όταν όλα τα ολάντιμα αντιμέμνηται, πολυάριθμα, διότι έκείνη πολλά διά να εκλέξη, έταποθετούντο εις το ταξί, του κασεστήματος, ο Μανωλέσκου άκούμνησε με ύρος διάφορον το άριστερό του χέρι, που δεν φορούσε γάντι, έπάνω εις το πολυτιμώτερον διαμάντι, το όποιον κολλούσε επάνω εις μίαν κολλητικήν ού πλαν την οποίαν είχε βάλλη έκείνης εις την παλάμην του. Έπειτα εφορούσε το γάντι του και με μίαν άποαισθήσαν πρόφασιν έφευγε. Όταν ο άδαιματοπώλης άντελαμβάνετο την κλοπήν ήτο πολύ άσχημά. Ο Μανωλέσκου είχαν έβασαν στή με το αυτοκίνητόν του.

Μίαν άλλην φοράν ο ίδιος Μανωλέσκου έπήγε εις ένα άδαιματοπώλην και ειπεν εις τον καταστηματούχον ότι ή γυναίκα του, ή όποια ήτο άρρωστη, ήθελε να άγοράση ένα κόσμημα διά δώρον. Ο άδαιματοπώλης έκπρε μερικά πολύτιμα άντικείμενα και ήκολούθησε τον Μανωλέσκου, ο οποίος με το αυτοκίνητόν του τον οδηγούσε εις έν από τα πρώτα ξενοδοχεία των Παρισίων. Άνέβηκαν μαζί εις το ποτόν πάτωμα, ήνοιξε μίαν πόρταν και ή άδαιματοπώλης είδε μίαν κυρίαν εις το κρεβάτι. Ο άδαιματοπώλης άδεδώκετο σιωπήν να μην εισέλθι εις το δωμάτιον της άσθενούς, αλλά παρέδωκεν εις τον κύριον τα άντικείμενα από τα οποία έμελλε να εκλέξη. Πράγματι ο άναμένων έβλεπε άδαιματοπώλης ήκουεν ο

μυλίας εις το δωμάτιον σχετικώς περί του ποίου θα ήτο το καλύτερον δώρον. Έπειτα ήπυκολούθησε σιωπή. Άφού έπέρασαν μερικά λεπτά της ώρας, ο άδαιματοπώλης έκπληκτος, Κανείς δεν άπάντησε. Άνοίγει τότε την πόρταν και μπαίνει. Ο πελάτης του δεν εινε εκεί. Εις το κρεβάτι όμως εινε πάντοτε ο άρρωστος. Πλησιάζει και κατάπληκτος βλέπει ότι ήτο άπλούστατα μία κεφαλή κοίβιλας κοίβιλας ζωομένη κάτω από τα κλινικοκεφάλια. Τεί χει εις την πόρταν διά να καταγγείλι την κλοπήν. Άλλά ή πόρτα εινε κλειδωμένη. Το τηλέφωνον δεν έργάζεται. Και έτσι έμεινε εκεί μέσα επί άσχετον κλειδωμένος, έως ότου μετά πολλάς φωνάς και κτύπους ήλθαν και τον άνοισαν. Άλλά τα πολύτιμα άντικείμενα είχαν περάσει πλέον.

Ένας κομψός κύριος παρουσιάζεται στο σπίτι ενός μικροεπιδότη και τον παρακαλεί να σπύσι διότι επρόκειτο περί ενός δυσκόλου τοκετού. Ο λαοπόδοις κατεβαίνει. Εις την πόρταν περιμένει αυτοκίνητον, εις το όποιον παύουν και οι δύο. Ο άγνωστος δίδει μίαν μικροεπιδότην. Εις τον δούμον όμως ο άγνωστος, με την πρόφασιν ότι θα πάη εις ένα φαγητόν να άγοράση κάτι άναγκαία είδη, δια την έκτακτον, κατεβαίνει και παρακαλεί τον λαοπόδοι να μη άναμείνη, αλλά να μεταβή μόνος του, αυτός δε θα καταγράψη με άλλο αυτοκίνητον. Έκείνος άπεναντίας γυρίζει ής το σπίτι του λαοπόδοι και λέγει εις τον ύπαιρτον ότι τον έστειλεν ο λαοπόδοις διά να του έμνη ένα εργαλείον το όποιον έληλυθόνη και το όποιον τον ήτο άπαραίτητον. Μπαίνει τότε μέσα εις το δωμάτιον του λαοπόδοι, το όποιον και διαρπάζει.

Πολύσας αι έφημερίδες της Εύρώπης άκούσιναι γίνονται σινεγογοί των κλεπών. Εις την Εύρώπην αι έφημερίδες αι άναγνωστές άπό τον καλόν κόσμον, όπως το έφημερίδα έπί παροδείγματι εις το Παρίσι, δημοσιεύουν καθημερινώς τας άναχωρήσεις των διαφόρων πλουσίων και άριστοκρατών διά τα έξωτικά κέντρα και τα έξωτακτικά άνοστα και άναγνωστές των έφημερίδων αυτών, αί ποία τους δίδουν τόσον χρησίμους διά το άγγελάμα των πληροφωρίας.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΕΛΕΓΓΙΟ

Έμειν' όρφανό το παραθύρι... Πάνε τα σφυρίγματα χαμένα και τα βλέματα πέφτον τρομαγμένα σαν προβάλλη ή σκιά του νοικοκύρη.

Ήρθανε μιά νύχτα και σέ πήραν κι' έμεινε όρφανό το παραθύρι. Τώρα οι αγάπες πάνε, οι πόθοι στείροι, μεζέ με τ' άνθια έλώμιασαν και γύραν.

Πάνε χαμένοι τώρα πλέον οι γύροι που φέρονται οι λεβέντες από κάτω. Σάν μιά πνοή να πέρασε θανάτου κι' έμεινε όρφανό το παραθύρι...

F. ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μ' ΕΝΑ ΤΑΓΚΟ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Η Ντολορές ντέλ Ρίο άφηγείται πώς ένα ταγκό άλλαξε τη ζωή της)

Το όμορφότερο πράγμα στον κόσμο δεν εινε ότι σχεδιάζουμε άλλ' ό,τι μάς φέρνει ή τύχη. Σ' αυτό το συμπέρασμα καταλήξαμε εγώ κι' ο σύζυγός μου ο Τζάιμς έπειτα από ένα ταγκό που χορεύσαμε σπύτι μετά την έναρξη της τελευταίας μου ταινίας στο Κάρεθβιλ Σίρκελ Θήατερ. Ήταν μιά μεγάλη συντροφιά. Όλοι δρεθήκανε εκεί. Ο Ουόλτερ Πηξον τραγούδησε—του άρεσε βλέπετε ή μουσική κομωδία. Το ίδιο έκανε κι' ή Βίβιαν Όκλαντ. Ο Τζάιμς μου σιγονιθρίσε να χορεύσουμε στους προσκεκλημένους ένα ταγκό που είχαμε φωτοχορέψει στο παλιό μας σπύτι στο Μεξικό.

Το ταγκό αυτό άλλαξε το δρόμο της ζωής μας και μαζύ μ' αυτόν το πεπρωμένο μου. Για να δώσουμε πιο ρομαντικό τόνο στη διήγησή θα σας μεταφέρω νοερά στην έφημον μαζύ με την Κλαίρη Γουίντσορ και τον Μπέρτι Λύττελ. Είχαν τραβήξει μερικάς εικόνες στην έφημον κι' ή ήμιόλουστες μέρες κι' ή σεληνόφωτος νύχτες είχαν μιά μαγική έκείνησιν πάνω τους. Αγαπηθήκανε. Έτσι γυρίζανε στο Μεξικό για τον μήνα του μέλιτός των. Άνταμώσανε κάποιον φίλο μου κι' αυτός τους είπε: «Είδετε κόσμο πολλόν, είστε κοσμογυρισμένοι, τί θα λέγατε αν βλέπατε ένα άληθινόν μεξικανικό «χόμ» μιά πραγματική οικοδόποινα. Το τηλέφωνο μου μετέδωσε αυτή την πληροφορία. Με ρωτούσαν αν θα δεχόμουν το ζευγάρι αυτό για τσάι. Κι' ήθελε ρώτημα; Τηλεφώνησα στους καλλιτέχνους μου φίλους. Τους είπα πώς θαχαινε ένα όμορφο «σάτυν» και πώς θαπρεπε να έρχονταν ελοι στο τσάι. Έτσι οι προσωποκρίτες έκείνης του Χόλλυγουντ, έχοντες συνοδό τον κ. Καρεθβίλ διευθυντή κινηματογραφικού οίκου, δρεθήκανε σ' ένα ολόζωτο μεξικανικό περιβάλλον. Μάθαμε κατόπιν πώς το «σάτυν» έκείνο τους είχε καταμαγεύσει.

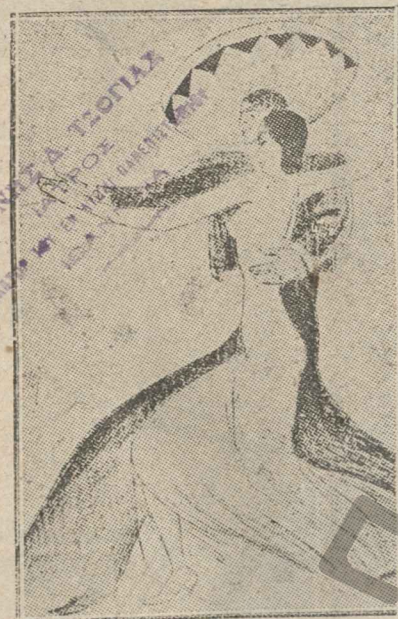
Μας έδειξαν την Ικανότητά τους στα φώδ τρέν κι' έμεις την χάρη μας στο ταγκό. Ο Τζάιμς χορεύει θεία το ταγκό κι' έμένα ο χορός μ' άρσει εξαιρετικά. Η Κλαίρη Γουίντσορ χτυπούσε ρυθμικά τα χέρια στην επίδειξη που κάναμε κι' ο κ. Καρεθβίλ κυττάζοντας με προσοχή σαν είδικός που εινε, μου σιγονιθρίσε σπύτι αυτό πώς θαπρεπε να ντεμπουτάρη στην όθον. Έσκασα στα γέλια. Δεν εβγνώριζα τότε ή μάλλον δεν έξετίμωσα την άξιαν έκείνου του κομπλιμέντου που έξεστόμωσε ο άνθρωπος του Χόλλυγουντ. Δεν πίστεψα στη σοβαρότητά του. Δεν φανταζόμουν ποτέ πώς γυρίζοντας στο Χόλλυγουντ θα με προσκαλούσε στη χώρα της βωδής τέχνης.

Ήταν μεσάνυχτα και το γλέντι έξακολουθούσε μ' όλο που το «σάτυν» μάς άρχισε στις πέντε. Μά τελείωσε κι' αυτό σαν τόσα άλλα. Είχαμε χορέψει όχι λίγα ταγκό.

Ξαναχορεύουμε τώρα ταγκό στο Χόλλυ-

γουντ ανάμεσα σ' εύθυμες παρέες από καλλιτέχνες που είχαμε γνωρίσει στο Μεξικό μόνο στην όθον πάνω. Γινόμουνά τώρα κι' εγώ ένα από τα μυθικά αυτά πρόσωπα. Το ξαφνικό άλλαγμα της τύχης μου φαινόταν τόσο ύπεροχο που στην άνάμνηση του νοιώθω ακόμα ένα εύχαριστο καρδιοχτύπι.

Ο Ραμόν Νοβάρο μου έλεγε μιά μέρα πώς σαν ήτον μικρός στο Ντουράνγκο, στην γενέτειρά μου με κίνδυνο να σκοτωθή, είχε σκαρφαλώσει πάνω στα κεραμείδια για να κόψη πασχαλιές στον άντικρυνό ήητο του

Χέρεψα με τον άνδρα μου ταγκό.

σπιτιού που καθόταν ή νέα για την όποιαν καρδιοχτυπήθηκε.

Ίσως οι Άμερικανοί να γελάσουν μ' αυτή την ιστορία μά όχι κι' εγώ που έβγαζα κιά τον τόπο μου. Ευτυχώς για μένα ο πατέρας μου ένας πλούσιος τραπέζης ήταν άνθρωπος κοσμογυρισμένος. Κι' έτσι εγώ είχα πιο έλευθερία από πολλά άλλα συνομήλικά μου κορίτσια. Σάν μοναχοκόρη μ' είχε πολλόν χαϊδεμένη. Με τους γονείς μου ταξίδευσα στο Παρίσι και στη Ρώμη. Λάτρευα τον χορό όσο δεν λέγαται και μέσα σ' όλα τα μαθήματά μου έπαίρνα μάθημα χορού. Κι' όμως με κρατούσανε μακριά από τους άντρες. Ο Σενόρ Τζάιμς ντέλ Ρίο ήταν ο πρώτος άντρας που γνώρισα ύστερα από τον πατέρα μου.

Μ' είχαν κλειμένη στο μοναστήρι, στις καλογρηές. Όταν γύρισα σπύτι στις διακοπές τον πρώτον που αντίμασα ήταν ο Τζάιμς. Έφευγε έκείνη την ώρα. Μοιρώριζε τότε ένα βλέμμα! Τώρα μου λέει, πώς δεν είχε ξαναδεί ένα τόσο όμορφο κορίτσι σαν κι' έμένα—όμορφο κομπλιμέντο έ; Και εγώ του

άπάντησα στον ίδιο τόνο, πάνω στο ίδιο μοτίβο γιατί στ' αλήθεια δεν είχα δει άλλον άντρα έκτός από τον πατέρα μου.

Ήμουνά μόλις δεκαέξη χρονών όταν παντρεύτηκα. Ο Τζάιμς μου άγόρασε ένα μεγάλο σπύτι και μου πήρε ύπαιρτες. Η καρδιά μου είχε άλλαξει συναισθήματα. Ήμουνά εξαιρετικά νευρική. Όμως έβγα από το σπύτι φαινόμενα άτάραχη, ψυχρή. Έννοιωθα πώς δεν θα καταφέρνα να είμαι μιά άληθινή οικοδόποινα διατηρώντας άκόμη μακριά τα μαλλιά. Αποφάσισα να τα σηκώσω. Δεν τα κόψα τα μαλλιά μου. Όπως είμαι μεξικανική και θέλω ένα όμορφο άντρα για προσταγή μου έτσι θέλω να διατηρήσω όλη μου τη γυναικεία όμορφιά. Τη σκέψη μου αυτή την επικροτήσανε πολλοί, μεγάλοι σκηνοθέτες. Μήπως ο Βίκτωρ Μάξ Λάγγλεν στη Σάντα Μόνικα δεν μου πρότεινε να με κάμει άληθινόν άγορακόριτσο σαν με είδε να καταγίνωμαι σ' όλα τα σπύρ διατηρώντας όμως άέραια τα μαλλιά μου. Του άπάντησα πώς άδικα κουραζόταν. Έχω την δεβαιότητα πώς το μυστικό της έκτιμίας μου έκείναι έκεί. Έτσι γίνονται άπλούστατα μιά ζωτική όμορφιά της Καλλιφορνίας.

Όταν μούρε το γράμμα του κ. Καρεθβίλ ζητώντας να με προσλάβη στο κινηματογράφο, ο άνδρόν της μου νευρικός κάπως με άγριοκύνταξε κι' έβρεσε τ' αυτό του. Ούτε λίγο ούτε πολύ σκεπτόταν πώς θα μου ήταν δύσκολο να γύριζα άργότερα στο Μεξικό, γιατί στον τόπο μας τίς άρτίστες δεν της έχουνε σε μεγάλη ύπόληψη... Έπρεπε να ζητούσαμε την γνώμη των συγγενών μου.

Η τύχη με εύνησε και στο σημείο αυτό. Σάν άνθρωποι κοσμογυρισμένοι δεν είχαν άποδοδεσμικές ιδέες. «Αν ή πρότασις αυτή κάμει την Δολορές εύτυχη, άς γίνη καλλιτέχνης».

Νόμισατε λοιπόν στο Χόλλυγουντ. Δεν έβγα καθόλου άγγλικά κι' όμως από τον τελευταίο μηχανικό, ως τον σκηνοθέτη έλοι μ' άγαθών και με βοηθών. Όλες μου οι σκηνές, λένε πώς εινε μιά άριστική έκπνυχία. Διέπλυσά πολλούς οδους γίνωμα διαδοχικά γαλλίδα, Ρωσίδα, στην «Ανάσταση» του Τολστόι, σπανιόλα στην «Κάμεν».

Και τώρα θέλετε να μάθετε ποιά εινε ή εμπειρία μου; Να γυρίσω την «Μαντάμ Μπατεφλάβ». Αλλά ίσως να μη γυρίσω ποιά φίλη άκόμη. Ποιος έβρει. Πάντως ή ιστορία αυτή του Χόλλυγουντ μου φαίνεται σαν μιά εξαιρετική περιπέτεια. Λέγαμε να ξαναγυρίσαμε στο Μεξικό. Ο άντρας μου θα προτιμούσε ένα ταξίδι στην Εύρώπη. Μά δεν σχεδιάζουμε τίποτε γιατί δρέχουμε πώς τα όμορφότερα πράγματα εινε έκείνα που μάς φέρνει ή τύχη.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Οι διηγήσεις των Καλλι-
στειώντων κατά
τάς τρέχουσας, έφε-
ραν ένα ζήτημα,
πὸ το οποίο τὸς
αὐτοὶ τῶν γυναι-
κῶν, ὡραιότερος
γυναικῶν, ἢ
αἱ γυναικες ἡ-
λλων ἡ-
περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ
ζήτημα εἶνε διχα-
σμένη.

Διὰ τὴν ὁμοίαν κα-
νὴν τὴν προ-
τίμησιν νὰ ἔχη
ὅτι καλλόντας
τῆς ἑαυτῶν ἄλλων
χωρὶς παρα-
δεξιὰν φωτο-
γραφία θέσσει τῶν
ὁποίων νὰ κρίνε-
τε καμῆσετε.

Πρώτη ἀριστερῶν
πρὸς τὴν ρωσσι-
κή καὶ χαριτωμέ-
νη γυνὴ ἑνὸς τύ-
πος τοῦ ὁμορφιάς
ἀκριτοῦς.

Δεύτερη Μία αἰδο-
πική καὶ ἑγγλική
καὶ μὴ μὲν μάταια γε-
μῆτα μετρίαν.

Τρίτη καὶ καλλονὴ
τῆς ἡλικίας καὶ
τῆς ἡλικίας καὶ
χαρακτηρι-
στικὰ ἑρπύλλια καὶ μὴ
χαριτωμένη, τῆς
ἐποὶας ποικίλα μάταια
πραγματεύων.

Ποιὰ ἑστὶς, ὅς ἂν
ῥέσει τὸν;

Εἰς τὴν συνήθειαν
πολλὰ αὐτῶν καὶ ὁ-
δέσσει.

ΜΕΡΟΣ ΟΥΤΕΡΟΝ

Ὁ μικρὸς ἑνὸς ἐργά-
του τῆς Σπυριδίου 3 ἐτῶν
καὶ ζυγίαν. Ἐκείνους
μεγάλους Θεός!

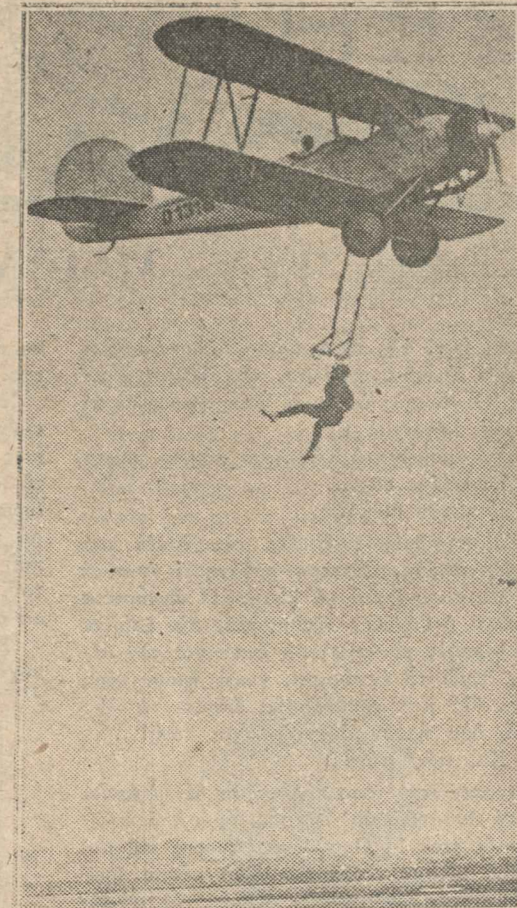

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ τελευταῖον Ἑλλήνων φιλμ, ποὺ προβάλλεται εἰς
τὸ «Ἀττικόν» «Δάφνης καὶ Χλόης». Διὰ τὰ παρασκήνια τῆς ταινίας
αὐτῆς, γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Οἱ λαθρέμποροι οἰονευμα-
τωδῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἔ-
χουν ἐφεύρει μυστικὸν τρό-
πον διὰ νὰ μεταφέρουν τὰ
ἀπαγορευμένα ποτά. Ἴδου
μὴ λαθρέμπορος, ἡ ὁποία ἔ-
χει μεταβάλει τὸ ἐσωτερικὸν
τοῦ φουστανιοῦ τῆς εἰς ἀπο-
θήκην οἰονευματωδῶν.

Τὰ ἐπικίνδυνα γυμνάσματα τοῦ περιφῆ-
μου Γερμανοῦ ἀκροβάτου Γιόχαν Ἀου-
περ, ὁ ὁποῖος εὗρε τραγικὸν θάνατον
τελευταίως, πεσὼν ἐξ ὕψους 500 μέτρων,
διότι ἔπαθεν ἐκ σκετοδίνης κατὰ τὴν
διάρκειαν μιᾶς ἀκροβάσεως τοῦ.

Οἱ ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

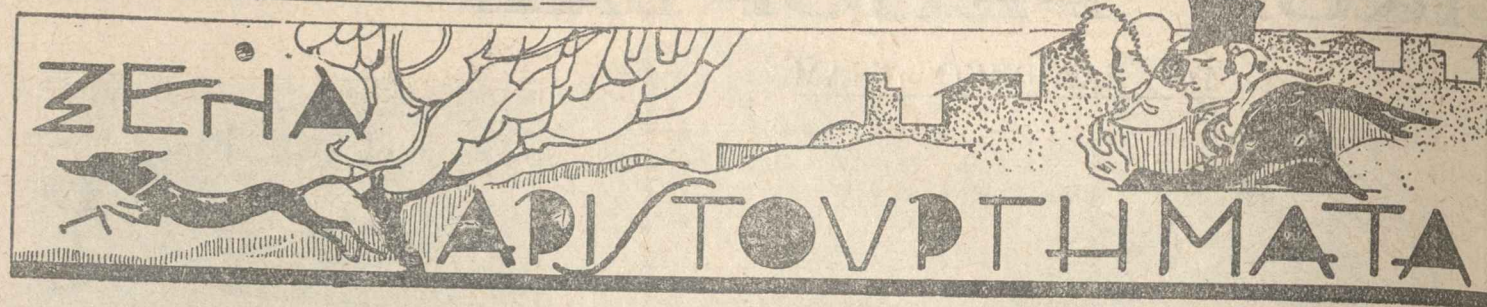

Ὁ μαύρος ἡθοποιὸς Τζῶν Ρίτσαρ-
τσον, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλυτέρους
μαύρους καλλιτέχνας, ὁ ὁποῖος ἔ-
νυμφεῦθη κατόπιν μακροῦ εἰδυ-
λίου τὴν λευκὴν πρωταγωνίστριαν
τοῦ θιάσου εἰς τὸν ὁποῖον παίξει.

ΠΩΣ ΣΦΡΒΙΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΛΑΦΙΑ

Ἐνὸς πλεόσιος Ἀγγλος, διατηρεῖ
εἰς τὸν κήπον τοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ
ἄλλα ζῷα καὶ μίαν ἑλαφον. Ὁ
γυνὴς τοῦ δὲ ἔχει ἀναλάβει νὰ
ταῖσῃ τὴν ἑλαφον κατὰ τὸν δια-
σκεδαστικὸν τρόπον, ποὺ βλέπετε.

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

Είχαν βγει από το δωμάτιο, όπου ο άρρωστος δεν έκινετο καθόλου, ούτε ήθελε να μιλήσει. Ο γιατρός έσπρωξε τους ώμους με αδιαφορία λέγοντας:

—Δεν μπορώ πιά να κάμω τίποτε, κυρία μου, ο πατέρας σας...

Εκείνη τον διέκοψε.
—Σαίρω, ξαίρω! Βιάζει τον εαυτό του για να πεθάνει. Έπειδή πέθανε η γυναίκα του, δεν μπορεί πιά να ζήσει. Η αβυσσότητα του είναι ο θάνατος της μαμάς. Δεν ξαίρετε σείς, γιατρέ, τί υπήρξε ο ένας για τον άλλον... Έγώ το γνώρισα, γιατί ήμουν κόρη τους... Η μάλλον άλλο θα έπρεπε να πω: έπειδή δεν ήμουν άρρετα κόρη τους!...

—Και πώς αυτό;
—Αγαπιώνταν τόσο πολύ, όσο δεν μπόρεσα εγώ να αγαπήσω απ' αυτούς, εγώ που υπήρξα παιδί τους! Όταν ένας άνδρας και μια γυναίκα είναι συνδεδεμένοι με τέτοιο έρωτα, δεν τους ενδιαφέρει ο περιττός σύνδεσμος. Οι δύο αυτοί σύζυγοι μένουν πάντα σά δυο έρωτευμένοι.

Και η 'Αμελί, μόλις συγκρατούμενη, έξηκολούθησε:

»Πιστέψτε με, γιατρέ, πώς δεν τὰ λέγω όλα αυτά από κακία. Απεναντίας αισθάνομαι πάντα τόσο χαρά, βλέποντάς τους τόσο εύτυχισμένους, προσκολλημένους, τὸν ένα κοντά στον άλλον, να τρέμει η ψυχή του ενός για την ευτυχία του άλλου, και μού φαίνονται πάντα τόσο αβυσσικοί, τόσο άδικο, τόσο γελοίο, αν τους ήκουα ποτέ να κάμουν τὸν παραμικρό λόγο για μένα!

»Όταν βρισκόμουν στο σπίτι, ήμουν συνειδημένη να χτυπώ πάντα τις πόρτες των δωματίων προτού να μω... Καταλάβαινα πώς μέσα εκεί, ήταν κι' οι δυο ἀγκαλιασμένοι και ἀπελάμβαναν συνεχώς την ευτυχία τους!... Καταλάβαινα ακόμη πώς δεν έπρεπε να άνησχω δυο ανθρώπους, τη στιγμή που ήταν τόσο ωραίο, τόσο σπάνιο πράγμα να αγαπιούνται έτσι πολύ!... Όποτε δεν είναι κακία... λυποῖμαι μονάχα σήμερα που δεν μπορώ να σώσω τὸν πατέρα μου.

Ο γιατρός έάντησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι. Η 'Αμελί έφαινόταν τώρα σκληρή στις εκφράσεις της για τὸν άρρωστο της πατέρα. —Δεν είμαι εγώ, εκείνη, που θὰ τὸν σώσω από την έλπιό μου, που θὰ τὸν συγκρατοῦσα τὴ ζωή! Ούτε εγώ, ούτε κανείς άλλος! Μέσα στο μυαλό του δεν υπήρξε ποτέ τίποτε άλλο, εκτός από τὴ μητέρα! ὅ,τι αὐτὴ έλεγε, ὅ,τι έσκέπτετο, ὅ,τι έκανε ήταν ιερά. Ήταν διαταγές ήταν νόμοι.

»Αιτιών, γιατρέ, λέτε πώς δεν υπάρχει πιά έλπίς; Η τελευταίες τὸν ὥρες πληροφούσαν: «Αχ, μὰ αὐτὸ δένειναι δυνατόν! Είναι πολύ κοντὸ! Είναι άδικολόγητο... πρέπει να τὸν εὐποδίσω! Δεν θέλω να πεθάνει ο πατέρας μου... Θὰ τὸ κάμω!

Ο γιατρός εὐναιάθηκε απότομα.
—Ναί... Μὲ μιά φράση μονάχα που θὰ προφέρω, μπορὼ να τὸν σώσω. Είναι ὁμος πολὺ σκληρὴ να τὴν πω! Έστω, θὰ τὴν πω. Καὶ ἀφήνοντας εκεί τὸ γιατρό, μπήκε μέ-

σα στο δωμάτιο, όπου ο άσθενής δεν έκινώταν. δὴν έλεγε τίποτε.

Ήταν ξαλωμένος, άναίσθητος, άδυνατισμένος, και τὰ μάτια του ήταν άδεια, έντελώς άδεια... Μόλις εκείνη μπήκε, έστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς αὐτήν, και προσεπάθησε ἴσως να χαμογέλαση, μὰ δεν κατόρθωσε παρά να κάμει μονάχα ένα έλαφρὸ μορφασμό, που εὐθυστηκε γρήγορα, επάνω στὰ χείλη του... εκείνη τὸν κῆταξε, άνοιξε τὸ στόμα, μὰ δεν μπόρεσε να μιλήσει...

Έχρειάστηκε μιά ὀλόκληρη νύχτα... μὰ νύχτα ὀλόκληρη, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποι-

Ο πατέρας της ήταν στο κρεβάτι, άμυλητος.

ας έσκέφθηκε, ὑπελόγισε μέσα της, με άγονία... με άναποφασιστικότητα.

Ήταν σαστὸ να μιλούσε;

Ξαναβλέποντάς τον τὸ πρωτὶ έδειλιασε άκόμη περισσότερο. Τὸ εἶπε:

—Καλημέρα, μπαμπά!... μ' ένα ὕφος τρομαγμένο.

Εκείνος τῆς άπήντησε με κάποια αδιαφορία.

—Καλημέρα, παιδί μου!...

—Δὲν ήπες τὸ γάλα σου;

—Δὲν πεινώ.

—Θέλεις να σου διαβάσω έφημερίδα;

—Αν θές...

—Η μήπως θὰ προτιμούσες να σου κάμω τίποτε άλλο;

—Θὰ προτιμούσα να μ' άφηνες ήσυχο!

Τότε κι' εκείνη έξεσπασε:

—Α, ὅχι, αὐτὸ είναι άδικο!...

Εκείνος έκαμε ένα «Ποι!» και έξηκολούθησε να τὴν κῆταζε μ' ένα βλέμμα αδιάφορο. Αὐτὴ ανέφωνησε:

—Αὐτὸ!... Τὸ ὅτι εγκαταλείπεις τὸν εαυτό σου στὴν τύχη! Τὸ ὅτι προσπαθεῖς διὰ τῆς βίας να πεθάνεις! «Οτι αυτοκτονεῖς! Γιατὶ αὐτὸ που κάνει είναι σά μὰ αυτοκτονία!...

—Δὲν είναι έτσι, εἶπε εκείνος άμέριμνα.

—Ναί, ναί! Μιά αυτοκτονία! Ένψ... έψ... ή μωμά δὲν τὸ άξίζει, πατέρα!

Ανατινάχθηκε.

—Πώς; Τί εἶπες;

Εκείνη επανέλαβε χαμηλοφώνως:

—Σὲ άπατοῦσε...

Εἶχε άνασχωθῆ στο κρεβάτι του και κατὰβάλλοντας ὅσαν δυνάμεις τὸν άπέμεναν, έκραύαζε:

—Τί; τί; Τί εἶπες; Εἶσαι τρελλή...

Έτραβήχθηκε τρομαγμένη, σὰ να φοβήθηκε μὴ τὴν δείρη.

—Αχ, πατέρα, θὰ μὲ μισήσης ἴσως, έπειδὸ σου λέγω αὐτά. Έν τούτοις έπρεπε... Ναί σὲ άπατοῦσε... δὲν ήταν ὅπως τὴν φανταζόσασταν... ήταν μιά γυναίκα κοινή, καθὼς πολλές άλλες... στὴν άρχή σ' άγάπησε για λίγο καιρό, μὰ στο τέλος... Τὴν εἶδα μιά μέρα στο σπίτι τῆς γιαγιάς. Η γιαγιά τὴν έμάλωνε, τῆς έκανε παρατηρήσεις... Έγώ ήμουν στο πλαινὸ δωμάτιο και δὲν μὲ πήραν εἰδηση. Τὰ άκουσα όλα!... Καταλαβαίνεις λοιπόν, πατέρα, ὅτι τὴ στιγμή που σὲ εἶδα να ζήτης να πεθάνεις έπειδὴ πέθανε κι' αὐτὴ... αὐτὸ μού φάνηκε άδικο... ήταν ἐν τούτοις σκληρὸ να σὲ πῶ, έπειδὴ θὰ έξέθετα τὴ μητέρα μου... αλλά πάλι έσκέφθηκα ὅτι εἶχα ὑποχρέωση... για σένα... για τὸ καλὸ σου, πατέρα!...

Ένας άναστεναγμός, ένα φοικαλέο μουνγκητό, τὴν διέκοψε. Ήταν εκείνος. Τὰ μάγουλά του έγιναν κατακόκκινα, τὰ μάτια του πετούσαν φλόγες, τὰ χέρια του έτρεμαν...

—Έχεις δίκιο, σ' ευχαριστῶ, παιδί μου! Σ' ευχαριστῶ! Τί βλάκας που ήμουν! Ο ήλιος! Δὲν εἶδα τίποτε, δὲν ὑποπτεύθηκα. Έπίστενα διαρκῶς στὰ λόγια της, στὰ χάνδια της όλα... Μού έφορούσαν τὸ κεφάλι με τίς ψευτιές της! Κι' εγώ ὁ άφελὴς ήθελα να θυσιάσω για χάρι της. Να πεθάνω για αὐτὴν τὴν παλιο...

Εκείνη έβγαλε μιά φωνή!

—Πατέρα! Σώπαινε πιά!

Αὐτὸς ὁμως έξακολουθοῦσε. Δὲν καταλάβαινε πιά πὼς εκείνη που ήταν μπροστά του ήταν ή κόρη του, και πὼς τῆς μιλούσε για τὴ μητέρα της! Ήταν ένας πληγωμένος έραστῆς που εἶχε δικαίωμα να διαμαρτυρεται για τὸν πόνο του. Δὲν ήκουε μέσα στο μῆθος τῆς ὀργῆς του, τὴν φωνή που τὸν παρακαλοῦσε, που τὸν κῆτενε:

—Σὲ παρακαλῶ, πατέρα, πάψε πιά, πάψε!

Τότε καταλάβε πιά ή 'Αμελί, πὼς ή άστολή της εἶχε τελειώσει. Πὼς ὁ πατέρας της θὰ υπέφερε πολὺ, αλλά θὰ εὐώζετο, θὰ ζοῦσε! Καὶ άνεστέναξε... Παρατήρησε με μιά άρρητη συμπάθεια... τὸν δυστυχισμένο εκείνον άνθρωπο, που τὸν εἶχε πικράνει.

Τότε, έκλεισε μιά στιγμή τὰ μάτια της, σήκωσε τὰ δυὸ της χέρια ψηλά και άφῆντας τὰ δάκρυά της να χυθοῦν ποτάμι, έψιθύρισε σιγά, σὰν να προσευχόταν:

—Σου ζῆτω συγγνώμην, μητέρα! Τὸν άγαποῦσε ἐν τούτοις τόσο πολὺ!... Δὲν εἶν' αλήθεια, ὅτι θὰ έκανε τὸ πᾶν για να τὸν σώσης; έστω κι' αν μεταχειρίζοσταν ένα τέτοιο ψέμμα, σὰν αὐτὸ, που εἶπα εγώ!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣ ΜΗΔΕΝΙΣΤΡΙΑ

Η δράσις τὸν μηδενιστὸν εἰς τὴν Τσαρικήν Ρωσίαν.—Η δολοφονία τοῦ φροναρχοῦ Πετρούπολεως καὶ τοῦ 'Αλεξάνδρου II.—Η Σοφία Περοφονάγια ἀπ' εγενες στρατηγὸς καὶ μηδενίστρια.—Η ὡραία δολοφόνος.—Η κατάπληξις τῆς ἀριστοκρατίας.—Η περιπετειώδης τῆς δολοφονίας τοῦ Τσάρου.—Η θανατική τῆς ἐκτέλεσις

Ήταν ή εποχή που ὁ Μηδενισμός εὗρισκε πᾶς συμπάθῃ ἀπήχουν εἰς τῆς καρδιές ὅλων τὸν Ρώσων ἀπ' άκρη σ' άκρη τῆς Ἀχανοῦς Αὐτοκρατορίας.

Τὰ νέα ρεύματα, ὅπως ήσαν ὁ σφυρὸς να λέγε τότε τὰς νέες ἐκ τῆς Δύσεως κηρυσσόμενες Δημοκρατικὰς ἰδέας, είχαν κατακτήσει τὸν Ρωσικὸ Λαὸ καθ' ὅλο τὸ πλάτος και μῆκος τὸν κοινωνικὸν του τάξεων.

Η διάδοσις τὸν βιβλίων τοῦ Τολστοῦ, τοῦ Σαίν-Σιμόν, τοῦ Φουριέ, τοῦ Προυντὸν, τοῦ 'Οθεν, κ. ἄ. εἶχε άνοιξει νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν σκαρτώσαν δι' έλευθερίας ψυχὴν τῆς Ρωσικῆς νεολαίας.

Καὶ ὁ μηδενισμὸς παρουσιάζετο 'στὴν Ρωσία ὑπὸ μορφὴν παθολογικοῦ φαινομένου. Γι' αὐτὸ, ὅταν τὸ 1875 ή Κυβέρνησις τοῦ

Διοικητῆς τῆς Πετροπόλεως καὶ ήτο πλουσιώτατος. Ο θείος της ήτο στρατάρχης τὸν στρατευμάτων τῆς 'Απὸ Ἀσίας, ὁ δὲ πάππος της εἶχε χρηματίσει ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Η μητέρα της Βαρβάρα Σεργιενέβνα ήταν αγαθωτάτη γυναίκα καὶ έτρεφε για τὴν κόρη της ἀπεριόριστη κατρεία. Ο πατέρας της ὁμως ήτο τύπος σκληροῦ αὐτοκρατορικοῦ ὑπάλληλου, άγριος καὶ τυραννικός.

Τὸ 1869 ή οικογένειά της ήλθε ἀπὸ τὸ Κόιμ καὶ ή Σοφία εἰσῆλθε εἰς τὸ Γυμνάσιον. Εκεί ἐγνώρισε τὰς Βίλμπεργ, Κορνιλόβα, καὶ Λύσχειν, φανατικὰς ἀπὸ τότε μηδενιστρίδας, μετὰ ὁποίας καὶ συνεδέθη διὰ θερμῆς φιλίας.

Οἱ προσφιλέστεροί της συγγαφεῖς ήσαν ὁ Σεργιενέφσκι καὶ ὁ Δοβρολιουβόφ, διδάσκαλοί της, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐνέπνευσαν εἰς τὴν ἀπαλὴν καὶ αἰσθηματικὴν ψυχὴν τῆς κόρης ζωηρὰ αἰσθήματα εἰς τὸν πρὸς τὴν 'Ελευθερίαν διάπυρον ἐκείνον έρωτα που ὀδηγεῖ εἰς τὴν Δόξαν ή εἰς τὴν άγχόνην.

Όταν ὁ πατέρας της επανήλθε εἰς τὴν Πετρούπολιν, τὸ 1870, ἀπηγόρευσε εἰς τὴν Σοφίαν κάθε σχέση μετὰς ἐκινδύνους φίλος της καὶ ακόμη τῆς διέκοψε καὶ τὰς σπουδὰς.

Αλλά ή Σοφία δὲν ήμποροῦσε να ὑποφέρει τέτοια τυραννία καὶ προέβη εἰς τὸ πρῶτο ἐπαναστατικὸ της κίνημα' ἐγκατέλειψε δὴλα δὴ τὴν πατρικὴν στέγην άγούσα μόλις τὸ 16 ἔτος.

Ο πατέρας της, τὴν ἀνεξήγησε μανιωδῶς διὰ τῆς άσυνουσίας καὶ τέλος τὴν άνευρε, αλλά ἀτελείσθεις να μετατρέψη καὶ κάμψη τὸν χαλύβδινον χαρακτήρα της, τὴν ἀπεκλήρωσε καὶ τὴν ἐγκατέλειψε.

Η μητέρα της ὅμως τῆς έστειλε πάντοτε κρυφὰ χρηματικὰς βοήθειες.

Έτσι, ή Σοφία, έλευθερη πιά, ὅπως ὁ άέρας, έπεδόθη ὀλόκληρη εἰς τῆς προσφιλεῖς της ἀνθρωπιστικὰς θεωρίας καὶ ἰδέας καὶ κατετάχθη εἰς τὸν φιλανθρωπικὸν σύλλογον τὸ Τσαϊκόφσκι ὡς νοσοκόμος.

Σὲ λίγο ὁμως έφυγε καὶ έγινε ἀρίστη διδάσκαλίσσα τὸν Λαϊκὸν Σχολεῖον, τὰ ὁποῖα εἶχον ιδρυθῆ τότε καὶ ήσαν τὰ φυτάρια τῆς μηδενιστικῆς δράσεως.

Τὸ 1872 εὗρίσκειται εἰς Κάμα στρία, πλανομένη ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, ὅπως οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφίσταμένη τὰ πάνδεινα.

Κατὰ τῆς θεωρίας τὸ διδασκαλὸν της, Σεργιενέφσκι, τοῦ συγγαφεῖς τῆς Μόδας, έζησε καὶ ή Σοφία μετ' άγριον μέλι καὶ σίκκαλι, ἐκοιμήθηκε στὰ άγρια καὶ διπλῆ ἀπὸ ὅλες τῆς καουγῆς τῆς Ρωσικῆς Στέπας. Έσταμάτησε στὸ Ζεντίμνοβο, τῆς επαρχίας Τβέρ, ἔγινε βοηθὸς τοῦ διδασκαλοῦ τοῦ χωριοῦ, καὶ μετ' εκεί νεολαίαν ἐκαλλιεργεῖ ἐπαναστατικὰ κινήματα.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1873 συνελήφθη, ἀλλά μετ' ἐγγυοδοσία 5000 ρουβλίων άφῆθη έλευθέρη.

Τότε ἀπεφάσισε να ἐκμάθῃ τὴν χειρουργικὴν. Έλαβε μαθήματα εἰς Τβέρ, ὅστερα ὁμως ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν σχολὴν Συμφερουπόλεως λαβούσα τὸ δίπλωμα.

Έγινε Ιατρός καὶ νοσοκόμος άμίμητος. Η φιλανθρωπία της έφαινετο ἀνεξάντλητος καὶ

ή καλωσύνη της παρομιώδης.

Αλλά ὁ μηδενισμὸς ὑπὸ μορφὴν παντοίων φιλολογικὸν συλλόγων καὶ φιλοπόων σωματείων ἐκόχλαζε μέσα στὴν καρδία τῆς μεγάλης Ρωσσίας καὶ χρησιμοποιοῦσε κάθε στοιχείο που θὰ τὸν βοηθοῦσε εἰς τὸν ἀνατρεπτικὸν κατὰ τῆς Τσαρικῆς Ἀπολυταρχίας άγώνα του.

Έτσι κατὰ τὴν περιήγησιν δίκην τὸν 193 ὑπῆρξε καὶ πάλιν κατηγορουμένη ή Σοφία.

Καὶ δικαστικῶς μὲν τότε ἀδοθήθηκε, αλλά ἐλήφθη διοικητικῶς κατ' αὐτῆς τὸ μέτρον τῆς ἐξορίας εἰς 'Ολανέζ (1879).

Αλλά ή Σοφία ήτο γενναία. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Ζουρντόβου, διέσπेलος τὸν χωροφύλακα, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ οἴκλου, ὅπου ἐφυ-

Η Σοφία Περφονάγια

λάσσοτο ή ἐξοριστός, ἀπέδρασε καὶ κατέφυγε εἰς τὸ πλησίον τοῦ σταθμοῦ δάσος ὅπου καὶ ἀπεκρήθη ἐπὶ 6 ὥρας. Κατόπιν, μετ' άκρα φόβου, ἐπεβίβάσθη εἰς τὸν ἰδίον σταθμὸν καὶ επανήλθεν εἰς Πετρούπολιν.

Έκει ήλθε σὲ συνεννοήσεις μετ' ὁν σύλλογον 'ΕΓ' καὶ 'Ελευθερίας πρὸς βοήθειαν καὶ ἀπελευθέρωσιν τὸν ἐν Χάρκοβ κρατούμενον καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἐνόπλιον στήμμιον. Μεταμεισθεῖσα δὲ άργότερα αὐτὴ καὶ οἱ ἀπαθεί της εἰς χωροφύλακας, ἐπεχείρησε διὰ τῆς βίας ν' ἀπαλῇ τὸν Ρωσικόν Κοβάλιν, Βοϊαρόλσκι καὶ Μουράβσκι, μεταγόμενος εἰς τὰς κεντρικὰς φυλακάς Χάρκοβου, ἀπὸ τὰ χέρια τὸν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἀπέτυχ', καὶ οἱ σύντροφοί της ἀπῆλθον νίσθησαν.

Απὸ πνεῦμα ἀντιδράσεως διὰ τὴν ἀπηνή καὶ άγρίαν καταδίωξιν καὶ θανάτωσιν τὸν συντρόφον της ή Σοφία ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς άνάγκης τοῦ θανάτου τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν Ρωσίαν θεωροῦσαν υπεύθυνον ὅλων τὸν κακῶν τῆς Ἀπολυταρχίας, τῆς ὁποίας προίστατο. Εἶχε ὁμως τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Τσάρου έπρεπε να προκαλῇ χαρακτήρα πολιτικὸν πραξικοπήματος, ὅς ὁ τοῦ Καίσαρος, δι' ἐπαναστάσεως τοῦ λαοῦ καὶ έζητε τὴν συμπράξιν ὅλων τὸν λαϊκὸν συλλόγων.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε να συμπράξῃ μετὰ τὸν τρομοκρατικὸν ἐργαζόμενον συγγαφὸς καὶ μετὰ τὸν λαϊκὸν καὶ τοῦ Σύλλογον «τὸ Κόμμα τῆς Μαύρης Αποφάσεως».

Μετὰ τὰς λοιπὸν εἰς Μόσχαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σουχορουνόβ μετὰ τοῦ Χάρτιαν καὶ ἄλ-

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΠΑΤΑΙ

Ο ΨΕΥΤΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Ένας αντάξιος μιμητής του ψευτολοχα γού του Κεπενικ.—Πώς παρουσιάσει ως δικινητής ένας πολυεμικός.—Πειθαρχία εις τὴν πλήρωμα.—Πῶς παρ' ὀλίγου νὰ τὴν πάθῃ.—Αὐστηρητής, γλέντια καὶ...δανεικά.

Παῖδες εἰν ἐθιμείται τὸν ψευτολοχαγὸν τοῦ Κεπενικ, ὁ ὁποῖος τὸ 1906 ἀνεστάτωσε τὴν Γερμανίαν μετὰ τὴν πρωτότυπον ἀπάτην του εἰς βάρος τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ; Ἀπολαύσατε τώρα καὶ τὸ ἀντίστοιχόν του διούρωμα.

Ἡ σκηρὴ μεταφέρεται στὸ Γαλλικὸ Ναυτικόν, ἀλλὰ καὶ ὁ σπασίς του εἶναι Γάλλος.

Ὁ μεγαλοφυῆς ἀπατεὼν ἀνέγκει εἰς ἀριστοκρατικὴν γαλλικὴν οἰκογένειαν, καθὼς ἀπεδείχθη μετὰ τὴν σύλληψίν του, ποὺ ἔλαβε χώραν σ' ἓνα αἰστοκρατικὸν μῦθον τῶν Ἡλυσίων στὴ Παρίσι.

Τὸ δῖονα ὑπὸ τὸ ὁποῖον διέπραξε τὴν ἀπάτην εἶναι Ντυπέν.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ὡς ἑξῆς : Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Οὐραγκάν» ἐξήρχετο μετὰ γενικὴν ἐπισκευὴν ἐκ τῶν ναυπηγείων τῆς Χάβρης, ἕνας μεγάλος σχηματισμὸς πλοίαρχος τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ ἀνέλαβε πομπικὸς ἐπ' αὐτοῦ.

Οὗτος, παρουσιασθεὶς εἰς πόν δευτέρου κυβερνήτην τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ, ἐδήλωσεν ὅτι

Ὁ πλοίαρχος ἔπαιξε καὶ χαρτιά.

εἶχε διαταχθῇ παρὰ τοῦ ὑπουργείου ν' ἀναλάβῃ τὴν κυβερνήσιν τοῦ σκάφους καὶ διέταξε νὰ συγκλητῶνται τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους, ἐννοῶντος ποὺ ὁποῖον ἀνέγκει τὴν ἐξῆς διαταγὴν :

«Κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεβαστοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἀναλαμβάνω τὴν διοίκησιν τοῦ «Οὐραγκάν». Σπεύδω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ ναῦτας ὅτι ἀπαιτῶ τὴν πειθαρχίαν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου. Σινοτὸ ἰδιαίτερος ἐξάρετον συμπεριφορὰν κατὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν πόλιν, προκειμένου ἐντὸς ὀλίγου νὰ μετασταθμεύσωμεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Χερσούργου. Περιορὸν νὰ ὑπενηθισώμεν ὅτι κατὰ τὰς ἐπισκέψεις μας εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας θὰ ἔχετε τὰς ἀδείας ποὺ δικαιούσθε. Ἀντὶ τοῦτου προειδοποιῶ ὅτι πᾶσα ἀνυπακομία θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς. Εἰμὶ ἑταῖρος ὅμως νὰ ἐξετάσω πᾶν δικαίον παραπόνον τοῦ πληρώματος ὑποβαλλόμενον ἐνδεχόμενος. Ἐὰν ἀναλήψῃ τὸν καθὺ κόντων μου διέταξα ὅπως διανεμηθῇ συμπληρωματικὸς εἰς τοὺς ἀνδρας ποὺ πληρώματος ἀνὰ ἓν ἑκατοστάριον οἶνον, πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ γεγονότος».

Μετὰ τὴν διαταγὴν αὐτὴν ὁ Ντυπέν ἐπεδόθη τὸ σκάφος τῶν καὶ ἔκαμε διαφόρους παρατηρήσεις εἰς τοὺς ἀξιωματικούς «τοῦ». Ἐπειτα ἀπεβίβασεν τὸ σκάφος, συστήσας «συνεδριᾶν πειθαρχίαν». Τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους...

πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνον τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ζωῆς της, ὁ μόνος ἀνδρας ποὺ ἐπεβλήθη εἰς τὴν καρδιά της ὑπῆρχε ὁ Ζελιάμπωφ, ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς Βροῦτος τῆς Ρωσίας, μετὰ τοῦ ὁποῖου καὶ συνεπλάσαν.

Κ. ΚΑΠ.

ΡΩΣΙΚΑ ΑΡΙΣΤΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΝ ΚΙ' Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

—Ὁ Κάν Μοσάιν Ἀσσούμπ ζοῦσε στὴν Κριμαία καὶ εἶχε ἓνα γιὸν ποὺ τὸν λέγανε Το λαί. Ἀλγολά...

Ἐτοί ἀρχίνησε τὴν ἱστορία του ἕνας τὰρ παρὸς ζητιάνος, ποὺ ἦταν θεόστραβος, μὰ παρὰ ἱστορία, ἴσως καὶ παραμῦθι τῆς Χερσονήσου, χάρις πλοῦσας σὲ δοξασιμένες ἀναμνήσεις.

Χάρις καθισμένος ἡ πάνω στὴς πέτρες, ἐρεται τὸν παναρχαῖον πύργον τοῦ Κάν, καμμι εἰκοσαρὶ Ταρτάροι, ἀνοχτοπολύχρωμα ντυμένοι, ἀκούγανε.

Νύχτωνε. Ἡ αὐστὴ τῆς ἡμέρας βουτήχτηκε σιγαλὰ στὴ θάλασσα καὶ ἡ τελευταῖα του ἀχίτης πᾶσα στὰ ἐρείλια δόσανε στὸ περιβάλλον κατὰ τὸ ζωνικόν. Ἀπαλὰ φύσαγε τὸ ἀγέρι, ἀπαλὰ σὰ χάδι.

Ἐξακολούθησε ὁ θεόστραβος. —Ἐκεῖ τὰ χρονάκια τοῦ ὁ Κάν, καὶ ὅμως σὲ χάρις τὸν ὁρσκόνταν πολλὲς ποὺ τὸν ζῆταν, γιατί ἡ φλόγα του σὰ χάδι καραπῆταν ἀκόμα, σπάνιο προσόν, ποὺ συνδυάζονταν μ' ἓνα ἄλλο, τὴν τέλεια ἀντίκριμα τοῦ ὁμορφιά.

Μὰ ἐκεῖνος ἀγαποῦσε μὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴς ὁλόχονες στέπτες τοῦ Ἀντιέρου. Τὴν προτιμοῦσε ἀπὸ τὴς ἄλλες καὶ ἀκούραστα τὴν στόλιζε, ἀκούραστα τῆς κομβολοῦσε λουλούδια, μυρωδιές, πολυτίμητα πετράδια καὶ ζωτικὰ πονηρά, μακροφρεμένα γιὰ χάρι της. Σιμὰ τῆς περνοῦσε ἀξέγινιστα τὴς πὺ εὐχαριστῆς του ὅρες, σιμὰ τῆς ἔχουσε τὴς θλίψεις τῆς ζωῆς καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἔξευλιζε σὲ σκέπη πῶς εἶχε γιὸν τρανὸ νὰ κρατήσῃ ψηλὰ τὸνομα τοῦ τρισεπὶτοῦ πατέρα, σκορπίζοντας σὲ γύρω φύλεις τὸν τρόμον καὶ ἀφίνοντας σὲ διάβα του ἐρημοσι, πεθαμένους καὶ αἵμα.

Ἦρθε ὁ γιὸς ὁ Τολαίς νικητής... μὰ μετὰ, ἓνα ἀπόβραδο, οἱ στρατιῶτες τοῦ κομβολοῦσαν σὲ βασιλεῖα λάρνακα καὶ αἰχμαλώτους. Οἱ Ρώσοι εἶχαν πάθει καταστροφὴν. Ὁ γέρον Κάν χαρῶταν σὲ θρίαμβο τοῦ γιου τοῦ καὶ θάλας ἐννοῶμεν μὰ δίκαια ἰκανοποίηση σὲ σκέπη πῶς θάχε μὰ μέρα ἀντάξιο διάδοχο ὁ γέροντος. Ἦν ἀπόδειξις τῆς ἀφοσίωσης ποὺ τὸν ἔχε, σὲ σκέπη πῶς δόθηκε γιὰ νὰ τὸν τιμῇ συνεὶ ὁ γέρον Κάν σήκωσε ψηλὰ τὸ ποτήρι καὶ εἶπε :

—Δοξομένη Τολαί ! Εὐλογημένος νᾶναι ὁ Ἀλλά !

—Ἀλλά ! μεγάλε Ἀλλά, ἐξακολούθησε ὁ Κάν. Μετὰ τὸν γιὸν μου τὸ θρίαμβο μὲ ἔσπασαν νεύματα. Πῆς μου, Τολαί, τί θέλεις ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα σου ; Μίλα, μ' ἀνέπη χαρὰ θὰ θελήσω τὸν κάθε σου πόθο νὰ ἐκπληρώσω.

Σηκώθηκε ὁ Τολαίς. Τὰ μάτια του ἦσαν κατὰ τὸν γέροντα σὲ θεοσκότεινη νύχτα καὶ ἀσφαλερὰ σὲ ἀπόμακρον φάρος. Νὰ εἶπε μὲ λαχτάρα :

—Δός μου τὴν κοπέλλα τὴν Κοζάκα.

Ὁ Κάν σάπασε μὰ στιγμὴ, ἔτσι, γιὰ νὰ πῇ τὸν πόνο τῆς καρδιάς του. Κι' ὕστερα πὺ ἀτάραχα :

—Τὴν θέλεις ; τὸν ρώτησε. Θὰ εἶνε δικαί σου. Ἀς ἐξακολούθησιν τὸ γλέντι καὶ εἰπατα πηγαίνουμε νὰ τὴν πάρουμε.

Ὁ Τολαίς ὀρίσως σύγκομος ἀπὸ χαρὰ. Τέλειωσε τὸ συμπόσιον. Γιὸς καὶ πατέρας πῆσαν τὸ δρόμον μὲ τὸ χαρὸν.

Κατὰ μὲν πῶς ἡ νύχτα, πικρὴ καταχνιά σκέπαζε τὰ γύρω. Οὔτε ἀστὲρ, οὔτε φεγγάρι. Μάϊρες σκέπτες πτερουγίζανε γύρω τους καὶ ἀντίθετα αἰσθητὰ ταράσανε τὸν καθένα. Ὁ γέρον Κάν πρωτομίλησε :

—Σύνειν ἡ φλόγα τῆς ζωῆς μου, ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ἀσθενικά... Ἡ μοναδικὰ μου γλύκα, ἡ μοναδικὰ μου χαρὰ σὰ γρησταὶ εἶνε αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἡ Ρούσα. Πῆς μου, Τολαί, πόσο σὺ εἶνε ἀπαραίτητη ;

Σάπασε ὁ νέος καὶ ἀνάσανε βαθεῖα.

—Μετρημένες ἡ μέρες μου σὲ γῆ, καὶ ὅ

τὴ εἶνε ἡ μοναδικὰ μου χαρὰ. Αὐτὴ μόνον νουθεῖ, μ' ἀγαπᾷ, καμμι ἄλλη, γιατί εἰμαι χούφταλο.

Σάπασε ὁ νέος, μὰ ἡ ἀνάσσα ἦταν πὺ κοντινὴ.

—Πῶς νὰ βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἔξροντας πῶς αὐτὴ εἶνε δικαί σου ; Κάλιο ὅλες μου ἡ λαβωματιάς νὰ ξανανοίγαν καὶ ὅλο μου τὸ αἷμα νύτρεξε ποτᾶν. Κάλιο νὰ μὴ σῶσω νὰ δῶ κανοῖργια ἀνατολῇ.

Σάπασε ἀκόμη ὁ Τολαίς.

Σταθῆκανε σὲν πόρτα τοῦ χαρμενοῦ.

—Καθὸν τὸν ἀγαπᾷ, εἶπε ὁ Τολαίς.

—Τὸ ξέρω, μὰ ἐκεῖνη ὄχι.

—Ἡ καρδιά μου καίγεται, φλογίζει σὲ σὺλλογὴ της...

Σάπασε πάλι.

—Καλὰ τὸ λέει ὁ σοφός, ξανάπε σὲ λίγο ὁ Τολαίς. Πάντα καλὸ φέρνει ἡ γυναῖκα σὲν ἄνδρα. Σὺν εἶνε ὁμορφὴ, γενναῖα τὸν πόθο τῆς ἀπόχρηξης σὲν ἄλλους, καὶ αὐτὸς ποὺ τὴν λατρεῖ λιώνει ἀπὸ τὴ ζήλεια, σὺν εἶνε

Ἡ καρδιά μου καίγεται, φλογίζεται σὲ σὺλλογὴ της.

σκληρὴ, ἀπότομη, ὑποφέρει γιατί ζηλόφθονα βλέπει τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Ἄν δὲν εἶνε οὔτε ὁμορφὴ, οὔτε ἄσχημη, γιὰ μὰ στιγμὴ ἡ ἀγάπη τῆς δίνει ὁμορφίαν, μὰ ὕστερα ἔχωρῶν ὅτι ἡ πλάνη καὶ πάλι ὁ ἄνδρας ὑποφέρει.

—Ἡ σοφία δὲν εἶνε γιὰ τὰ μαρτύρια τῆς καρδιάς, εἶπε σκεπτικὰ ὁ Κάν.

—Τότε καὶ γιὰ μὲν ὁ Κάν τὸν ἄλλον, πατέρα.

Ὁ Κάν ἐκτύπησε θλιμμένα τὸν γιὸν του.

—Ἀς τὴν σκοτώσουμε τότε, εἶπε ὁ Τολαίς ἀποφασιστικά.

—Ὅστε ἀγαπᾷ πότερον τὸν ἐαυτὸν σου ἀπὸ ἐκεῖνη καὶ ἀπὸ μένα, σιγολάλεσε μὲ σκέπη ὁ πατέρας.

—Μήπως καὶ σὺ τάχα ὄχι ;

—Κι' ἐγὼ ναί, ἀποθνήσκει ὁ Κάν, ποὺ ὁ πόνος τὸν ἔκανε παιδί.

—Ἀς τὴν σκοτώσουμε τότε.

—Δὲν βλέπω τὴν ὥρα, γιατί ὑποφέρω ἔροντας πῶς θάναθαι σου.

—Δός μου ἡ γῆτα με σὲν καρδιά ἡ... ἄς τὴν ὀρίσουμε ἀπὸ τὸν κηματοδοτή σὲ θάλασσα.

—Ναί, ἄς τὴν ὀρίσουμε ἀπὸ τὸν κηματοδοτὸν σὲ τὴν θάλασσα, ἀπίντης ὁ πατέρας σὺν μὲν ἡχὸ τῆς φωνῆς τοῦ γιου.

Μήκωνε σὲν χαρὸν.

Βοήκωνε τὴν κοπέλλα ἐπὶ λωμένη σ' ἓνα ὁ πέροχο χαλί.

Στοὺ γέρον τὰ γένεια κούσανε δὺ δάκρυα, πολυτίμητα μαργαριτάρια, δὺ δάκρυα ὅλο πόνο, καὶ ὁ γιὸς ἔτριξε τὰ δόντια καὶ ὅλο συγκρατῆσαν.

—Σήκω καὶ ἔλα μαζί μας, τῆς εἶπε ὁ Κάν. Εἶδε ἐκεῖνη τὰ δάκρυα τοῦ γέρον καὶ εἶδε τὸν Τολαίς. Ἦταν ἔξυπνη ἡ Ταρτάρα καὶ κατὰλαβε πολλὰ.

—Ἔρχομαι, ἔρχομαι, σιγοτραγουδοῦσε, καὶ σκέφτηκε : «Ὅτε τὸ ἔνα, οὔτε τοῦ ἄλλου, εἶσι ἀποφασίσαν, εἶσι πρᾶπει ν' ἀποφασίσου

Τὸ τελευταῖο διήγημα τοῦ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

νε ἡ δυνατὲς καρδιές... Ἀμύλητοι φθάσανε ὡς τὴ θάλασσα, ἀπὸν διαβήκανε στενόστρατα μονοπάτια. Φύσαγε τὰρα ὁ ἀνεμὸς δυνατὰ, δυνατὰ σὺν ἀνάσσα θεριοῦ ἔστικον.

Ἦταν τριφερό, ἀδύνατο δενδράκι ἡ κόρη, καὶ γρήγορα τὰ πόδια της κοπήσαν, μὰ εἶχε καρδιά λιοντάρη. Δὲν τόπε πῶς κουράστηκε. Ὁ Τολαίς εἶδε πῶς ἔσερνε τὰ πόδια της καὶ τὴν ρώτησε :

—Φοβάσαι ;

Δὲν ἀνοῖξε τὸ στόμα ἡ κοπέλλα, μὰ τοῦδει-ξε τὴν ματωμένη τῆς γάμπαν. Ἦταν πολλὰ τὰ βῆτα ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ διασάιναν.

—Ἀς νὰ σὲ σήκωσω σὲν ἀγκαλιά, προσφέρθηκε ὁ Τολαίς.

Μὰ ἐκεῖνη προτίμησε τὸν ἄρχοντα της.

Βόγγαε ἡ θάλασσα πέρα, μακριά.

Πῆσε τους ἔρχονταν ὁ Τολαίς καὶ ὅλο κατὰ...

Κύτταζε τὴν κοπέλλα στοὺ γέρον τὰ χέρια καὶ ἕνας πόθος ἀνάθε μέσα του νὰ μπῇ σὲν μαχαίρην του σὲν μαριμαρῆν τῆς λαμῶ. Θὰ ἔβκανε, μὰ δαγκώθηκε ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ προσπέρασε.

Νάτην ἡ θάλασσα, ἀπέραντη. Τρομαχτικά σκάσανε τὰ κύματα θεριεμένα.

—Ἀντίο !

—Ἀντίο ! τῆς εἶπαν γιὸς καὶ πατέρας.

Κύτταζε ἐκεῖνη τ' ἀγριεμένο κίμα, κοντοστάθηκε, ὀρθώθηκε, ἔδεσε τὰ χέρια καὶ ἀπαυῖαθηκε :

—Νόμιμα, νῆστε με...

Κάνα δὺν βήματα ἔκανε ὁ Τολαίς καὶ ἀπῆγε ἓνα κλάμμα... Προφθασε ὁ Κάν, σήκωσε τὴν Κοζάκα σὲν χέρια καὶ ἀπὸ τὸν κηματοδοτὸν σὲ τὴν ἔτριξε σὲν θάλασσα.

Ὅτι γδοῦπος ἀκούστηκε, οὔτε κλαίμα.

Ὁ Κάν ἔσκυψε καὶ τὰ ἀέταν τὸν μᾶτιν βουτηχτήκανε. Φύσαγε ὁ ἀέρας, φύσαγε καὶ ἔπερνε τὰ ὁλόχονα τοῦ γένει. Ὁ ἄλλος, ὁ Τολαίς, ὁρδοσκετόταν στήλκωμενος καὶ γαροφθεβαν τὰ σιννερα σὲν κληρητὸν του.

—Πατέρα, πάμε.

—Στάσου, τοῦτε κείνος, μολὶς ἀκούσθαι, σὺν νᾶνουμε κατὰ ἀκόμα.

Περιοῦσε ἡ ὥρα καὶ μόνον τὸ κῆμα ἀκούγεται. Τόπε καὶ ἄλλες φορὲς ὁ Τολαίς :

—Πάμε, πατέρα...

Μὰ ὁ γέρον Κάν δὲν τὸ κουνούσε. Ἐκεῖ εἶχε γῆσιν τὴν στερεὴν σὺν παρηγορία, ἐκεῖ σὲν κῆμα.

Μὰ πῆρε κουράγιο, πῆρε ἀπόφασι καὶ εἶπε :

—Γιὰ νὰ πάω ; ποὺ πάω ; γιατί τόχα νὰ ἔχω τόχα ; μὰ ποὺ ἡ ζωὴ μου ἦταν σ' αὐτὴν ; Γέρος παιδί, χούφταλο, καμμι δὲν μ' ἀγαπᾷ. Κι' ὅταν δὲν βροῖκεται καμμι νὰ σ' ἀγαπᾷ, δὲν εἶνε τρέλλα ἡ ζωὴ ;

—Σὺ μένει ἡ δόξα πατέρα, ἡ δύναμις...

—Ὅλα αὐτὰ εἶνε νεκρὰ χωρίς τὴν πνοὴ τῆς ἀγάπης. Χωρὶς τὸ χάδι τῆς ὁ ἀνθρωπότης εἶνε χαμένο πρᾶγμα, βάρος σὲν γῆ. Ἀντίο, παιδί μου. Προστάτης σου νᾶναι ὁ Ἀλλά !

Κι' ὁ γέρον Κάν κατήχησε γιὰ τὴν λεβενταπῆντα.

—Πατέρα, πατέρα ! φώναξε μὲ πόνον ὁ Τολαίς.

Μὰ δὲν ἀκούστηκε καὶ οὔτε ὁ γιὸς τοῦ Κάν μπόρεσε νὰ προσέβῃ τίποτε ἄλλο. Τὶ νᾶλεγε κανεῖς σ' ἓν ἄνθρωπον ποὺ χαμογέλει σὲν θάνατον, ποὺ χαμογεῖται μαζί του ;

Δὺ βήματα ἀπὸ τὴν καὶ ὁ ἀρχοντας τῆς Κοιμαίας γάμπαν σὲν μαῦρο κῆμα.

Καὶ πάλι οὔτε γδοῦπος ἀκούστηκε οὔτε κλαίμα.

Στάθηκε ἀκίνητος ὁ Τολαίς, κατακνηκνὰ ἀπὸ σέβας καὶ πόνο.

Δάκρυος ὕστερα καὶ εἶπε σὲν Ἀλλά :

—Δός μου καὶ μένα μὰ τόσο δυνατὴ καρδιά.

Καὶ μετὰ σὲν νύχτας τὴ σιγαλιά ἀγογγύσας σὲν γνωστὸν τοῦ δρόμου.

(Μετάφρασις Γιάννη Δούκα)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΟΜΙΛΟΥΝΤΑ ΦΙΛΜ

Είς ένα στούντιο του όμιλούντος κινηματογράφου.—Τὸ βασιλείον τῆς νεκρῆς σιωπῆς.—"Ὅπου ὁ βῆχος εἶνε...δανείσμεν σφάλμα καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐγκλημα καθεστῶσως.—"Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἤχου εἰς...φῶς.—"Ἡ λειτουργία τῶν μηχανῶν Φωτο-φωτοληψίας.

Τὰ στούντιο τοῦ όμιλούντος κινηματογράφου όμοιάζουν μὲ τὰ «γιαπωνέζικα κουτιά» ποὺ περιέχουν πολλὰ κουτιά τὸ ἓνα μέσα στὸ ἄλλο, τὸ μικρότερο μέσα στὸ μεγαλύτερο. Καμμιά φυλακὴ δὲν εἶνε περισσότερο διπλομανταλωμένη. Στενοὶ διάδρομοι χωρίζουν τὰ κλειστὰ διαμερίσματα καὶ οἱ πόρτες ποὺ εἶνε ὅλες ἀπλὲς εἶνε τόσο στενές, ποὺ δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ. Γιὰ ποῖο λόγο οἱ Ἀμερικανοὶ τίς φτιάχνουν τόσο μικρές κανεῖς δὲν μᾶς ἐξηγήσεν.

Μέσα εἰς τὸ ἀτελιὲ ἑνὸς λαμπτήρ ἀνάβει καὶ σβένει ἀκατάπαυστα ἐπάνω ἀπὸ μιὰ πινακίδα ποὺ γράφει «ΣΙΩΠΗ»... Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ βασιλείον τῆς σιωπῆς. Ἡ θωπὴ ταῖνι ὅταν ἐγυρίζεται ἡτο θορυβώδης, ἡ ἡχητικὴ εἶνε σιωπηλὴ. Πρέπει νὰ σιωποῦν ὅλοι διότι αἱ μυστηριώδεις μηχαναὶ ἀποτυπώνουν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀναστεναγμὸ. Ὅταν ὁ ρεζισὲρ φωνάξῃ δυνατὰ «Σιωπὴ» ἀνάβουν κόκκινα φῶτα, μόλις τοῖς κανεῖς νὰ ἀναπνεύσῃ, φοβεῖται δὲ μήπως ἡ καρδιά του κτυπᾷ πειὸ δυνατὰ ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Ἐνα πτάρισμα, εἶνε φοβερὰ καταστροφὴ, μεγάλο δυστύχημα, διότι θὰ στοιχίσῃ πολλὰς χιλιάδας φράγκων ἀφ' οὗ τὸ γύρισμα θὰ ξαναρχίσῃ ἀπ' ἀρχῆς.

Τὸ στούντιο εἶνε ἀέραντον. Σωστὸς ναὸς μὲ ὅλην του σχεδὸν τὴν ἐπισιμότητα. Τὰ τοιχώματά του ἔχουν ἐξ ὀκλήρου καλυφθῇ μὲ ἐπιστρώματα ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ ἤχου. Εἰς τὸ μέσον ἔχουν τοποθετήσῃ μιὰν σκηνογραφίαν ὅχι ἐπίπεδο, ἀλλὰ στερεοσκοπικὴν, στερεὰν, φτιαγμένην ἀπὸ ὕλικὸν «ἀήχων». Ἐπάνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ παντοῦ τέλος διακρίνεται κανεῖς καλὸς διατυγμένα μὲ δέγμα ἡ γυαλιστερὰ σὰν τὸ δέγμα τοῦ φειδιῶ. Φέρον ἐτοιμὴν τὴν δύναμιν ποὺ καθιστᾷ δυνατὴ τὴν φωνοληψίαν καὶ τὴν φωτοληψίαν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τεράστιοι διακόπται. Εἰς καθὲ ἐξαπόλυσι ρεύματος ὑποκύνονται ἀστραπαὶ ἀνάβουν καὶ σπινθήρες κροτούν.

Ὁ ρεζισὲρ διατάσσει :
— Φῶς παντοῦ !

Ἐνα θάμβωμα στὴν ἀρχή, ἔπειτα, σχεδὸν ἀμέσως ἔρχεται ἡ ἐκτυφλωτικὴ, ἀφόρητο. Προβολαὶς ἔχουν στηθὴ εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ σὰς ἀναγκάζουν νὰ κλείσετε τὰ μάτια καὶ νὰ πετάξετε τὸ σακάκι σας ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέση.

Οἱ μηχανές τῆς λήψως ἔχουν κλεισθῇ μέσα σὲ τροχοφόρους θαλαμίσκους. Ἀλλὰ μηχανήματα πάλιν ἔχουν τοποθετηθῇ ἐπὶ τροχῶν, ὅπως τὰ ντεκαὶβὶλ καὶ ἔχουν σκεπασθῇ μὲ χονδρὸ χυνοῦτο ὕψασμα καὶ με πετοῖ. Δὲν πρέπει νὰ ἀκούγονται ὅταν τὰ σφύρουν ἐπάνω στὲς ράγες γιατί τὰ πάντα ἐχάθισαν.

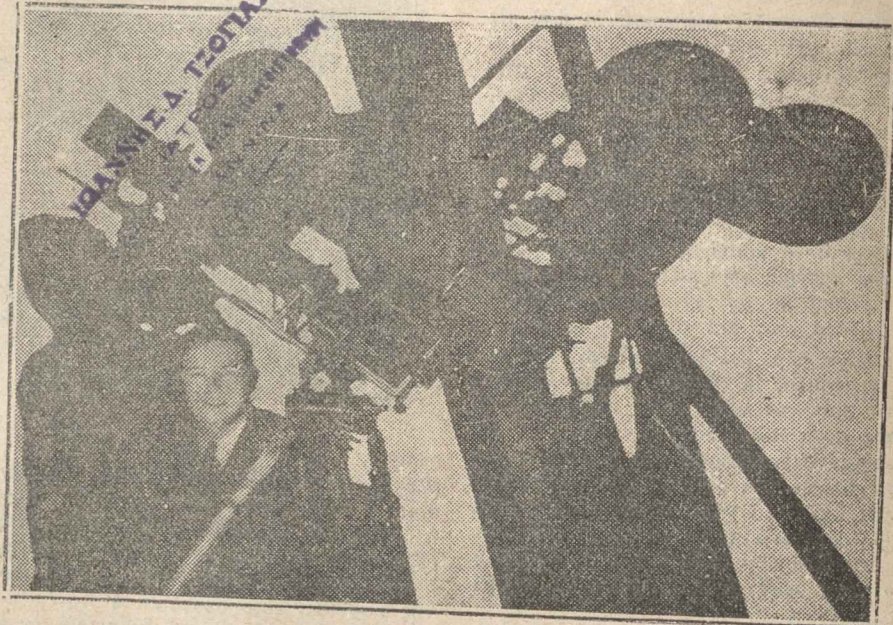
Ὁ «Ἀνθρωπος τοῦ ἤχου» ποὺ εἶνε κλεισμένος σὸν εἰδικὸ θάλαμο δὲν βλέπει τίποτε. Μὲ τὰ χέρια ἐπάνω εἰς λαβὰς καὶ κομπὸν παρατηρεῖ ἓνα μικροσκοπικὸ «λαμπιόνι».

Τὸ ἔργο του εἶνε λεπτότατο. Ἀκούει τὰς φωνὰς ποὺ τοῦ διαδιδάσκει ἓνα μεγάλων ὁ μικρὸς λαμπτήρ, πάλ्लεται, στεφανώνεται μὲ φτεινὰς λάμπες. Ἐκεῖ μέσα μεταβάλλεται ὁ ἤχος εἰς φῶς.

Εἰς ἀκαλύπτους μηχανὰς ἀποτυπώνονται αἱ φωτογραφίαι. Ἡ ταχύτης καὶ τῶν δύο μηχανῶν, τῆς φωνοληψίας καὶ τῆς φωτοληψίας εἶνε αὐστηρῶς ἡ ἰδίᾳ. Μία διαφορά ἐνδὸς λεπτῶν, δηλαδὴ ἐνδὸς ἑκατομμυριοστού τοῦ χιλιοστούμετρου μετὰ τῆς λήψως τοῦ ἤχου

περατέρ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε δυνατὴ καὶ ἡ ἐξακρίβωσις αὐτοῦ τοῦ μέρους τῆς ἡχητικῆς ταινίας, διὰ τοῦτο ὁ ρεζισὲρ παρέχει μεγαλοφώνως τὰς ἐπὶ τοῦ πίνακος πληροφορίας διὰ νὰ κατατοπισθῇ καὶ ὁ «ἡχολόγος» καὶ γραφῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ φιλμ.

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς σκηνῆς καὶ τὸ ξανακλείσιμο τοῦ κροτάλου ὁ ρεζισὲρ ὀφείλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση διότι ἡ ταινία εἶνε πολλὰ ἀκριβὴ. Ἐξαφανίζεται λοιπὸν βιαστικὰ καὶ τὸ γύρισμα ἐξακολουθεῖ.

Μία μηχανὴ λήψως τοῦ όμιλούντος.

καὶ τῆς λήψως τῆς εἰκόνης εἶνε ἀντιληπτὴ καὶ εἰς τὸν πλέον ἀδιάφορον θεατὴν.

Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Οἱ λαμπτήρες λάμπουν, οἱ ὀρεκτῆρες εἶνε κλεισμένοι εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, οἱ καλλιτέχναι πρὸ τῶν σκηνογραφίων. Ὁ βοηθὸς ἀπερατὲρ προχωρεῖ μέχρς ὅπου φθάσῃ εἰς τὸ ὀπτικὸν πεδίον τῆς μηχανῆς λήψως. Κρατεῖ εἰς τὸ ὕψος τοῦ στήθους του ἓνα εἰδικὸν κροτάλον ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ χονδρὰ κομμάτια ξύλου βαμμένα μὲ φαρδιὰς πλάγιες ρίγες χαραγμένες κατ', ἀντίθετον διεύθυνσιν εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποτελοῦν μιὰν ὀρειάν γωνίαν ὅταν τὰ δύο φύλλα τοῦ κροτάλου ἐνοῦνται.

Ἐτοιμοί ; ἔρωτᾷ ὁ σκηνοθέτης.
Ἐνα μικρὸ κουνούδισμα τοῦ λέγει, ὅτι οἱ εὐρισκόμενοι στὰς μηχανὰς ἔχουν ἔτοιμασθῇ. Τότε κάμνει τὴν πανηγυρικὴν χειρονομίαν.

— Ἐνάρξῃς τοῦ ἤχου ! λέγει ὁ ρεζισὲρ.
Καὶ μέσα εἰς τὸν μικρὸν θαλαμίσκον, ὁ ἡλεκτρικὸς γλῶσσος ἀρχίζει ν' ἀνάβῃ.

Παραγωγή Χ... σηνῇ 47, λήψις δευτέρα ! Καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶνε ἀπαραίτητος προσανατολισμός.

Προτοῦ κινηματογραφηθῇ μία σκηνή, φωτογραφίζον ἐνα πίνακα ὅπου ἀνεγρᾶφ ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐν λόγῳ σκηνῆς, τὸ ὄνομα τοῦ πρωταγωνιστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ ὁ-

Ἡ κατηγορουμένη γὰ κάποιον φοβερὸ ἐγκλημα ἀμύνεται. Δικασταὶ καὶ ἑνορχοὶ τὴν ἀκούουν μὲ προσοχή, εἰς τὴν αἴθουσαν, πίσω ἀπὸ τοὺς τειθεννοφόρους δικηγόρους, τὸ κοινὸν ὄρεθιον παρακολουθεῖ τὴν διαδικασίαν.

Ἡ καλλιτέχνις διακηρύσσει τὴν ἀθώότητά της εἰς τόνους δραματικῶς. Εἶνε τόσο φυσικὴ, τόσο λυπημένη, ἀγωνίζεται νὰ σωθῇ μὲ τόση τέχνη, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποδείξῃ κανεῖς εἰς τοὺς φηγκυρὰν ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κοινὸν, τὸ μέρος των. Τὰ περισταμένα πρόσωπα ἔχουν λησμονήσῃ τὸ ἀπατηλὸν ἐπάγγελμά τους, εἶνε ἓνα προσεκτικὸ καὶ συγκινημένον ἀρκατοῦριον ποὺ παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνίαν τὰ διαδραματιζόμενα καὶ ποὺ αἱ ἐπεξηγήμαί του ξεσποῦν αὐθόρμητα εἰς τὸ δευτερόλεπτο ποὺ πρέπει νὰ ἀκουσθῶν...

Ἐτελείωσεν. Οἱ μεγάλοι «φάροι» σβένουν ἓνας τελευταῖος ἤχος κώδικος ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ «ἤχος εἶνε καλὸς». Ἡ «θεντέττα» τοῦ ἔργου ἔρωτᾷ ἀσθμαίνουσα ἐνὸς σκουπίξῃ τὰ διακρυγμένα της μάτια.

— Ἐπῆγα καλά ; Ὁ ἀρέσω ;

Θ' ἀργήσῃ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ ἐπὶ τῆς ὀθόνης τὸ ὀμοίωμά της νὰ ὀμιλῇ νὰ ἱκετεύῃ νὰ κλαίῃ, νὰ ζῇ...

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΓΑΡΙΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ
ΡΗΜΑ ΤΗΣ
CONCORDIA MERREI

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀπλῶς τὸ χέρι του, ἀλλὰ ἡ Εὐα ἔκρυψε τὸ τηλεγράφημα πίσω στὴν πλάτη της καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὁχι, θύξῃ καὶ ἐγὼ μαζί σου.
Ἐκεῖνος ἐνοιωσε τὸ αἷμα ν' ἀνεδιάνῃ στὸ κεφάλι του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσέκθησε νὰ τῆς πῶσῃ τὸ τηλεγράφημα διὰ τῆς βίας. Συνεκρατήθη ὅμως καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ἀδιάφορο ἔφος :

— Καλὰ, Εὐα, ἀφοῦ τὸ θέλεις.
Ἐπρόχρησαν μαζί. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς στιγμῆς ὁ Λέσλι ἐσταμάτησε ἀπότομα.

— Εὐα, δὸς μου τὸ τηλεγράφημα !

Ἐκείνη τὸν ἐκύνταξε μὲ ἐκπληξὴ καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Γιατί ;

Ὁ Λέσλι τῆς ἐξήγησε :

Ἡ Εὐα πῆγε κοντὰ στὸν Λέσλι

— Πρόκειται γὰ ἓνα ἀστεῖο. Ἐχω βάλλῃ στοίχημα.

— Τί στοίχημα ; ἐρώτησεν ἐκείνη ἀπορούσα καὶ διατάζουσα.

— Ἀφ' οὗ τῆς ἐρωτήσεως καὶ δὸς μου πο.

— Μὰ τί θὰ τὸ κέρμης ;

Ἐκεῖνος ἔκαμε δύο βήματα καὶ τῆς εἶπε μὲ ὕψος πειραγμένο :

— Καὶ ὕστερα λές πῶς μ' ἀγαπᾷς.

— Δὲν σ' ἀγαπᾷ ; Γιατί λές πῶς δὲν σ' ἀγαπᾷ, Λέσλι ;

Ἐκεῖνος ἐνόμισε ὅτι εἶχε πετύχῃ, ἀλλὰ μάταια. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἐμίλησε, παρεκάλει, ἔκαμε τὸν θυμὸν ἐπιδόσῃ νὰ τὴν συγκινήσῃ μὲ κάθε μέσον, ἀλλὰ ἡ Εὐα δὲν ὑποχωροῦσε.

— Δὲν κάνει, Λέσλι, τοῦ ἔλεγε διαρκῶς, δὲν κάνει. Δὲν μπορῶ, πρέπει νὰ τὸ δώσω μόνι μου στὸν Ντάβιντ.

— Ἄν πὸ κέρμης αὐτό, Εὐα, τῆς εἶπε αὐτὸ τέλος ἐκεῖνος, νὰ ξέρης ὅτι δὲν θὰ σοῦ ξαναμιλήσω πάλι !

Καὶ χωρὶς νὰ τὴν κιντᾷ ἔστρεψε καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἡ Εὐα ἔμεινε μιὰ στιγμὴ στὸ ἔδιο μέρος μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, κρᾶς γόντας σκεπτὰ στὸ χέρι ποὺ τοσαυτάκις τὴν ἐλεγράφημα. Ἐπειτα ἔτρεξε στὸ σπίτι καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της.

Τί τῆς ζητοῦσε λοιπὸν ὁ Λέσλι ; Νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα τηλεγράφημα ποὺ ἀνῆκε στὸν Ντάβιντ. Εἶχε πῆ δι' ἐπὶκοινὸν γὰ ἓνα στοίχημα. Ἀλλὰ τί εἶδους στοίχημα ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χρεώζεται τὸ τηλεγράφημα ; Τί νὰ τὸ κέρμης ; Πῶς τολμοῦσε νὰ τῆς ζητᾷ αὐτὸ τὸ πᾶγμα χωρὶς νὰ τῆς ἐξηγῇ καλὰ γὰ ποῖ

λόγο τὸ ἤθελε ; Τῆς εἶχε πῆ ὅτι ἔκρεπε νὰ ἔχῃ, ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Εἶχε ἐμπιστοσύνη, μεγάλη ἐμπιστοσύνη μάλιστα.

— Μὰ ὅση ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ ἔχῃ κανεῖς σ' ἓναν ἄλλον, ἐμολογοῦσεν ἡ Εὐα, εἶνε μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κέρμης. Καὶ ὁ Λέσλι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τῆς τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ντάβιντ γὰ νὰ κερδίσῃ ἓνα στοίχημα... Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ δισπιστῶ σ' αὐτόν, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ; Ὁχι, δὲν δισπιστῶ... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πῶ καὶ νὰ τὴν δώσω τὸ τηλεγράφημα καὶ ἀκόμη πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην ποὺ τοῦ ἐγένηκα ἴτε...

Ἐκαμε μερικὰ βήματα, ἀλλ' ὅταν ἐφθάσε στὴν πόρτα ἐσταμάτησε καὶ ἀνέκραξε :

— ὦ, ὦ ! Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ...

Ἐγύρισε πίσω καὶ ἔπεσε στὸ κρεβάτι της μὲ κλάματα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐσηπόνησε. Στὴν καύσους ποὺ ἦταν ἐβόηκε μιὰ πρόχειρη λύσι : ἐκλείδωσε τὸ μυστὸ ἐκεῖνο τηλεγράφημα εἰς συρτάρι της, χωρὶς νὰ τὸ δώσῃ οὔτε στὸ Λέσλι οὔτε στὸν Ντάβιντ.

Τὸ δεῖνόν ἦταν πολὺ εὐθύμιο. Στῆς δέκα ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἦσαν φωτισμένη φαντασμαγορικὰ, ἐνθ' ὅτὸ μεγάλο πάγκο οἱ πολυχρόμοι ἐνετικοὶ φανοί, κρεμισμένοι ἀνάμεσα στὰ δένδρα, ἔδιναν ἓνα ρομαντικὸ τόνο. Τὰ ζευγάρια στὴν αἴθουσα, στὴν βεράντα, ἀκόμη καὶ στὸν κῆτρο, ἐχόρευαν στοὺς λακτιστικούς ἤχους μιᾶς ἐκλεκτῆς ορχήστρας.

Κάτω ἀπὸ τῆς βελούδινες μᾶσκες διεκρίνοντο ἡ λάμπαις τῶν ματιῶν. Τὰ ὄρατα χεῖλη ἐμελιδόσαν κᾶπως προκλητικὰ ἐπὶ τὴν προσοχὴ τῆς μᾶσκας καὶ τὰ περὶάματα διεστανόωντο κάθε στιγμὴ.

Ἦταν ἡ πρώτη ἑσπέρς τοῦ εἵδους αὐτοῦ, στὴν ὅποιαν παρενέρισκετο ἡ Μὸντ καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ζωηρότης τὴν ἐξέλιξε. Ἐνοῦσε τὸν ἑαυτὸς τῆς εὐθύμιο καὶ ξενόιαστο, ὅπως ἦταν μικρὴ. Μὲ μεγάλη ἐπιτηδεύτητα εἶχε διασκεύσῃ ἓνα φέρεμά της σὲ ἀμφίση μεσαιωνικὴ. Ὁ καθρέπτης τὴν εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι μὲ τὸ φέρεμα αὐτὸ ἦταν πολὺ θελκτικὴ καὶ ὅτι τὸ ὀμιλοῦσαν αὐτὸ. Τὰ φιλοφρονήματα τὴν ἐξάλλιναν πρὸς πολὺ καὶ δὲν σταματοῦσε τὸν χορὸ οὔτε στιγμὴ. Ἦξερε ὅτι τὰ μάτια της κάτω ἀπὸ τὴν μᾶσκα βελούδινη μᾶσκα ἦσαν προσκλητικὰ. Καὶ γὰρ πρώτη φορὰ δὲν ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς ἀλλάξῃ τὴν ἔκφρασι αὐτῆς...

Ὅλα ἦσαν τόσο ὀμορφα ἐκεῖ μέσα, κάτω ἀπὸ τὰ ἀφθονα φῶτα. Πολλὲς ἀμφιέσεις ἦσαν θαυμάσιες, μερικὲς ἦσαν σχεδὸν γελοῖες καὶ ἀκατέτες παράξενες. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτῶν τῶν μετεμφρεσμένων ἡ Μὸντ, χωρὶς μεταμφίσεως καὶ μᾶσκα, ἔμοιαζε σὰν ἑαυτῶν, κατεβαμένη ἀπὸ κάποια παλιὰ εἰκόνα. Τὸ πλάτνυ μὲ φέρεμά της ἀνεδείκνυε ἑσπέρᾳ τὴν ἐκπληκτικὴν ὀμορφίαν της, ἐνθ' ὅτὸ μαλὰ τῆς ἀσπασσε ἓνα διάδημα ἀπὸ πλατίνης, στολισμένη μὲ διαμάντια.

Γύρω της εἶχε σχηματισθῇ ἓνας κύκλος θανμαστῶν, στοὺς ὁποίους ἐκείνη ἐκράτει τὰ πᾶν γύρω της μειδύματα, χωρὶς καὶ νὰ μὴ νὰ βλέπῃ τὸν κόσμον τοῦ ὁποῖου ἀσπασσε μὴν τὴν βοή.

Ἡ Μὸντ τὴν εἰσάγεε πολὺ ὀμορφὴ καὶ ἐσκέπτετο ὅπως πόσες ἄλλες φορές, ὅτι δὲν ἦταν ἀδικαιολόγητη ἡ εὐδαιμονιστικὴ ἀγάπη τοῦ Ντάβιντ γὰ αὐτήν.

Ἡ Μὸντ ἐχόρευε μιὰ φορὰ μὲ τὸν Ντάβιντ, τὸν ὁποῖον ἔλεγε ἀναγκωρίζον εἰκόνα καὶ τὸ ἀπὸ τὸ μαῖος τοῦ ντόμινο. Καὶ ὅμως, ἡ Μὸντ παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὸ χορὸ ποὺ εἶχε

κλειση μαζί του, γιατί πόν είχε συγχύσει με κάποιον άλλον του ίδιου αναστήματος και με θύμιο ντόμινο. 'Ο άγνωστος εκείνος ντομινοφόρος λοχούζετο ότι η Μόντ του είχαν υποσχεθεί ένα χορό. 'Η Μόντ έφραγε αντιρροήσεις και ο θόρυβος εθρόνιζε πολλούς, οι οποίοι με γέλοια έχωρσθήσαν σε δυο μερίδες. 'Η Μόντ παρνούσε το καρτέ της, στο όποιον είχε γράψει: «Μαύρο ντόμινο κοντά στη βεράντα».

—'Α! ανέκραξε ο άγνωστος ντομινοφόρος, ή δεσποινίς ενόμισεν ότι το ντόμινό μου είνε μαύρο. Έκαμε λάθος, γιατί είνε τόσο βαθύ μπλέ, ώστε φαίνεται σαν μαύρο. Ζητώ δικαιούσινη!..

'Η Μόντ έγέλασε με τη σαρρή εκείνη, αλλά άρνήθηκε και πάλιν.

—'Οχι, δεν κάνω λάθος, ανέκραξε ευθύμα. Το ντόμινο που έχω κλειση το χορό είνε μαύρο, κατάμαυρο! Καί νά το μάλιστά!

Έτρεξε πρὸς τὸν Ντάβιντ και ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἄλλων ἄρχισε νὰ χορεύη μαζί του. 'Ηταν τόσο εὐτυχὴς στὴν ἀγκαλιά του, ὥστε ὅταν ἐκείνος τὴν ἐρώτησε ποιά ἦταν, δὲν ἐτόλμησε νὰ φανερωθῇ.

—Καί ὅμως ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶσθε ἡ μὲς Κόλλιερ, ἐπέμεινε ἐκείνος.

'Εκείνη τοῦ ἀπήτησεν ὅτι ὁ κανονισμὸς τοῦ χοροῦ ἀπαγόρευε τὴς ἀδιάρκτες ἐρωτήσεις. 'Ο Ντάβιντ ὅμως ἐπέμεινε, ἕως τὴν στιγμήν πού μερικὰ λόγια τῆς ἐκλόμισαν τὴν πεποίθησίν του.

Ἐάν ἡ χορεύτρια ἐκείνη ἦταν ἡ Μόντ ἦταν ὅμως μία καινούργια Μόντ, πού δὲν τὴν ἤξερε ὡς τότε! γελαστῇ, εὐθυμη, πνευματώδης, πολὺ ἀλλοτρίωτη ἀπὸ τὴ σοβαρὴ καὶ μετρημένη νέα πού τὸν ἐβοηθοῦσε στὴν ἀλληλογραφία του. Ἐδοξίμασε πολλοὺς τρόπους γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ φανερωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, ἡ εὐθυμία τῆς ἐκείνῃ τοῦ ἔφερε μὴ ταραχή. Σχεδὸν ἦσαν πεπραγμένοι πού δὲν κατόρθωνε νὰ μᾶθῇ ποιά ἦταν ἡ ἀγνωστὴ ἐκείνη νέα. Μόλις ἐτελείωσε ὁ χορὸς τὸν τὴν ἐπῆρε ἕνας ἄλλος χορευτὴς καὶ ὁ Ντάβιντ ἔμεινε χωρὶς νὰ μᾶθῇ ὅτι ἦθελε.

Ὅπως ὅμως σὲ κάθε ξάστερο οὐρανὸ μπουρὶ ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς ἕνα συννεφάκι, ἔτσι καὶ σ' ἐκείνη τὴν ἐορτὴ συνέβη κάτι πού ἐσχίσαι κάπως τὴν εὐθυμία τῆς Μόντ. Ὅταν ὁ Ντάβιντ ἀπεμακρόνη ἀπὸ τὴν Μόριελ γιὰ νὰ χορεύῃ μαζί της, ἕνα ἄλλο κόκκινο ντόμινο ἐπλησίασε τὴν μνηστὴν τοῦ Κάιν. Σὲ μὴ στροφὴ ἡ Μόντ περνώντας κοντὰ ἀπὸ τὸ κόκκινο ἐκείνο ντόμινο ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ἄντερσον Κέντ.

Γιατὶ δὲν ἄρνευε λοιπὸν ἥσυχη τὴν Μόριελ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἦθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τοῦ Ντάβιντ γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὸν ἐγωισμὸ του; Ὅχι εἶχε ἄραγε τὴ δύναμιν νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό; Ἡ Μόριελ εἶχε φανεί τόσο καλὴ μετὸν Ντάβιντ αὐτὴς τῆς ἡμέρας, τόσο ἀλλαγμένη, ὥστε ἡ Μόντ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Μόριελ ἦταν ἱκανὴ γιὰ ψηλότερα αἰσθήματα. Εἶχε μιλῆσαι μαζί της δυὸ - τρεῖς φορὲς αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα καὶ ἀπὸ τῆς συζητήσεως τὸς ἐκείνης ἡ Μόντ ἄρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἴσως εἶχε ἀδικήσει τὴν μνηστὴν τοῦ Ντάβιντ. Γιατὶ ὅμως ὁ Ἄντερσον Κέντ ἐπέμεινε νὰ παρακολουθῇ ἔτσι τὴν Μόριελ;

'Η Μόντ παρετήρησεν ὅτι ὅταν ὁ χορὸς πους ἐτελείωσε καὶ ὁ Ντάβιντ ἐγύρισε κοντὰ στὴ μνηστὴ τὸν ὁ Κέντ δὲν ἀπεμακρόνη ἀπὸ κοντὰ τῆς.

Ἐξ ἄλλου ἡ Εὔα ἦταν πολὺ δυστυχὴς ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ Λέοι δὲν τῆς μιλοῦσε πιά καθόλου. Καὶ ἡ Εὔα ἦταν εὐχαραστημένη γιατί κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς δὲν μπορούσαν νὰ διακριθῇ τὴ λίαν τῆς ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐκείνη εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Λέοι κάτω ἀπὸ τὸ μπλέ ντόμινο του καὶ πὸν παρακολουθοῦσε ἐξολοκλήτῃ ἀπὸ μακριά. Ἐκείνος πάλιν ἐφρόντιζε νὰ περνᾷ συχνὰ ἀπὸ κοντὰ τῆς, νὰ τῆς δείχνῃ ὅτι τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει καὶ νὰ μὴ τῆς δίνει προσοχή. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ

ὅταν ἐκαταλόβαινε διὰ ἡ Εὔα τὸν προσέχει, ἐφλερτάριζε μετ' ἄλλες.

Ὅσο ἐπερνούσαν ἡ ὥρα τόσο ἐμεγάλωνεν ἡ ἐξολοκλήτῃ τῆς Εὔας γιὰ νὰ νὰ καταντῇ στὸ τέλος ἕνα ἀφόρητο μαρτύριον.

'Επλησίασαν μεσάνυχτα ὅταν ἡ Εὔα δέχθηκε πὸν Λέοι μόνον τὸν κοντὰ στὸν περσῶνα.

Ἐτρεξε κοντὰ του, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ τοῦ εἶπε παρρησιαστικὰ:

—Λέοι, γιατί εἶσαι τόσο κακὸς μαζί μου; Ἡ μάσκα τῆς δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ διακρίνῃ ὅτι τὰ μάτια τῆς ἦσαν δακρυομένα.

—Δὲν θυμάσαι τί σου εἶπα; ἐρώτησεν ἐκείνος ψυχρά.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί εἶσαι τόσο σκληρὸς!

—Δὲν εἶμαι σκληρὸς, ἀλλὰ πολὺ ἀπογοητευμένος. Μοῦ λές ὅτι μ' ἀγαπᾷς καὶ δὲν μοῦ ἔχεις καθόλου ἐμπιστοσύνη.

—Μ' αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς εἶνε πολὺ κακὸ, Λέοι!

—Σοῦ ζητῶ νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην σὲ μένα, νὰ μοῦ δώσῃς μίαν ἀπόδειξιν αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης σου, καὶ σὺ ἀνέεισαι!

—Μὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω με αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πού ἔχω σὲ σένα!.. Ὅχι, δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ!.. Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου ὅτι αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς εἶνε ἀδύνατον... Δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ ζητᾷς τέτοιο πρᾶγμα, Λέοι!

Μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα ἔφερε τὰ δάκτυλά τῆς στὸ στόμα τῆς γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμοὺς πού ἐφοῦσκωναν τὸ στήθος τῆς.

Ἐκείνος ἐννοίωσε μὴ ἐλαφρὴ συγνώμη, ἀλλὰ ἐθυμήθη τὸν Κέντ, πού διαρκῶς τοῦ ἐθύμιζε μετὸν βάνανσο τρόπον τοῦ τὴν ὑποχρῶσαι πού εἶχε ἀναλάβει. Ἐπῆρε λοιπὸν πάλιν τὸ ψυχρὸ ἔντρον του καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ ποῦμε.

—Δὲν τὸ σκέπτεσαι αὐτὸ πού λές, Λέοι, ἀνέκραξε ἐκείνη. Δὲν τὸ σκέπτεσαι! Γιατὶ εἶσαι τόσο κακὸς μαζί μου;

Ἄλλως τὸ χέρι τῆς καὶ ἔπιασε τὸ μανίκι του. Μὲ μίαν ἀπότομη κίνησιν ἐκείνος ἐλεινθεώθηκε καὶ τῆς εἶπε:

(Ἄκολουθε!)

ΑΝΑΘΕΜΑ

Ἡμῶν πουλάκι ξέγνοιαστο, μετ' ἐλευθερὴν καρδίαν ἔβρισκε μὴ βραδυά.

Ἐπέρασε στὸ πλάι μου σὲ εἶδα καὶ ἀπόρησα, ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού σὲ γνωρίσα.

Μοῦ φάνηκε σάν ὄνειρο πού φέρν' ἡ χαρὰν γιὰ σάν ἄγγελος στὴ γῆ, τόχρωμα κει ποιδιάρηδες γονάτια καὶ φίλησα ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού σοῦ μίλησα.

Καὶ σ' ἔκανα βασίλισσα, σουλτάννα ξακουστή, καὶ ἡ ἀγάπη μου ἡ πιστὴ ἐγίνηκε δουλὲντρα σου καὶ ἡ σκιά σου ἡ ἀγάπη σου.

Μὲ χίλια δυὸ καμώματα μοῦ πῆρες τὸ μυαλό, πού νὰ μὴ δῆς καλὸ, σάν Παναγὰ σ' ἀγάπησα, καὶ ὅμως ἐσὺ μ' ἄγαπᾷς.

ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού γεννήθηκες... ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού γεννήθηκες...

1. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΝΤΕΚΤΙΒ

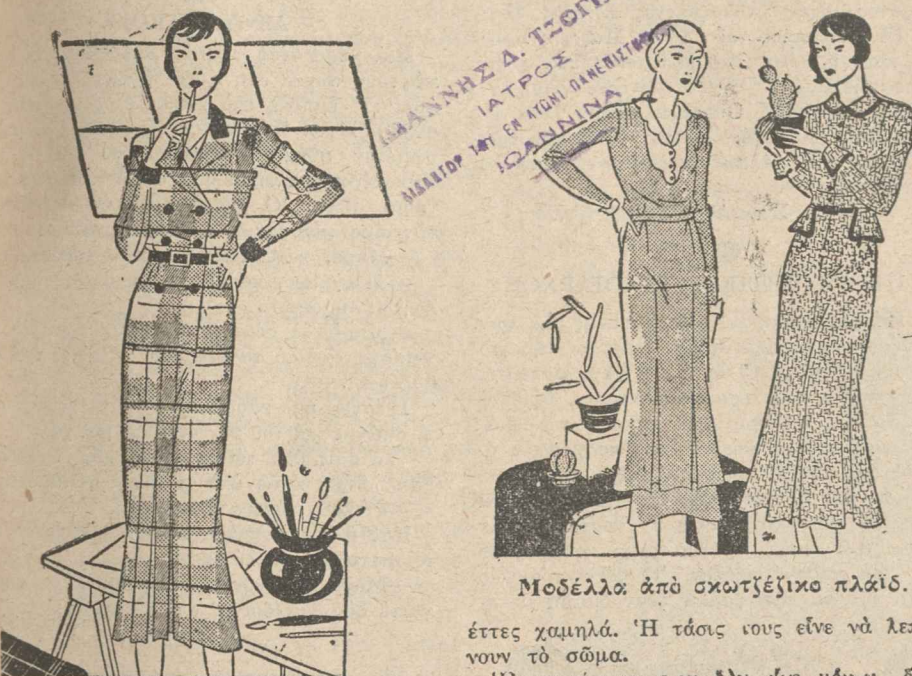
Η ΜΟΔΑ

ΩΡΑΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὡς τὰ τὸρα ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξαιρετικὰ μονότονο τὸ καθημερινὸ ντύσιμο μετὰξωτὰ. Σήμερα τὰ πραγματικά ἀλλάξαν. Τὰ μεταξωτὰ παραμερίζονται ἀπὸ τὴν καθημερινὴν χορὴ

μὰ νέα μόδα πού μᾶς κτυπᾷ στὸ μάτι παρασυρμένη μετὰ τὴν θανατοῦ ἐλαφροσύνη.

Ὅπως βλέπετε, τὸ κόψιμο παρουσιάζει πολλὰ ποικιλίες. Κάθετο κόψιμο μετὰ πλάτες π

Μοδέλλα ἀπὸ σκωτζέζικο πλάϊν.

ἔττες χαμηλά. Ἡ τάσις τους εἶνε νὰ λεπταίνουν τὸ σῶμα.

Ἡ κομὴ τῶν δὲν εἶνε μόνον ἕνεκα τῆς χάριτος πού δίνουν στὸ ντύσιμό μας καὶ διότι παρουσιάζουν ἕνα ἀνοκτοκαρδο σύνολο. Ἀπατεῖται διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ πολὺ λίγο πρᾶγμα, καὶ τοῦτο, ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις, εἶνε πολὺ ἀξιοπρόσεκτον.

Μὲ αὐτὰ τὰ ἀπὸ δεκαεῖς ἡ νέα μόδα θὰ ἐπαρτήσῃ.

GERMAINE

ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

Καπετάνισσα, σοῦ φέρνω, ἀπ' τὴν Πόλιν φορεσιά, κεχωριστά, τσοβαρία, μέσ' ἀπ' τὴν Ὀντέσσα. Νὰ λαμπροκόψῃς, καλὴ μου, σάν δὰ πᾶς στὴν ἐκκλησιά, σάν τὴ χαρὰν γι' ἡ δροσιά. Κι' ἔγω — λέσσα. Κεῖ στὰ ξένα κάπου βράδυ πού με κέραγε κρασί, μούδειχνε κοράμια χεῖλια — πειρασμὸ — ἡ μαργιόλα, μὰ ξανθὴ. Μὰ γὰ τῆς εἶπα: «Κοραλλίνα δὲς δὸν ἔχει μὴ ἄλλῃ στὸ νησί. Κι' ἔγω — μούλα. Λίγο βόηθησε. Ἀν Νικόλα, μαϊστορλόλα νὰ στρωθῇ. Κι' ἔτσι ἀρχίτερα νὰ μοῦτρε στὸ λιμάνι μέσα. Δὲν ματῶσα νὰ στεγνώσω, μὰ καρδιά νὰ στερωθῇ, ἀπ' τὸν πόνο τὸ βαθύ. Κι' ἔγω — λέσσα.

Ν. Πετιμεζᾶς — Λαύρας

σ. Πίσω στὸ μάλινον, εἶνε τὸ σύνθημα γιὰ τὰ φορέματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Τὸ μεταξωτὸ φυλάγεται γιὰ τῆς ἐπίσημης ὥρας. Τὴν καθημερινὴν φορεσίαν ὡς πρακτικώτερα τὰ μάλινα, πού εἶνε συγχρόνως καὶ ἑστιά καὶ διατηροῦνται περισσότερο καὶ σταθερότερα στὸ ραγμὸ τους καὶ στὸ φόρεμα ἀπάνω στὸ σῶμα.

Παρατίθουμε μερικὰ βερλιανέζικα μοντέλα τῆς ἐποχῆς.

—Ὡς τὰ νέα μάλινα μοντέλα μὰ πολὺ ὅλα κομωτῆς παρουσιάζονται μετὰ τὰ πολλὰ γωνιώδη στὰ στήθος καὶ τὰ μανίκια.

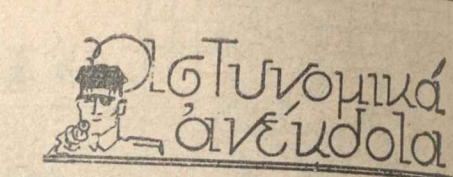
Ἐτοί τὸ πρακτικὸ πνεῦμα συμπληρώνεται μετὰ τὸ εὐάριστο αἰσθημα πού προσοδίδουν τὰ γωνιώδη.

Θὰ θέλετε βεβαίως νὰ μάθετε πῶς εἶνε τὰ ὄψαματα καὶ πῶς φαίνονται. Λοιπὸν ἡ περυσιότερα εἶνε πορῶδη, ὅπως ἡ ἀπλὴ μαρκιζέττα εἰς μικροσκοπικὰ καρτέ. Ἐνα σκοτεινὸ χρώμα πού διατηρεῖται ἀπὸ λευκὸ ἡ ἀναχτὸ. Μὰ ὅλα πολὺ ἐλαφρά, σάν νὰ τινάχτηκε ἀπάνω ποῦδρα. Ἀλλὰ καὶ κτυπητὰ κονφεστ.

Ἐνε ὅμως καὶ ἄλλα ὄψαματα μετὰ διαγώνιους γραμμὰς κατὰ πρῶτον λόγον. Ἐλπίος ἐθῆσαν καὶ μάλινες στόφες πού μοιάζουν πολὺ τὰ μεταξωτὰ καὶ διεκδικοῦν τὴν θέση των τελεφερόνων καὶ δὲν εἰς αὐτὰ κερνοῦν τὰ ὀνόματά των μετὰ τὸ ἐπώνυμον μάλινον - φορεῖν, κατ' ἐν τὸν, ζωρζέττα. Πρέπει ὅμως ν' ἀναγγεῖται καὶ καὶ ἐντελὸς νεὸ καὶ πολὺ μωδέρνο πού δὲν ἐντυπωσιακὸ μὰ καὶ ἐπικινδυνὸ γιὰ τῆς μὴ ἐντελὸς λεπτεῖς.

Ἐνε τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἡ προσπάθεια τοῦ ὁρανοκόμου πρὸς τῆς στόφες Σκὼτ καὶ πάλιν εἰς μεγαλόσημα καρτέ. Σ' αὐτὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Προσοχὴ λοιπὸν, διότι θὰν παρουσιάζεται

ΜΕΡΙΚΑ ΣΚΑΜΠΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ...

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Μπαϊρακτάρη

Πολὺ συχνὰ συμβαίνει εἰς τοὺς ἀστynomικούς, λόγῳ τοῦ ὑπερβάλλοντος ζήλου ὑπ' οὗ κατέχονται, νὰ παθαίνουν γκάφες καὶ νὰ ἐλαμβάνουν ἄλλον ἄνδ' ἄλλον, τὸν ὅποιον μάλιστα καὶ νὰ καταχειρίζουν ἀδίκως καὶ παραλόγως. Τέτοιες δουλειὲς ἐπάθαινε καὶ ὁ μακαρίτης καὶ ἀλησμόνητος Μπαϊρακτάρης.

Ἐνα πρωὶ λοιπὸν, ὁ Μπαϊρακτάρης — διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας τότε — εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διευθύνσεως, εἶδε τὸν κ. Πῶπ, — ὁ ὅποιος τότε ἦτο ἀπλοῦς ἀστυνομικὸς ρεπόρτερ τῆς «Ἀκροπόλεως» τοῦ Γαβριηλίδου — καθήμενον εἰς τὸ καθίσμα τοῦ διευθυντοῦ. Ξενισθεὶς κάπως, διότι τόσο πρωὶ ἔβλεπε τὸν συντάκτην τῆς «Ἀκροπόλεως» τὸν ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει;

— Ἦλθα νὰ σᾶς καταγγείλω μίαν κλοπὴν κύριε διευθυντά.

— Κλοπὴν;

— Μάλιστα. Τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀπουσίας μου, ἄγνωστοι εἰσῆλθαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἔκλεψαν ὅλα τὰ πράγματα τοῦ συγκατοίκου μου κ. Κωνσταντινίδου.

— Θὰ ἐνεργήσω ἀμέσως! ἔειπε ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντῆς.

Καί, ἀνοίξας τὴν θύραν αὐθωρεῖ, ἐκράγασε:

— Ποιὸς εἶνε ἐδῶ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κωνσταντινίδου;

— Ἐγὼ! ἀπάντησε μίαν φωνή. Καὶ κατὰ τοχρόνους ἕνας νέος ἐπρωχόμενος δειλὸ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

— 'Α! Ὅστε ἐσὺ εἶσαι, αἰ; εἶπεν ὁ Μπαϊρακτάρης, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νεοεῖθοντα ἄγνωστον του.

— Μάλιστα, ἀπάντησεν ἐκείνος.

— Πολὺ καλὰ! ἀνέκραξε καὶ πάλιν ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντῆς. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλας ἐξηγήσεις, ἄρχισεν νὰ ἐπιδιώκῃ τὸν νεοεῖθοντα στὰ σκαμπίλια.

— Μή! μή! κύριε διευθυντά! ἐφώταξεν ὁ κ. Πῶπ.

— Γιατὶ μή; Ἄς τονε τὸν παλαιάνθρωπο! ἐπέμεινε ὁ Μπαϊρακτάρης, ἐξακολουθῶν νὰ καταχειρίζῃ τὸν κρατούμενον, ὁ ὅποιος εἰς μάτην διεμαρτύρετο.

— Γιατὶ δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ κλέφτης;

— Ἀλλὰ, ποὺς εἶναι;

— Εἶνε ὁ κ. Κωνσταντινίδης, ὁ συγκατοίκός μου πού τὸν ἔκλεψαν...

Τότε μόνον ὁ Μπαϊρακτάρης ἄρσεν τὸ... θῆμα του κατὰπληκτον. Κατόπιν, ἐξήγησεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν παθόντα, τὴν ὅποιαν ἔδωκε μὲν εὐχαρίστως ὁ κ. Πῶπ, ὅχι ὅμως καὶ ὁ κ. Κωνσταντινίδης, ὁ ὅποιος, ὅτε ἔλεγεν εἰς τὸν συγκατοίκόν του.

— Ὁραία μετ' ἐξυπακοῆς φιλεῖς μου!

— Τί νὰ σοῦ κάνω. Ἄλλῃ φορὰ, ὅρα σὲ ξανακλέψουν, θὰ λάβω τὰ μέτρα μου... Εἰδες ὅμως τί δραστήριος διευθυντῆς εἶνε...

Πόσα τέτοια ἐπεισόδια δὲν συμβαίνουν καὶ σήμερον...

1ο Έλληνικό Πνεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΗΠΙΤ

Δύο φίλοι καϊντιέρηδες είχαν συμφωνήσει μία μέρα να πάνε σ' ένα πανηγύρι που γινόταν στο γειτονικό χωριό, να παίξουν για να αλωνισθούν. Όταν έφθασαν όμως στο χωριό είδαν πως επικρατούσε παντού ήσυχία και ρώτησαν τι συμβαίνει. 'Ο καφετζούλης τους πληροφορήθηκε ότι απέθαναν ή κόρη του Σουλτάνου και κατά διαταγήν του δεν θα γίνει ή εορτή. Οι δύο φίλοι πήραν ξανά το δρόμο τους να επιστρέψουν στο χωριό. 'Επειδή όμως είχε νυχτώσει, απέφασαν να μείνουν σ' έναν άχυρώνα που εύρισκτο εκεί πλησίον. Χώθηκαν κ' οι δύο μέσ' τ' άχυρα και περιμέναν να ξημερώσει. Κατά τήν ην ένα έρωτικό ζευγός κατέφθασεν εκεί. 'Επιρολήθησε μεταξύ των δύο νέων ο έξης διάλογος :

— Πού με πρωτοείδες, αγαπητέ μου, και μ' αγάπησες ;

— Όταν πόντιζες τα λουλούδια. 'Εσύ ;

— Μία μέρα που δόξαες σ' ένα γειτονικό σπίτι και κρατούσες ένα περιστρωφό κ' έλεγες «Παίξτε βρέ». Θά μ' εύχαριστούσες πλέον αν έκανες και τώρα το ίδιο.

— 'Ο νέος για να την εύχαριστηση σηκώθηκε κ' άρχισε να χορεύη κρατώντας το περιστρωφό και λέγοντας «Παίξτε βρέ».

Οι καϊντιέρηδες, που δεν είχαν άκουσει τον προηγούμενο διάλογο των νέων, μόλις άκουσαν «Παίξτε βρέ» κ' είδαν το περιστρωφό άρχισαν να παίζουν, ενώ οι δύο νέοι άκοιμη τρέχον μακριά από τον στοιχειωμένο άχυρώνα!

Ελένη Ε. Μονογυιού

Ο ΑΣΠΟΝΩΤΕΡΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

Κάποιος γέρος άρρωστος κάλεσε μία μέρα ένα γιατρό έπιστήμονα και τον συμβουλευτήκε για την ύγεια του.

— Σου συνιστώ θερμώς να κόψεις το κάπνισμα, αν θέλεις να δής την ύγεια σου. 'Ο καπνός είναι ο ασπιδώτερος εχθρός σου, του είπεν ο γιατρός φειγνόμενος.

Πράγματι, από την ημέραν εκείνην ο άρρωστος έκοψε το τσιγάρο, σύμφωνα με την συμβουλή του γιατρού. Βλέποντας όμως πως μ' όλες της βοηθείες της έπιστημής ή ζωής του μεν με την ημέρα λιγότερευε, κάλεσε τον πνευματικό του, έξιολογήθηκε και μετάλαβε. 'Αλλά μαζί μ' όλες της άλλες ψυχασωτήριες συστάσεις, ο παπός του είπε :

— Πρόσεξε, χριστιανέ μου, αν θέλεις να πής στον Παράδεισο, στην άγκαλιά του 'Αβραάμ, πρέπει πρώτα - πρώτα να συμριλιωθής με τους ασπιδώτερους εχθρούς σου.

— Καλά, άγνε πάτερ, θά κόψω όπως μου λές. Και άρπαξε την τσιμπούκα του και άρχισε με ικανία να καπνίζει.

Κάποια στιγμή κατέβη στο δωμάτιό του ο γιατρός και τον βρήκε περικλιωμένον από σύννεφα καπνού.

— Βρέ άνθρωπε, του φωνάζει μ' αγανάκτηση, θέλεις να πεθάνης πριν έρθη ή ώρα σου ; Δεν σοι είπα ότι ο καπνός είναι ο ασπιδώτερος εχθρός σου ;...

— Ναι, γιατρέ μου, του άπαντά φλεγματικά ο άρρωστος, διότι έχεις και σύ, μιά περισσότερη δόση έχει ο παπός, που μου είπε να συμριλιωθώ με τους ασπιδώτερους μου εχθρούς για να πάω στον Παράδεισο !...

Άκρανία ('Εδέσσης) Π. Παγιατάκης

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

Τό τραγουδι αυτό τό τραγουδούσαν όταν έ-

ξορίζαν τον 'Οθωνα :

Μωρέ καϊμένε 'Οθωνα, και τί σου κάμανε, κ' από τό θρόνο πούσανε σε κατεβάσανε. Τό φέσι τό φεσί, στο κάμανε σελί, να κάση ή 'Αμαλία να κάνη τό παιδί.

Τό άνωτέρω ποίημα μου τό είπε κάποιος έκατόχρονος γέρος όνομαζόμενος Σπύρος Πελάης. Είπε κάποιος του 'Αγίου Μάρκου Κερκύρας και ή μόνος περιποιούμενος ένα περιβόλι πορτοκαλλιών. 'Εχει άποκτήσει γιό, έγγονό και δισέγγονο. Ουδέποτε, όπως λέει, ήπαιε στη ζωή του νερό. 'Η οικογένειά του των Πελάηδων είναι παλαιά, καταγόμενη από τό 'Αρχιπέλαγος.

Σ.π. Α. Κούρογλου

Ο ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Αί Πάροι ύπηρεζαν πάντοτε ένας εκ των κυριωτέρων μεταναστευτικών λιμένων της χώρας μας. Κατά τό 1910, ότε ή μεταναστευτική ήτο εις την μεγαλύτεραν της έντασιν, ύφίστατο και μέγας συναγωνισμός μεταξύ των διαφόρων πρακτόρων και πλήθους ύποσέσεων δίδοντο διά την έξασφάλισιν του μετανάστου, δεδομένου ότι ό τότε πράκτωρ είχε ν' άνταπλάσει και πρὸς την έμμενον κοινοπονηρίαν των χωριών μας, πράγμα όποιο καθόστα το έργο του πολύ δύσκολο. 'Ο τότε πράκτωρ Μ. Μ., διά να έξασφαλίση μίαν ομάδα μετα-

ναστών, τούς ύποσχέθη ότι κατά την επίδοσίν των εις τό άποστόλον θά έκαμνεν ιδιαίτερας συστάσεις στον πλοίαρχον διά να τούς περιποιηθί. 'Η ημέρα της άναχωρήσεως έφθασε και ό Μ.Μ., όστις ουδέ κατ' έμνην έγνωρίζεν τον πλοίαρχον, προσπαθούσε να ξεκάσει την ύπόσχεσίν του, την ένειμωδόν όμως καλώς οί μετανάστες, πρὸς της έπιμονής των όποιον ήναγκαζόθη να τούς συνειδήσει επί του άποστόλου, όποιον συναντήσας μετ' αὐτῶν τον πλοίαρχον και χωρίς να χάση καιρόν του λέγει εις έντονον ύφος :

— Κύριε πλοίαρχε, άπ' εδώ τά παιδιά είναι δικά μας και σε παρακαλώ να τά περιποιηθής γιατί αν δεν μείνουν εύχαριστήμενα θά σε πάω !...

'Ο 'Ιταλός πλοίαρχος, μη έννοών, λέξιν έλληνικά και θυμβήεις τον άτέλειμπε λέγων : Βάί ρε μέγχο. Νόν μ' άποτίρε (ήχηανε στο δ... μη με σκοτίζεις).

— Έύχριστό πολύ, κύριε πλοίαρχε ! άπεκρίθη ό Μ. Μ., και άποκαλυφθείς με έδαφίαν αν ύπόλοιπον, άπλήθην, ενώ οί μετανάστες, μη ύποψιαζόμενοι την άπάντησιν του πλοίαρχου, άνεχώρησαν κατενθουσιασμένοι και έλπίζοντες εις τας περιποιήσεις του πλοίαρχου.

Ε. Θ. Γκιόκας

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΓΑΓΔΑΡΟΣ

'Ο λοχαγός Τ...ς έχει την ιδιότητα να κινή τ' αυτιά του. Μία μέρα που έκανε έπαύση στο λόγο του, περνώντας μπροστά από τον στρατιώτη Κ., άρχισε να τον παρατηρή και να τον βρίζει για την άδιόρωστη διαγωγή του.

— Δεν ντρέπεσαι, γαϊδούρι ; 'Ο λόγος όλος προσοχή και σύ με τά χέρια στις τσέπες ;

— Τά γαϊδούρια, κύριε λοχαγέ, κινούν τα αυτιά τους όπως θέλουν, μα εγώ δεν μπορώ να τό καταφέρω αυτό όπως εσύ...

Κόκκαλο ο λοχαγός.

Άλκαίος 'Ολύμπιος

ΑΚΟΥΑ, ΑΚΟΥΑ

Μία μέρα ένας 'Ιταλός, από κείνους που έπεφτον συχνά στη Σύρα, βγήκε έξω απ' την πόλι κ' έμπαψε στο κτήμα ενός φραγκομπανοού. 'Ηταν 'Ιούλιος και ή συνείδηση ήταν φαρτωμένης σκυ. 'Ανέθηκε λοιπόν σάν καίς νοικοκύρης πάνω σε μία σινιά και άρχισε να τρώη σκυ. 'Ο φραγκομπανοός ιδιοκτήτης τον είδε και άρχισε να του φωνάζει :

— Μπρέ, κατέβα απ' τη σινιά (σινιά) !

— Παγκάρο, παγκάρο, του άπαντά ό 'Ιταλός (πληρόνως).

— Μπρέ δέ σόνει που τρώς, παρά θες να γεμίσης και τό ταγάρι σου ; Στάσας τού αί βολεύουν...

Πέφνει μιά καραμπίνα γεμάτη καρδιά απ' τί σκάγια και του την άδειάζει μιά χαρά. 'Υστερα από τέτοια ντουφεκά, ό 'Ιταλός ξεπληθύνει κάτω από τη σινιά φωνάζοντας :

— Άκουα, άκουα ! (νερό).

Και ό φραγκομπανοός που έπλησίασεν εν τώ μεταξύ, του λέγει :

— Μωρέ τί άκουες, άκουες ; Σάν άκουες γιατί δεν κατέβαινες απ' τη σινιά ;

Άγγελος Σούριος

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τό «Τικ - Τάκ» έπρόκρησε από του πρώτου φύλλου του διαγωνισμών προς συλλογήν 'Ελληνικών άνεκδότων εις τον όποιον μπορούν να λάβουν μέρος όλοι οι άναγνώστες, άποστέλλοντες τακτικά όσα περιέχονται εις γνώσιν των έξυπνων άνεκδοτα.

Όροι απαραίτητοι :

α') Να είναι άγνωστα. 'Αδημοσίευτα ή λαθή.

β') Να είναι καθαρώς έλληνικά και όχι ξένα έξελληνισμένα.

γ') Να είναι γραμμένα εν συντομία, μέγ. 20—30 στίχων.

'Ο διαγωνισμός θα διαρκέση επί τριμήνου. Τα λαμβανόμενα άνεκδοτα μετά την σχετική έκκαθάρισιν, σύμφωνα με τούς όρους του διαγωνισμού, θα δημοσιεύονται με την ύπογραφήν του άποστέλλοντος.

Εις τό τέλος του τριμήνου εις τούς πέντε άναγνώστας των όποιων θα έχουν δημοσιευθί τα περισσότερα, ώραιότερα και πιο άγνωστα άνεκδοτα, θα άπονεμηθούν τά έξις κατ' σειράν βραβεία :

'Ο 1ος : Μία σειρά των μέχρι τούδε έκδοθέντων 13 τόμων της Μεγάλης 'Εγκυκλοπαίδειας του «Πυρσού», αξίας 4.550 δραχμών.

'Ο 2ος : Ένα κόσμημα της έκλογής του από τό χρυσοχοείο του κ. Βουργάκη, αξίας 3000 δραχμών.

'Ο 3ος : Ένα γραμμόφωνον μάρκας «Κολούμπια» αξίας 2000 δραχμών.

'Ο 4ος : Είδη άνδρικής ή γυναικείας αμείσεως (φόρεμα, παλτό, καπέλλο, παπούτσια κλπ.) της έκλογής του από τό κατάστημα Χρυσικοπούλου αξίας 1000 δραχμών.

'Ο 5ος : Βιβλία της έκλογής του από τό Βιβλιοπωλείον Βασιλείου αξίας 500 δραχμών.

Η ΤΡΕΛΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έποθέθηκε πίσω από την πόρτα μιά καρέκλα και άπάνω σ' αυτήν διάφορα αντικείμενα, ώστε αν άνοιγε κανείς και έπεφταν, να έπαιθον. 'Η περιεργη μυροδιά ήταν δύσκολή, αλλά όχι επικίνδυνη. 'Ερριξε μιά ματιά στον Γιάννη : ή άναπνοή του ήταν πειδ κανονική, αλλά τό πρόσωπό του έμοιαζε με νεκρόν. 'Εκείνος καλά τό παράθυρο, και όταν ξεπληθύνει για να πέση, δεν έβγαλε όλα του τά ρούχα. Δεν έγνωριζε τί μπορούσε να συμβή...Για μόνο όλο όλο είχε ένα άγγλικό κλειδί από τό αυτοκίνητο, και τόβαλε δίπλα στο κρεβάτι του.

'Όλη την νύχτα άκουε μυσηριώδεις κρότους. 'Ισως ήταν ό Μπόμπο στο διπλανό δωμάτιο, που έρχόνταν να τον στραγγαλίση. Άκουσε τον κρότο μιάς κατασφάλας που έπεσε στο πάτωμα. 'Επήδησε από τό κρεβάτι, κρατώντας τό άγγλικό κλειδί, έτοιμος να κυνηγή τον πρώτον που θα παρουσιάζετο έμπρός του. Άναψε διαστικά τη λάμπα, αλλά δεν είδε τίποτε. Δεν κατόρθωσε πειά να ήσυχάση. 'Ο ύπνος ήταν πολύ επικίνδυνος !

Άναψε τό τοιμπούκι του κ' έπεριμενε. Τί έκνευριστική πού ήταν ή άναμονή εκείνη ! Τέλος έξημέρωσε. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο ύπαιθρον, αλλά δεν είδε τίποτε τό έξαιρετικό.

'Ετοιμάσε τό τσάι κ' ενώ τό έπιανε παρουσιάστηκε ό Γιάννης, κατάλομος, που άδειασε διαστικά τρία μεγάλα φλυτζάνια τσαγιού.

— Τί τρομερή νύχτα, έψιθύρισε. Τί παράξενα όνειρα !

'Ο Μπέβερον τον έρώτησε για την μπουκάλα, αλλά ό γέρος δεν μπορούσε να θυμηθί άπολύτως τίποτε. Και τό παραμικρό ίχνος μνήμης είχε σβύσει από τό μυαλό του.

Με την δικαιολογία ότι θέλει να κλαδέψη κάτι θάμνους ό Μπέβερον έπήρε ένα μεγάλο ψαλίδι κ' έπήγε να σταθή έμπρός από την έπαυλη, με την έλπίδα να ιδή την δεσποινίδα. Σάφην, άνοιξε ένα παράθυρο και παρανοήθηκε ή νέα κατάχλωμη. Του έκανε νεύματα και προσπαθούσε να σηκώση τις βαριές κουρτίνες. 'Ο νέος όρμησε πρὸς τά έμπρός, αλλά αὐτή έφερε τό δάχτυλο στα χείλη. 'Επειτα ή κουρτίνα ξανάπεσε, και δεν την είδε πειά :

Όστε λοιπόν είχε δίκιο. 'Η νέα έκινδύνευε και τον έκάλυψε. Πώς θα μπορούσε ό μος να έπέμβη ; Πώς ν' αντιμετώπιση τον γιατρό και τούς άλλους ; Μά καταφύγη στην άστυνομία ; Δεν είχε καμιά όρισμένη κατηγορία να διατυπώση και ή ύπόθεσις μπορούσε να καταλήξη εις βάρος του.

Τό μεσημέρι ό Γιάννης έφερε τό φαγητό, σε δύο πιάτα. 'Ο Μπέβερον, βυθισμένος στις σκέψεις του, άπλωσε τό χέρι για να πάρη τό ένα, αλλά ό Γιάννης τον έσταμάτησε.

— Αυτό, είναι τό δικό σου, του είπε.

— Γιατί ; Τί διαφορά υπάρχει ;

— Δεν έξω.

Τότε ό Μπέβερον έγινε σκεφτικός. 'Αφψησε τό περσύνι και τό μαχαίρι κ' έκύταξε τον γέροντα.

— Πές μου, Γιάννη, ποιός σου είπε ότι είναι αυτό τό πιάτο μου ;

— Αὐτός, ό γιατρός.

ΤΟΥ ΔΡΚΤΩΣ ΒΑΡΛΙΓΚ

ΑΚ.

Δραματικόν μυθιστόρημα του 'Αγγλου
συγγραφέως ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

— Σου είπε άλλο τίποτε ;
— Μόνο να προσέξω να μη φάω εγώ απ' αυτό. Λοιπόν, δεν τρώς ;
— Δεν πεινά.

— Καλά, κράτησε το να τό φάω εγώ. Τί θα συνέβαινε τότε ; έλεγε με τό νοῦ του ό Μπέβερον. 'Ασφαλώς ό γέρος θ' άρρωστούσε και ίσως θα πέδαινε. 'Επήρε λοιπόν τό πιάτο και τό πέταξε έξω, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του Γιάννη.

— Τί κρίμα ! 'Ηταν ένα από τά καλύτερα φαγητά του Μπόμπο !

— Καλά. 'Αν σε ρωτήση ό γιατρός να

ή άρρωστη ήταν εξαλωμένη στην πολυθρόνα μ' ένα βιέλιο στο χέρι.

του πής ότι τό έφαγα, άλλως θα κάμη πειράματα επάνω σου.

'Ο Γιάννης άνεσκήρτησε και φάνηκε πολύ φοβισμένος. 'Επειτα από λίγο άρχισε να ψιθυρίζει :

— Πρέπει να σκάψω και άλλον λάκκον.

— Για να βάλεις μέσα άγρια χορτάρια ;

— Νομίζω. Μου είπε να τον κάνω άρκετά βαθύν και να μη σου είπω τίποτε.

ΙΧ

Τώρα δεν ύπήρχε πειά άμφιβολία επί των προθέσεων του γιατρού. 'Ο Γιάννης έπρόκειτο ν' άνοίξη και άλλον λάκκον. 'Ο Μπέβερον θυμήθηκε ότι με τον προηγούμενον λάκκον είχαν εξαφανισθί τό μυσηριώδεις και χλωμό εκείνο πρόσωπο που είδε στο παράθυρο. Και τόρα ύπήρχε κάποιος άλλος άσθενής ! 'Η δυστυχισμένη εκείνη νέα. Μήπως έπρόκειτο να ύποστή κ' αὐτή την ίδια τύχη ;

'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ασφαλώς έγκληματίας και ή νέα ήταν στη διάθεσί του. 'Εκάνε επάνω τους πειράματα, με ένα μόνον άποτέλεσμα...Κι' αυτός έκινδύνευε. 'Από στιγμή σε στιγμή τον περίμενε ό θάνατος και ίσως κάτι χειρότερο από τον θάνατο.

'Ο Γιάννης έβαλε τό καπέλλο του ως τ' αυτιά κ' έβγήκε για να σκάψη τον λάκκο.

'Ο Μπέβερον ήθελε να βεβαιωθί αν ή ύποψίες του ήταν βάσιμες και τότε δέβαια δεν θα άφηνε τον γιατρό να συνεχίση τά πειράματά του. 'Εβγήκε κ' αυτός και άρχισε να περιφέρεται στον κήπο με άδιαφο-

ρία. 'Επειτα έπήγε να βρή τον Γιάννη που έσκαβε τον λάκκο.

— 'Επέρωσε ό γιατρός ; είπε.

'Ο Γιάννης έσταμάτησε την έργασίαν του, τον έκτύταξε κ' έσκούπισε τον ιδρώτα, χωρίς ν' άπαντήση.

— Θέλεις να σε βοηθήσω ; τον ρώτησε ό Μπέβερον.

— Πρέπει να τελειώσω προτού ξημερώση.

— Γιατί δεν τά καίη τά χορτά ;

— Λένε ότι έτσι χρησιμεύουν για λίπασμα.

— Όταν όμως πέφτουν τά φύλλα...

'Εσταμάτησε άποτόμως και έκτύταξε τον άλλον με τρομαγμένο βλέμμα.

— Όταν πέφτουν τά φύλλα ! Τό μυαλό του όμως ήταν αδύνατον να σκεφθί περισσότερο. Και λιπαίνουν τό χώμα ! Ναι, πολύ πιθανόν.

'Ο Μπέβερον έδοθήθηκε στον Γιάννη, να βγή από τον λάκκο και έμπηκε αυτός μέσα.

Άφου όμως έσκαψε άρκετά, έσκυψε κ' έπηρε κάτι. Τό καθάρισε από τό χώμα και είδε ότι ήταν ένα κόκκαλο. 'Αν και δεν ήταν άνατόμος, έμεινε κατάπληκτος. Τό έδοσε στον Γιάννη να τό εξετάση, αλλά αυτός τό πέταξε πάλι στον λάκκο, με άδιαφορία, χωρίς να προσφέρη λέξι.

— Πολλή παρέξενά χορτά θάβουν εδώ μέσα, Γιάννη.

— 'Υπάρχουν πολλά παρέξενά πράγματα εδώ, άπήντησεν ό άλλος.

'Ο Κράνλεϊ Μπέβερον δεν είχε την παραμικρά άμφιβολία.

Χ

'Η άνακάλυψις εκείνη μέσα εις τον λάκκον άνάγκασε τον Μπέβερον να σκεφθί ότι όλες ή ύποψίες του ήταν βάσιμες. Δεν του έμνε πειά καμιά άμφιβολία για τους πραγματικούς σκοπούς του δόκτορος Βαρλιγκ. Αυτό τό κόκκαλο άνηκε κάποτε εις άνθρωπον σώμα που είχε ταφή εκεί μέσα.

'Επήγε στο σπίτι, έπήρε τό άγγλικό κλειδί, άρκετά βαθύ για του χρησιμεύσει ως άμυντικόν όπλον κ' έβγήκε πάλι στον κήπο.

'Ηταν ίσχεδόν μεσάνυχτα. 'Επλησίασε την έπαυλην και άρχισε να περιφέρεται απ' έξω. 'Η σκέψι του πετούσε στην νέα που έκινδύνευε σοβαρώς. 'Ηταν δέβαιος για αυτό ! 'Αν μπορούσε να την είδωτοίση !

'Ερριξε μιά πέτρα στο παράθυρό της, αλλά κανείς δεν παρουσιάστηκε. Κοιμόνταν ; 'Η μήπως ήταν νεκρή ; 'Επρεπε να μάθη ! Είχε προχωρήσει άρκετά άλλως τε, ώστε δεν μπορούσε τόρα να ύποχωρήση. Τότε έκέφη να άνασκήρτη εις τό παράθυρον και να εισέλθι από εκεί εις τό δωμάτιόν της.

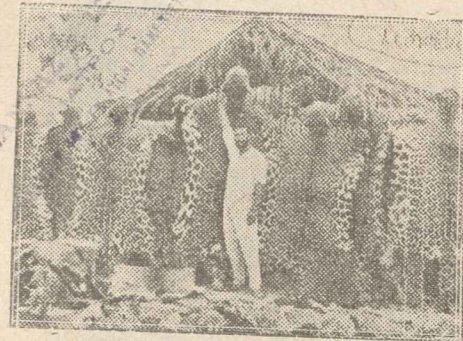
Μετά πολλές προσπάθειες κατόρθωσε τέλος να φθάση έως εκεί πάνω. 'Εκτύπησεν έλαφρά εις τό τζάμι του παραθύρου κ' έπείρμενε. 'Αλλά κανείς δεν άπάντησε. 'Επειτα πάλιν δυνατώτερα, αλλά τίποτε. Μήπως εύρισκτο εις άλλο δωμάτιον ; 'Εδοκίμασε ν' άνοίξη τό παράθυρο, και πρὸς μεγάλην του έκπληξιν ύπεχώρησε. 'Εβαλε τό κεφάλι και τούς ώμους μέσα, κ' έπαραμέρισε τό παρατέτασμα. 'Ηταν έτοιμος να περάση τό ένα πόδι, όταν δύο τεράστια τριχωτά χέ-

ΔΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Πάτερσον μὴ ἀποδίδων εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῶν λεόντων δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς ἱπποπόταμους καὶ τοὺς κροκοδείλους μολοντί ἢ γνωριμία τῶν θηρίων αὐτῶν δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἄς κάμωμεν μίαν μικρὰν παρέκδοσιν διὰ τὴν ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον μὲ τὸν καλὸν ἱπποπόταμον, ἕνα ὄγκωδες ὄσον καὶ ἄκακον θηρίον, τὸ ὁποῖον οἱ ἱθαγενεῖς ἐκτιμῶσι πολὺ ἰσῶς ψημένον! Ὁραῖος ἀσφαλὴς δὲν εἶνε ὁ ἱπποπόταμος. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἀντιπαθητικὸς ὅπως ὁ γινόμενος. Συνήνησα τὸν ἱπποπόταμον πολλὰς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Μόνον μίαν φορὰν, καὶ χωρὶς καμίας ἀπορίας ἐκ μέρους μας, ὥρμησεν ἐναντίον τῆς πυλῆος μας, πρῶτα τὸ ὁποῖον μὲ ἐξέπληξε καὶ μὲ ἠγάπησε νὰ τοῦ φυτεύσω μίαν σφαῖραν ἀνάμεσα στὰ μάτια. Ὁ ἱπποπόταμος ἐβύθησεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μετὰ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας τὸν συναντήσαμε νεκρὸν καὶ μὲ τὰ πόδια ψηλά ἐπιπλέοντα. Ἐκνήσθη ἀπὸ τὸ πτώμα του μερικὲς εὐγεστες μπιρζόλες καὶ ἀφήσαμε τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς ἱθαγενεῖς οἱ ὁποῖοι εἶχον συρρεύσει πολυπληθεῖς καὶ εὐχαριστήμενοι διὰ τὸ τυχερὸν ἐκεῖνο. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες, ἀπὸ τὸν ἱπποπόταμον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐξῆγε τὸνλάχιστον 1600 κιλά, δὲν ἔμειναν παρὰ μερικὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἀνέλαβον νὰ ξεκαθαρίσουν οἱ γῆτες καὶ αἱ θύραι.

Τὰ λάφυρα ἐνὸς εὐτυχὸς κυνηγετοῦ ἀγρίων θηρίων.

Ἀς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τοὺς ἱπποπόταμους. Τὸ σῶμα τῶν παρουσιάζει μερικὰς ἀναιολογίας πρὸς τὸ σῶμα τοῦ γινόμενου. Ἐπὶ πλέον ἔχουν τὸ ἴδιον παχύτατον δέρμα

.....
ρια ἔπεσαν ἀπάνω στὸν αὐχένα του καὶ τὸν ἔσπυναν μέσα στὸ δωμάτιο.
Ἐπειτα, καὶ ἀπάνω του σωριάστηκε ἕνα τέρας. Ἀν καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ἐπίθεσιν, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του. Ἐσπῆκε τὴν γροθίαν του καὶ ἐκτόπησε μὲ ὀλην τὴν τὴν δύναμιν αὐτῇ καὶ πρὸς τὸν φάνηκε σὰν πόδι μεγάλου ζώου καὶ τὸ ὁποῖον ἀντήχησε παράξενα. Ἀρπάχθηκε ἀπὸ τὰ τεράστια ἐκεῖνα χέρια καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὰ τραβήξῃ πρὸς τὰ κάτω γὰρ νὰ τὰ ξεχωρήσῃ.

Τὰ χέρια τὸν κρατοῦσαν πάντα ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ὅλα ἡ πλειὸς τὸν ἦσαν περισσώτερον ἀπὸ τὸ τέρας παρὰ ἀπὸ τὸ σφῆγμα. Ἐν τούτοις κατόρθωσε νὰ φέρῃ τὰ γόνατά εἰς τὸ στήθος τοῦ τέρατος. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γὰρ νὰ δρεθῇ ἐλεύθερος, καὶ ἀναπήδησεν ὀρθός.

Τὸ ἀποκρουστικὸν τέρας ἐπρόκειτο ἐπίσης, καὶ ἐφάνηκε εἰς ὀλην τὴν φρικαλεότητα. Ἐνα ὑποκαρπὸ μουνγετὸ πόνου καὶ θυμοῦ ἐβήκε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐροῖαζε μὲ μεγάλον πῆλκον, μὲ τὰ χέρια τεταμένα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁ νέος τὸν ἐκτόπησε μὲ τὸ βαρὺ ἀγγλικὸ κλειδί. Ἀκούστηκε ἕνα εἶδος βρυχηθμοῦ, ἀλλὰ τὸ τέρας δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμη νὰ ὑποχωρήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

σε μίαν μετακίνησιν ἐνὸς τραπεζιοῦ πού εὐρίσκειτο ἐκεῖ.
— Ποιὸς εἶνε; ἐφώνησεν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνύποπτος.

Ἐνας δυνατὸς βρυχηθμὸς τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι ὁ ἀπρόσμετος ἐπικύπτης δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀνθρωποφάγον λεόντα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔμεινε καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν του, παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμον του καὶ βέβαιος ὅτι εἶχε φθάσει ἡ τελευταία τὸν ὥρα.
Ὁ λέων ὅμως ἐπήδησεν ἔξω ἀπὸ τὴν βεράνταν καὶ ἐχάθη συναποκομίζων μίαν γίδα, ἢ ὁποία ἦτο δεμένη κάτω ἀπὸ αὐτήν.

Ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον μολὲς ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐκ νέου ἐμφανίσεως τοῦ λεόντος ἐτέθη ἀμέσως εἰς καταδίωξιν του, τὴν ἄλλην νύκτα παραφύλαξεν ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον. Ὁ λέων ἐνεφανίσθη πάγαι καὶ ὁ Πάτερσον κατόρθωσε νὰ τὸν πληγώσῃ. Τὸ θηρίον ὅμως ἂν καὶ πληγωμένο ἐπέτυχεν νὰ διαφύγῃ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ.

Τὸ ἐπόμενο βράδυ ὁ συνταγματάρχης ἐγκατεστημένος ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον ἐπανελάβε τὴν παραφύλαξιν, συντηρεῖται ἀπὸ τὸν πιστόν του Μαχίνα. Κατὰ τὰς 3 τὸ πρωῒ, ὁ Μαχίνα, ὁ ὁποῖος ἀργυρονοῦσεν ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκόντιον τὸν κύριόν του ὁ ὁποῖος ἐκοιμήτο μεταξὺ δύο κλάδων. Ὁ λέων εἶχεν ἐμφανισθῇ καὶ τὸ δὲν δέλεμα τοῦ ἱθαγενεῖς τὸν εἶχεν ἀνακαλύψῃ στριφογυρίζοντα γύρω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ κρυπτόμενον πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ὄταν τὸ θηρίον ἦτο εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων

Ἀφήγησις τοῦ κ. ΠΕΝΕΓΚΟΥΖΥ

ὁ Πάτερσον ἐπυροδόλησε. Τὸ δῆγμα ὅμως δὲν ἦτο θανατηφόρον, διότι ὁ λέων ἀφῆκε ἕνα τρομερὸν βρυχηθμὸν ἐξηφανίσθη πρὸς τὸν ἀπὸ τὰς πυκνὰς συστάδας.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ Πάτερσον ἀκολούθως ἀπὸ τὸν Μαχίνα καὶ ἕνα ἱθαγενὴ ἰχνηλάτην παρακολούθησαν τὰ ἰχνη τοῦ λεόντος, τὰ ὁποῖα ἦσαν εὐδιάκριτα ἀπὸ τὰς ἀφθόγους κηλίδας τοῦ αἵματος. Εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περίπου χιλιόμετρον ἀπὸ τοῦ δένδρου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει τὴν νύκτα ὁ Πάτερσον, ὁ ἰχνηλάτης ἀνεκάλυψε τὸν λεόντα ἐξηλωμένον εἰς μίαν πυκνὴν συστάδα. Τὸ θηρίον ὅταν διέκρινε τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους ἀφῆκε ἕνα μανιώδη βρυχηθμὸν. Ὁ συνταγματάρχης ἐσκόπευσε προσεκτικὰ καὶ ἐπυροδόλησε. Συγχρόνως σχεδὸν ὁ λέων εἶχεν ὀρμήσει, ἀλλὰ μίαν δευτέρω σφαῖρα τὸν ἐκτύπησε κατὰ γῆς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσηκώθη μετὰ μίαν στιγμὴν καὶ χολαίμων ἐπρόχωρησεν ἐναντίον τῶν κυνηγῶν. Ὁ Πάτερσον, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄπλον εἶχεν ἀδίσαι ἐστράφη διὰ νὰ πάρῃ τὸ ὄπλον τοῦ Μαχίνα. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε σπεύσει ν' ἀναρριχηθῇ εἰς ἕνα γειτονικὸν δένδρον. Ὁ συνταγματάρχης εἶδε, ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ ὁποῖου ἠμποροῦσε ταχύτερον. Ἐὰν ὁ λέων δὲν εἶχε σπασμένον τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πίσω πόδια του ὁ Πάτερσον ἀσφαλὴς ἦτο χαμένος ἐκεῖνο τὸ πρωῒ. Ὄταν ἀνέθηκε εἰς τὸ δένδρον ὁ συνταγματάρχης ἐπῆρε τὸ ὄπλον ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τρέμοντος Μαχίνα καὶ ἐπυροδόλησεν. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ λέων ἐξαπλώθηκεν εἰς τὸ χῶμα καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς συσπάσεως ἔμεινεν ἀκίνητος. Ὁ Πάτερσον ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸ δένδρον ἀλλὰ ὅταν εὐρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε βημάτων ἀπὸ τὸν ἐξαπλωμένον λεόντα τὸν εἶδεν αἵφνης μὲ μίαν ὑπερτάτην προσάδειαν ν' ἀνασηκωνέται καὶ νὰ προχωρῇ κλονιζόμενος πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Πάτερσον ἐσῆκωσε τὸ ὄπλον του καὶ ἐπυροδόλησε δύο φορές. Τὸ θηρίον ἐξαπλώθηκε, ὀριστικῶς αὐτὴν τὴν φορὰν, εἰς ἀπόστασιν τριῶν μέτρων ἀπὸ τοῦ συνταγματάρχου. Ἦτο νεκρὸν.

Οἱ ἱθαγενεῖς εἶχον σπεύσει ἐπὶ τόπον καὶ μὲ ἐκδηλώσεις ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ ἐκλούσαν τὰ πόδια τοῦ συνταγματάρχου Πάτερσον, ὁ ὁποῖος μὲ κόπον κατόρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν τεμαχισμὸν τοῦ σκοτομένο λεόντος ἀπὸ τοὺς μαινομένους ἱθαγενεῖς.

Ἐκτοτε, ἡ ἡσυχία ἐπανήλθεν εἰς τὸν καταλυσμὸν καὶ ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον ἠδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς διακοπὰς ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Οἱ ἱθαγενεῖς ἐξ ἄλλου ἐγινον μονοῦντες διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν δύο θηρίων, τὰ ὁποῖα εἶχον καταπαράξει τόσους συντρόφους των. Ἐδώσαν εἰς τὸν Πάτερσον ἕνα ἀσχημένον κύπελον συνοδευόμενον ἀπὸ μίαν γραπτὴν καὶ ἐν μέρει ἡμετέρον ἀφιέρωσιν. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἰς τὸν γενναῖον συνταγματάρχην ἀπενεμήθη τιμητικὸς ἔπαινος ἐκ μέρους τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου διὰ τὸ κατόρθωμά του.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ ΠΡΗΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ξέρω κάποιον πού θά ἦταν εὐτυχὴς ἂν ἤξερε ὅτι τὸν δέχεσθε.

— Ἀ! Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτός; δυστυχῆς;

— Ἐγώ!

Τὸ γέλιο τῆς πριγκηπίσσης ἐδυνάμωσε.

— Σεῖς ἀνέκραξες. Μὰ μιλάτε σοβαρά; Ἡ

με κοροιδεύετε;

Ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε καὶ μὲ ὄφρος σοβαρὸ

τῆς εἶπε:

— Ἐγὼ ὁ κόμης Ντέλλα Ρόκα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς πριγκηπίσσης Τατιάνας.

Ἡ πριγκηπίσσα ἔπαυσε νὰ γελά.

— Πρέπει νὰ σκεφθῶ, εἶπε. Δώστε μου τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῶ λίγο. Εἶνε τόσο ἀπρόβλεπτα αὐτά.

— Ὁ! Ὅσον καιρὸ θέλετε...Μὲ γνωρίζετε;

— Σχεδόν. Ξέρω ὅτι δὲν εἰσθε κόμης, ὅτι ἀγαπᾶτε τὸ παιγνίδι καὶ τίς γυναῖκες, ὅτι δὲν ἔχετε περιουσία, ὅτι δὲν ἐργάζεσθε καὶ ὅτι ζῆτε κατὰ τρόπον κάπως σκοτεινόν. Ἐτσι δὲν εἶνε;

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου. Ἡ πληροφορία σας αὐτὴ εἶνε ἀπολύτως ἀκριβής.

Ἐστάθηκε μίαν στιγμὴ καὶ μὲ μολὲς συγκαλυπτομένην εἰρωνίαν τῆς εἶπεν:

— Ἀπὸ μέρους μου ἐπῆρα καὶ ἐγὼ σχετικὰς πληροφορίες...Δὲν εἰσθε πριγκηπίσσα καὶ ἐξήσατε μερικὰ ἔτη στὴν Πετρούπολιν μὲ τὸ ὄνομα Κλορίντα...

Ἡ πριγκηπίσσα ἔσπευσε νὰ τὸν διακόψῃ:

— Δὲν μ' ἀφήσατε νὰ τελειώσω...Εἰσθε

ὅμως ὁραῖος ἄνδρας καὶ καλοβαλμένος...

— Καὶ σεῖς ἔχετε καλὰς γνωριμίας...

— Καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν μοῦ εἰσθε

καθόλου ἀνταρθητικὸς.

— Ἐγὼ δὲ σὰς λατρεύω!...

Ἡ πριγκηπίσσα τοῦ ἔτεινε τὸ χεῖρ καὶ

τοῖς εἶπε:

— Βλέπω ὅτι εἰσθε πνευματώδης ἄνθρωπος καὶ ἐλπίζω ὅτι θά συνεννοηθῶμε καλὰ.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό.

Ὁ κόμης ἔφυγε καταγοητευμένος. Τὴν ἄλλη μέρα ὅλα εἶχαν ἀποφασισθῇ. Ἐμῆλθον γὰρ τίς ὑποθέσεις τους καὶ συνεφώνησαν, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο ἡνωμένοι θά μπόρουν νὰ ἀνέβουν πολὺ ψηλά. Ἐκεῖνος θά ἀναζητοῦσε τίς κατάλληλες ἐνκαιρίες γὰρ δράσιν καὶ αὐτὴ θά ἀνελάμβανε τὴν πραγματοποίησιν τους μὲ τὰ μέσα πού διέθετε.

Ἐγινεν ὁ γάμος τους καὶ τὸ πρόγραμμά τους ἐτηρήθη κατὰ γράμμα. Ὁ κόμης Ντέλλα Ρόκα ἐξετρώθηκε χίλιες δύο ὑποθέσεις τίς ὁποῖες ἔφεραν εἰς πέρας ἡ γυναῖκα του. Ἐτοῖς ἐπέσσαν καλὰ μερικὰ χρόνια ἀλλὰ κατόπιν ἐκεῖνος ἐρεῖχθηκε πάλιν εἰς τὰ παλαιὰ τὸν πᾶθ, τὴν χαρτοπαιξίαν καὶ τὰ ὄργια τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφήσει κατὰ τὸ δίστημα αὐτό. Τότε ἀρχισαν αἱ προστριβαὶ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν ἔφεραν τὸν Ντέλλα Ρόκα νεκρὸν εἰς τὸ σπῆτι του. Τὸν εἶχαν βρεῖ στὸ δρόμῳ πεθαμένον ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὀργισμὸς ξενύχτι μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένον στὸ στήθος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν κατορθώθη ν' ἀνευρεθῶν οἱ δολοφόνους ἡ ὑπόθεσις ἐξετάσθηκε. Ἐξ ἄλλου ἡ πριγκηπίσσα δὲν ἐντυχίσθηκε καὶ πολὺ

ἀπὸ τὸ συμβᾶν αὐτὸ καὶ μάλλον εὐχαριστήθηκε γὰρ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς αὐτῆς. Ἐπῆρε λοιπὸν πάλιν τὸ ὄνομα τῆς πριγκηπίσσης Τατιάνας καὶ ἐξηκολούθησε τίς ὑποθέσεις γὰρ δικῆς λογαριασμοῦ. Ἐτοῖς ἔζησε ἕως τὴν ἡμέρα πού ἔκαμε τὴν γνωριμία τοῦ Ζουστὲν Μαρκελέ. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶχε ἡλικία σαρανταπέντε ἐτῶν τὸ δὲ πρόσωπό της ἦταν περισσότερο ρυτιδωμένο ἀπὸ ὅτι θά ἦταν ἂν εἶχε ἡλικία πενήντα. Ἡ ἐπιχειρήσεις δὲν ἐπῆρναν πλέον πολὺ καλὰ καὶ προσηθάνετο ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε ἡ ἐποχὴ πού δὲν θά μπόρουσε πειὰ νὰ ἐπιτύχῃ πουθενά γιὰτί ἔλλειπε ἡ χάρις τῆς νεότητος καὶ τὸ μεδίστα ἐνὸς ὁραίου προσώπου. Ἀκριβῶς εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν περιόδον ἡ τύχη τῆς ἔστειλε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον πού δὲν θά ἐδίσταζε πρὸ καμίας ἀτιμίας. Τὴν

Ἐξήσατε μερικὰ χρόνια στὴν Πετρούπολιν μὲ τ' ὄνομα Κλορίντα.

πριγκηπίσσαν Τατιάνα θά διεδέχετο ἡ κυρία Μαρκελέ γιὰτί σκοπὸς της ἦταν νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Μαρκελέ πάσης θυσίας.

Τώρα πού εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία τῆς ψευδοπριγκηπίσσης Τατιάνας ἐννοεῖται εὐκόλως ἡ χαρὰ πού της ἐπρόξενησεν ἡ συνάντησις τοῦ Ζουστὲν Μαρκελέ.

Ὁ ἄλλοτε προστατευόμενος τοῦ στρατηγοῦ Μαρουσά δὲν μπόρουν νὰ μαντεύσῃ τοὺς κερφαίους σκοποὺς τῆς πριγκηπίσσης καὶ ἐφραντάζετο ὅτι ἡ προστασία της ὠφελετο μόνον εἰς τὴν ἀγαθότητά της καὶ εἰς τὸν οἶκον πού της εἶχε κινήσει ἡ κατάρτασις του. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν συγκατακίνητος:

— Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαια, κυρία, ὅτι δὲν θά ἐξενούσα ποτὲ αὐτὴ τὴν καλωσύνη σας. Ἀντιστρώξως ὅμως καταλαβαίνω καλὰ, ὅτι ὅλα αὐτά δὲν εἶνε παρὰ μίαν παρηγορίαν, ἕνα ὄνειρον πού δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ...

— Καὶ γιὰτί;

— Πρώτον γιὰτί δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσω τὰ χρεῖά μου καὶ ἐν τούτῃ περιπτώσει...

— Καὶ ἂν ἐγὼ σὰς ἐβοηθούσα;

— Σεῖς, πριγκηπίσσα;

— Ἐγὼ!

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Ἀπὸ φιλικῆς διαθέσεως.

— Μὰ μολὲς μὲ γνωρίζετε ἀπὸ δύο ὥρων...

— Αὐτὲς ἡ δύο ὥρες ἦσαν ἀρκετὲς γὰρ νὰ ἐκτιμῶμαι τὸ χαρακτὴρα σας... Ἐκατάλαβα ὅτι εἰσθε ἐντιμὸς ἄνθρωπος.

— Ἀκριβῶς ὅμως γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενή σας προσφορά. Ἐνας ἐντιμὸς ἄνδρας δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ δεχθῇ χρήματα ἀπὸ μίαν γυναῖκα...

— Καὶ ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι ἔχω τὴν πρόθεσιν νὰ σὰς προσφέρω χρήματα; Γιὰ νὰ σὰς προσφέρω πρέπει νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω. Ἐν τούτοις ἔχω πολλὰς γνωριμίας ἀπὸ τίς ὁποῖες θά μπόρουν ἴσως νὰ σὰς ἐξοικονομήσω τὸ ποσὸν πού χρειάζεται γὰρ νὰ σὺνθῇτε καὶ νὰ περάσετε αὐτὴ τὴν δύσκολη περίστασιν πού σὰς ἔφερε στὴν ἀπόφασιν τῆς αυτοκτονίας. Δὲν σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θά συναντήσωμεν δυσχέρειες γιὰτί τὰ χρήματα δίνονται δύσκολα σήμερα...

Ὁ Ζουστὲν Μαρκελέ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του σὰν ἄνθρωπος πού ξέρεται πολὺ καλὰ αὐτὲς τίς δυσχέρειες καὶ εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φροντίσετε, πριγκηπίσσα... Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ κανένα ἐγγυητὴ καὶ ἐπειδὴ ποτὲ δὲν θά μπόρουν νὰ ἐξπληρώσω τὸ χρέος μου...

— Δὲν θά ἠθέλατε λοιπὸν νὰ ἐργασθῇτε;

— Καὶ τί ἐργασία νὰ κάμω; Νὰ γίνω ὑπάλληλος σὲ γραφεῖο ὅπως ἦμουν καὶ νὰ κερδίζω διακόσια πενήντα φράγκα τὸ μῆνα; Ὅθ ἔπαυσε νὰ περάσουν δέκα χρόνια...

— Μὰ δὲν ἐσκαφθήκατε ποτὲ νὰ κάμετε μόνος σας καμιά δουλειά;

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξεν ἀπορών.

— Δουλειά; ἐρώτησε. Τί δουλειά ἐννοεῖται;

Ἡ πριγκηπίσσα ἐμειδίασε μὲ τὴν ἀφελὴ ἐρώτησιν τοῦ καὶ τοῦ ἀπήντησε μὲ τρόπο πού νὰ μὴ τὸν τρομάξῃ:

— Ἐ! Ὑποχρεῖται πολλὰς δουλειὰς πού μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς. Ὅλοι βρῆσκουν κατὰ νὰ κάμουν καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροί...

Καὶ τοῦ ἀνέφερε πολλὰ γνωστὰ ὀνόματα πού ἔφεραν σύγχυσιν στὸν Ζουστὲν Μαρκελέ.

— Ὅλοι αὐτοὶ συνεπέραναν ἡ πριγκηπίσσα κάμουν διάφορες ἄλλες δουλειὰς ἂν πέσω. Νομίζετε ὅτι αὐτοὶ θά μπόρουν νὰ ζοῦν ὅπως ζοῦν καὶ νὰ ἐκδεύουν ὅπως ἐκδεύουν ἂν περιορίζοντο μόνον στὸ μισθὸ τους; Δὲν ξέρετε καθόλου ἀπὸ κόσμον κυρία Μαρκελέ...

— Στὴς ἐπαρχιακὰς φρονιὰς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ κόσμον ὅπως στὸ Παρίσι, κυρία...

— Πράγματι, πρέπει νὰ ἤρθατε ἀπὸ ἐπαρχία γὰρ νὰ μὴν ξέρετε αὐτά τὰ πράγματα. Ὅτι μεγάλοι—μεγάλοι ὅμως—τὰ ξέρουν καλὰ καὶ κάμουν τὴν δουλειά τους.

— Ποιοὶ μεγάλοι;

— Νά, οἱ ἄλλοτε ἀνώτεροί σας, οἱ στρατηγοὶ πού μένουν στὸ Παρίσι, στὰ ὑπόφυα, στὰ Ἐπιτελεῖα, πού ἀνακατενοῦνται μὲ διάφορες προμήθειες καὶ ἄλλα τέτοια...Νὰ παραδείγματα χάριν, ὁ στρατηγὸς Μαρου-

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

Η τελευταία εβδομάς υπήρξε κάτω ως ήρεμο τέταρτος κοσμικός συγκροτήσις, λόγω της γαλήνης. Ελάμβανες πρόσκληση διά την Πέμπτην π.χ. και την παραμονήν σε είδοποιούσαν να μιν πάς, διότι ο οικοδεσπότης ή ή οικοδέσποινα ή και οι δύο γιορτασώ.

Επειδή τα άτομα όμως είχαν μεγάλη πέρας αὐτὴν τὴν εβδομάδα ἦσαν τὰ χορευτικὰ τέταρτος Μεγάλης Βρετανίας. Πολλὲς καὶ ἐκλεκτὲς κόσμος συγκεντρῶνται σ' αὐτὰ τὰς ὀρισμένους «οἶκ» ἡμέρας, ἐπωφελεῖται δὲ ὁ ἔχων ὑποχρεώσεις ν' ἀνταποδίδῃ αὐτὰς προσκαλὼν τοὺς φίλους του ἐκεῖ.

— Η ν. Σπ. Ἀγαπή τοῦ ἔδωκε ἕνα τέτον ἐκεῖ με 3 ἢ 4 τραπέζια μπουρζὺ, σὺν αὐτοῖς παρυνεθῆσαν περὶ τὰ ἐδομίζοντα άτομα.

— Ἐπίσης ἡ κ. Ἰσαβέλλα προσκαλεῖ τακτικὰ φίλους της εἰς τὸ τοῦ ἐκαστὴν Τετάρτην καὶ Σάββατον.

— Η ν. Τάξη Παναγιωτοπούλου, τοῦ Δημήτριου Περικλέους, ἔχον τέτον ἐπίσης τὸ παρὲλθον Σάββατον εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Παρυνεθῆσαν δὲ εἰς αὐτὸ τὰ κυρία Κόρακα, Ἡσαία, Μακάριον, ἡ δὲ Ἡσαία καὶ οἱ κύριοι Σοιλιανὸς καὶ Μακκάς.

— Ἐπίσης μεγάλη τέταρτος ἐδόθησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὰς αἰθούσας παρὰ τῆς κυρίας Μυρέλλας, τῆς κ. Καραντάρη, τοῦ κ. Ἐξητηδὸν καὶ τῆς κ. Μελέγκοβιτς.

— Μαστίχα προχθὲς παρὰ τῷ ἀρχηγῷ τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τῇ κυρίᾳ Γ. Πανῶ.

— Πολλοὶ ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ σπυλαίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κλεμάν Σιμὸν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χάρβεϋ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καρλίν.

— Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ μετὰ τὴν κυρίαν των, μετὰ τὴν αὐτοῦ ἡ κ. Ἀλεξάνδρη, γεμάτῃ ζωὴ μετὰ σὺνολον μετὰ κοινῶν.

— Συμπληρωματικὰ ἐμφανίσαι αἱ κυρίαι Φραντζί, Μεξορία, Ψικῆ, Τορριανῶ, Σινδοβινῶ, Μακκά, Πετροκοκκίνου, Ἑμμανουήλ.

— Μαστίχα ἐπίσης παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Ἀφεντιούλη.

— Διακρίνοντες παίζοντας εἰς τὸ αὐτὸ τραπέζι μετὰ τὸν ὑπονοῦν καὶ τὴν κ. Βουρλούνη μετὰ τοῦ κ. Βασιλάκη καὶ τῆς κ. Δεκαβάλλας. Εἰς ἕνα ἄλλο τραπέζι διακρίνοντες τὴν καριτωμένην κ. Μαλιμίδη.

— Εἰς τὴν μαστίχα παρυνεθῆσαν ἐπίσης :

σὰρ φαντάζεσθε ὅτι...

— Ὁ Ζουστὸν Μαρκέλι ἔκαμε μία κίνησι διαμαρτυρίας.

— Ὁ, ὅσο γιὰ τὸ στρατηγὸν Μπουσοῦρ, σὰς ἐγγυώμαι...

— Ἡ πριγκίπισσα ἐγέλασε δυνατὰ.

— Τί ἐπλοῖκός ποὺ εἰσθε !... Ἄλλ' ὅς εἰνε δὲν θέλω νὰ γκρεμίσω τὰ εἰδωλά σας. ... Ἐξ ἄλλου αὐτὸ δὲν εἶνε καμία ἀτίμια καὶ ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Μπουσοῦρ θὰ γελῶσε μετὰ τὴν ἰδέαν σας αὐτὴν ἀνὰ σὰς ἄκουγε. Μὰ σήμερα, ἀγαπητὲ μου, ὁλοφροντίζου νὰ κάνουν τὴ μάχην τους ὅπως μποροῦν, ὅλοι κυτὰζον πὺς νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ κατέχουν. Γιὰ ποῖο λόγο νομίζετε ὅτι κλονοῦνται ὅλοι γιὰ νὰ γίνουν δουλευτὰ ἢ γερομισιστὰ ἢ ὑπουργοί; Μήπως γιὰ τὴν ἀποζημίωσι ποὺ πέρνουν καὶ ποὺ δὲν τοὺς φθάνει οὔτε γιὰ τὰ μικρά τους ἔξοδα ; Ὁχι, φίλε μου, ἀλλὰ γιὰ ὅσο ψηλότερα βρίσκεται κανεὶς τόσο καλότερες δουλειὲς μπορεῖ νὰ πετύχῃ. Κανεὶς τους ὅμως δὲν τὸ θεωρεῖ ἀτίμια αὐτό.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

JE SAIS TOUT

ὁ προσβεντὴς καὶ ἡ κ. Μπαστιανί, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χάρβεϋ, ἡ κ. Μιχαλακοπούλου, ἡ κ. Βασιλάκη, ἡ κ. Καραντάρη, ἡ κ. Τσιμπούνη, ἡ κ. Χέλιμη, ἡ κ. Δροῦλλα, ἡ κ. Παπαχατζή καὶ ἄλλες πολλὲς ὁμορφες κυρίες.

— Στὸ κ. καὶ τῆς κ. Σπ. Λιβεράτου δεξίονος προχθὲς.

— Ἡ οικοδέσποινα συμπαιθετικὰ πρὸς ὅλους, περιποιημένη μετὰ πολλὴν εὐγένειαν τοὺς καλεσμένους της. Αἰθουσαι συνεχόμεναι γεμάτες ἀπὸ ὄρατο καὶ κομψὸ κόσμο. Μερικὰ τραπέζια μπουρζὺ καὶ κοῦπες. Διακρίνοντες τὴν κ. Διον. Δοβέρδου, ἔξοχιστὴ ἑμπορικὰ μετὰ ἀφανίστου σὺν τοιαύτῃ μισθῷ, τὴν κ. Σπ. Δοβέρδου μετὰ μαῦρα, τὴν κ. Κυριαζή μετὰ μαῦρα, τὴν κ. Ἀφεντιούλη μετὰ πράσινα, τὴν κ. Φωτιάδου μετὰ κόκκινα, τὴν κ. Μακκά μετὰ μαῦρα, τὴν κ. Τσαλδάρη μετὰ μαῦρα δαντέλλα.

— Ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ σπυλαίου διακρίνοντες τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κλεμάν Σιμὸν, τὸν κ. Κάρδοφ, ἐπαμειβόμενος εἰς τὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις μετὰ διμήνιον ἀσθενείαν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χερντελάν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Νόρμαν Οὐάιτ, τὸν κ. Γκεφῶ, σύμβουλον τῆς :

Γαλλικῆς πρεσβείας παίζοντα μπουρζὺ μετὰ τρεῖς ὥραις κυρίες, εἰς κυρίας Α—Φ καὶ Κ.

— Δεξιῶσις — μπουρζὺ προχθὲς παρὰ τῇ κ. Λ. Ἀραπιδῇ, ἡ δὲ βοηθημένη παρὰ τῆς θυγατρὸς της κ. Δεπιάν ἐδέχτο μετὰ πολλὴν εὐγένειαν.

— Χαριτωμένη ἐμφάνισις σ' ἕνα ὄρατο γκρουπ κυρίων καὶ δεσποινίδων ἡ κ. Κ. Δημαρᾶ, τύπος μακάντικης καὶ συμπαιθετικῆς ἐμορφῆς.

— Δεξιῶσις ἐπίσης καὶ μαστίχα, παρατεταμένη μετὰ μπουρζὺ — κοῦπες καὶ κοῦμ — καὶ προχθὲς Πέμπτην παρὰ τῇ κ. Κ. Δοῦμα. Πολλὴ ὁμορφὴ ἡ οικοδέσποινα, μετὰ μαῦρα σὺν τοιαύτῃ.

— Δεξιῶσις παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Ἑμμανουήλ.

— Διακριθεῖσα ὁμορφὰ ἡ κ. Μ. Μακκά μετὰ μαῦρα.

— Μπουρζὺ τὸ παρὲλθον Σάββατον παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Π. Βακά.

— Ἀπειρία τραπέζιων μπουρζὺ μετὰ πολλὴν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

— Χαριτωμένης παιδικῆς χορῆς κοστοιμὲ παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἰαν. Δαμαλά.

— Ὁρασιότατα κοστοῖμα διακρίνοντες μετὰ τὴν αὐτοῦ τὸν ὁρατότερον τοῦ νεαροῦ Πετρίτση ὡς προσέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, κοστοῖμα αὐθεντικὸν τοῦ μακαρίτου πάππου του Καράλη.

— Ἐπίσης χορὸς νέων καὶ νεανίδων παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Γαῖα.

— Οἱ νεαροὶ οικοδεσπότης Κ. καὶ Χ. Γρίβας, ὑπερέβαλλον εἰς περιποιησεις καὶ φιλοφροσύνην τοὺς καλεσμένους των.

— Πολλὴ ὁμορφὴ αἱ διδὲς Δουκίδη καὶ Μελά.

— Μετὰ μεγάλῃ ἀντρίαν ἐχορεύθη καὶ μία καντεῖλα.

— Ἐκ τὸν ἐκλεκτοτέρων δεξιῶσεων τῆς τελευταίας ἐβδομάδος ὑπῆρξεν ἡ παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀντωνίου Μπενάκη δοθεῖσα.

— Ὁ ἀριθμὸς τὸν προσκεκλημένων ὑπολογίζεται εἰς τετρακοσίους περίπου.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟ ΚΑΝΚΑΝ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟΥ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Φίγκαρ

Ἡ γαλήνη δὲν κατόρθωσε νὰ σταματήσῃ τὴν συνουσίαν οὔτε καὶ νὰ μειώσῃ τὰ ἀναριθμητὰ ρεσιτάλ. Ἐν τούτοις ὁ καρνέβαλος τὰ κατὰφερε Μέχρι τελείας διελυσσῆς του εἰς μετὰ ὑποχρεωμένοι νὰ μὴν ἀκούω σοβαρὴ μουσικὴ οὔτε καὶ νὰ διαβάζουμε... μεγαλόφωνες καὶ ἐμπνευσμένες κριτικὰς ὅπως ἡ κοινὴ καὶ τὸ δίστιμα εἶνε μικρὸν.

Ἡ πέμπτη συμφωνικὴ τὸν συνδρομητὸν προσέθεσε μὴ ἀκόμη ἐπιτυχία σὺν ἐνοσηρικὸ τῆς ὁρχήστρας. Ἡ ἡμετέρις εἰς οἱ ἐλασ..., κατὰ τὸν κριτικὸν τοῦ «Βήματος», καὶ ἡ ἀτελείωτη... κατὰ τὸν κριτικὸν τῆς «Πρωτῆς», τοῦ Σοῦμπερτ, ἐξετελέσθη κατὰ τρόπον ἐπιτυχὴ καὶ ὁ κ. Μητρόπουλος ἐχειροκροτήθη ζωηρῶς ἀπὸ τὸ κοινόν. Ὅπως ἐπαύρις ἡ τὴν ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁρχήστρας καὶ τοῦ καλοῦ τῆς μαέστρου εἰς τὸ «Παῦλ τῆς Φωτιάς» τοῦ μεγάλου Στραβίνσκυ.

Στὴν συναυλίαν αὐτὴν πῆραν μέρος ὡς σόλοι ἡ κ. Μαρία Φρόντ καὶ ὁ κ. Φαραντάτος. Γιὰ τὴν πρώτην ἐγγραφήσαν ἀρχετὰ καὶ οἱ διαφωτιστὴ τὸν κριτικὸν ὑπῆρξαν ἀκρως αἰματηροί.

Ἡ κ. Σοφία Σπανοῦδη, συνομιλῆς, ὡς γνωστὸν, τῆς Τερέζας Μάτεν, ποὺ δημοφιλῶς ἦν ἡ πρώτη τὸ ὄρατο τῆς Ἰερόδης στὴν ὁρσὴν ποὺ ἀνιμνηστικὸν ἔδωκε, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς ἀντιφῆς καὶ ἀνυπόστατο κυρίας Φρόντ, τὴν ὁποῖαν ἀνωκαλεῖ «ἐπὶ τὰ ἐξήκοντα γεγονότα κυρία», διότι δὲν ἀπέδωσε ἴσως ἐπὶ τὸ τραγῶδι τοῦ «Ἀγροπερίστερου» τοῦ Σαίξπηρ. Καὶ περαιτέρω ἡ κ. Σοφία διαμαρτυρεῖται καὶ λέγει ὅτι δὲν μπορεῖ καθεστῆσαι γοῦσα κυρία ποὺ δὲν ἔχει φωνὴν καὶ τραγουδεῖ μέσα στὰς Ἀθήνας... Τί κοῦμ ποὺ ἡ εὐνοεῖ ὁπότε αὐτὴ καλλιτέχνης δὲν ἐτραγουδῆσε σὺν «Προτομίστορα» ἢ σὺν «Λαχτυλίδι τῆς Μάννας» μετὰ τὸ λυρὸν καὶ μπουρζὺ, διαμάντι, τοπάζι, ρομπινί, σμαράγδι, τὸν Ἑπταπύλη, τὴν μόνη παρηγοριὰ τῆς ἐλληνικῆς μελοδραματικῆς σκηρῆς, κατὰ τὴν Πρωτικὴν κυρίαν Σοφί ! Ἀσφαλῶς τότε δὲν θὰ ἔβρισκετο ἡ κυρία Φρόντ καὶ θὰ εἶχε σταλῇ ρεκομαντὲ ἀπὸ τὴν Βαλχάλα πρὸς τὸ ἀθηναῖον κοινόν. Πάντως, ἡ κ. Φρόντ ἀναχωροῦσα ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι μετὰ τριακονταετίαν, ὁπότε θὰ ἔχει φθάσῃ τὸ θῆον ἡλικίας τῆς κυρίας Σπανοῦδης, ἐλπίζει νὰ τὴν βανταῖσῃ φωνητικῶς.

Τὸ πρόγραμμα τῆς λαϊκῆς συναυλίας τῆς Κυριακῆς πλοῦστο καὶ μετὰ πολλὰ διὰ κατὰ κατὰ. Διὰ Μόζαρτ, ἕνας Στράους, ἕνας Μπουζόν καὶ ἕνας Χαῦδν, ὑποθέτουμεν ὅτι εἰναι ὁρεκτοὶ νὰ καταστήσουν εὐχαριστοὶ τὸ πρόγραμμα μὴ λαϊκῆς συναυλίας. Ἐπὶ πλείον, ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν σόλοιστ, ἡ κ. Σόφια Κωνσταντίνου (βιολί) καὶ ἡ δὲ Χρηστὶνα Τσιμπούνη (πιάνο).

Ἡ κ. Κυριακὴν διὰ τῆς τῆς Κοντσέρτο εἰς τὸν Μόζαρτ διὰ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ κοινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ τῶς δόξατος οἰδὸς γόνος αἰεὶ πολλὴ εἰς τὸ σπλὸν τοῦ κατέμπετος της. Φοβούμεθα ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρεστὸν διὰ νὰ ἐρωτοτροπῇ ἀνδρῶν μετὰ αὐτὸν.

Ἡ κ. Κυριακὴν διὰ τῆς τῆς Κοντσέρτο εἰς τὸν Μόζαρτ διὰ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ κοινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ τῶς δόξατος οἰδὸς γόνος αἰεὶ πολλὴ εἰς τὸ σπλὸν τοῦ κατέμπετος της. Φοβούμεθα ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρεστὸν διὰ νὰ ἐρωτοτροπῇ ἀνδρῶν μετὰ αὐτὸν.

Ο ΦΙΓΚΑΡ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

—Καίρον 1— Ἀλεξάνδρεια 0.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. Φεβρουάριος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Πλέον τὸν τεσσαρὸν χιλιάδων θεατὸν παρηκολούθησαν χθὲς τὸν μετὰ τῆς ἀνταπονοσίας ἀναμενόμενον ποδοσφαιρικὸν ἀγὼνα μετὰ τῆς ἀναιμίου ποδοσφαιρικῆς ομάδος Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς τοῦ Καίρου τοιαύτης, διεξαχθέντα εἰς τὸ μέγα δημοφιλῆς Στάδιον τῆς πόλεως μας. Τὸν ἀγὼνα ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ διοικητὴς Ἀλεξανδρείας Σαῦρ Πασσᾶς καθὼς καὶ πολλὰ ἐπὶ πλείονα μέλη τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ Καϊρωῆς κοινωνίας. Ὁ ἀγὼν ὑπὸ τὴν ἀμερόλητον διατησίαν τοῦ Ἀγγλοῦ κ. Μορέν

Ἡ ὁμάς τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ἐνὸς εὐς Ἑλλήνων Ἀλεξανδρείας ἐλθεῖσα ἰσόπαλος μετὰ τὴν «Α ρεναλ» τοῦ Καίρου 2-2.

ἤρχισεν εἰς τὰς 3 ἀκριβῶς, ὑπὸ τὰς ἐπιφυρμασίας τοῦ κοινῶν, ὑποστηρίζοντες τὴν κατὰ βούλησιν ὁμάδα του. Ἐθὺς ἐξ ἀρχῆς φαίνεται ἡ ὑπεροχὴ τῆς Καϊρινῆς ομάδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἀλεξανδρινὴν τοιαύτην, ἡ δὲ ἔν καὶ ἀποτελεσματικὴ καὶ αὐτὴ ἀπὸ πολλὴν καλὰ στείλη, δὲν μὴς ἐδειξε τὸ παγκράτι ποὺ ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ, δεδομένου ὅτι δὲν παρητηρήθη ὁ συνδυασμὸς τὸν ὁποῖον πάντοτε μεταχειρίζεται ἡ ὁμάς τῆς πόλεως μας, δίδουσα βανὰ ἀποτελέσματα. Γενικῶς τὸ παγκράτι δὲν παρουσίασε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸ ἀ

—Ἡ ὁρσὴς ἐνὸς σωματείου.

ΣΕΡΒΙΑ, Φεβρουάριος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν πόλιν μας τιμᾷ ἡ ὁρσὴς ἐνὸς ἀναθεωροῦ σωματείου. Ἡ Ἀδελφότης Κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἡ «Αναγέννησις». Τὸ ἐν λόγῳ σωματεῖον, χάρις εἰς τὸν ἀκρίμαντο ἔχλον τοῦ Δ. Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰς ἐξῆς κυρίας καὶ δεσποινίδας, τῆς κυρίας Καλαρῆς Κομετζοπούλου προέδρου, Βασιλικῆς Μάρκου, Ἀνδρομάχης Ἀγιάνην γραμματέως, Μαριάννης Τζαροπούλου, τῆς δεσποινίδος Ἀσπασίας Κομετζοπούλου ταμίου, τῆς κ. Αἰκατέρο. Μαλέτοικο, Ἀσπας. Λαῖνον καὶ Ἀγγελ. Τσακρῶδη, ἐκτὸς τῆς καθ' ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς ἰδίας τῆς ἀναθεωροῦ δόξατος, ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἀπέστη καὶ τῆς Φιλοδοσιῶν. Ἐκόμισεν ἐκ τῆς Θεσσαλονικῆς γενερῆς πενίαν, τὰ ὅποια ἐφύπνευσεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς πόλεως μας καὶ ἄλλα ὅποια ὁρσὴς τῆς πόλεως, πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου, τὴν ὁποῖαν ἐφαρμόζει καλῶς διὰ σωματοπλεξίας καὶ καθημερινῶς ἀσπάζονται ἐργάται εἰς τὴν φύτευσιν ὁμοφύων δένδρων, τὰ ὅποια προμηθεύεται ἀπὸ

νόσσοις Ἀλεξανδρείας Κλήμην), ὅτι ἡ ἡττα τῆς ομάδος ταύτης προήλθε μερικῶς ἀπὸ πεντάδα παικτῶν, οἵτινες ὡς μόνον σκοποὶν εἶχον νὰ παραινέσῃ τὰς καθόδους τοῦ προαναφερθέντος κυνηγοῦ τῆς Καϊρινῆς ομάδος Μουχτάρ, τὰς ὁποίας ἐθεώρουν πλέον ἢ φοβεράς, ἀμειλυντες οὕτω τὴν ἐπαρξὴν τροποδοτήσαν τὸν ἄλλον παικτῶν καὶ ἐγκαταλείποντες διὰ πολλὰς φορὰς τὰς θέσεις των. Οἱ ἀκριβοὶ δὲ φροντίσαν διὰ τὰ περσέτω.

Χρήσιμος Κωδικός

τὸν Δενδροκομικὸν Σταθμὸν Σερβίαν. Καὶ οὕτω, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ὁ σύλλογος καὶ ἡ κοινὴ τὸν Σερβίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς ὁρσῆς τῆς πόλεως τοῦ παρὲν ἀπ' ἐνός καὶ τῆς σπῆς τὸν δένδρων ἀπ' ἑτέρου, καθὼς καὶ τὸν καρπὸν ποὺ θὰ παράγουν τὰ δένδρα. Εἰς τὰς αἰς δὲ συνετέλεσε κατὰ πολλὴν ἡ δὲ Ἀσπασία Γ. Κομετζοπούλου, ἡ ὁποία ἀγορεύει καθημερινῶς διὰ τὴν πρόδοτον τοῦ συλλόγου των καὶ τῆς κοινωνίας τὸν Σερβίαν. Εἰς ταύτην δὲ ἀξίζει ἕνα εὖγε διὰ τὴν προσοφείαν τὴν ὁποῖαν καταβάλλει. Μέχρι ἰσθὲς κανὲν σωματεῖον δὲν ἔχει, κατὰ τὸν καλὸν ἔργον ἡ Φ. Α. Κ. Α. Σ. ὡς ἀναγέννησις.

Αν — Γκ

—Ἀρχιερεῖς Παναγιωτοῦ Γ. Σ. — ὁ νέος σύλλογος «Ἀστήρ».

ΑΓΡΙΝΙΟΝ, Φεβρουάριος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο ἀρχιερεῖς τοῦ «Παναγιωτοῦ». Κατὰ ταῦτα ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Ἀθανασίου, Β. Δαβαρούνας, Παπαγιάννης, Θεοδορόπουλος, Κ. Σβόλης, Τ. Βεττίας, Ντόκας, Καλαρῆς, Ἀπ. Χατζοπούλος, Κ. Μαργάρας,

Χριστόφ. Γεροβασίλης, Σπανατοῦκος καὶ Κιτσιπᾶνος.

—Ἀπὸ τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς ἤρξαντο αἱ τακτικαὶ προπονήσεις τὸν ἀθλητῶν τοῦ γελοδουθέντος συλλόγου «Ἀστήρ», εἰς τὸ παρὰ τὴν θέσιν Ἀλῶν γήπεδόν του, καὶ ὑπὸ τὴν προσωρινὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θεοδ. Ἀλεξανδρῆ, ὅστις, ὡν παύσης μόνον καὶ οὐχὶ προπονητῆς, εἶνε ἐντελὸς ἀσκητὴς. Καλὸν δὲ ἦτο ὁ «Ἀστήρ» νὰ μετεκλεῖ ἕτερον προπονητὴν, διότι ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὡς παύσης ἀνέκει εἰς τὸν «Παναγιωτοῦ», στείρεται καὶ τὸν ἀναγκαῖον προσόντων τοῦ προπονητοῦ.

Νίκος Τρέχας

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Τὸ «ΤΙΚ - ΤΑΚ», μετὰ τὴν ἄλλων καινοτομῶν, καθιέρωσε ἕνα πρωτότυπον διαγωνισμὸν αἰνιγμάτων. Εἰς ἐπὶ κατὰ σειράν φύλλα θὰ δημοσιεύεται ἀνὰ μία μυθικὴ εἰκὼν, τῆς ὁποίας θὰ προτείνεται ἡ λύσις εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ διανεμηθοῦν τὰ ἐξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν 1ον.—Ἐνα γραμμόφωνον ἀξίας 2.500 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 2ον.—Ἐνα ἀνθοδοχεῖον πολυτελεῖας ἀπὸ τοῦ ἀνθοπωλείου Κ. Ξενάκη, δόδος Σταδίου 58.

Εἰς τὸν 3ον.—Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ HAUFF ἀξίας 800 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 4ον καὶ 5ον ἀνὰ ἕνα ζευγὸς ὑποδημάτων γυναικείων ἐκ τοῦ καταστήματος Ἀδελφῶν Πιττάκη, Ἑμμ. Μπενάκη 13α.

Εἰς τὸν 6ον.—Ἐνα ζευγὸς βέρες τῶν 18 καρατῶν 3 δραμίων, ἀξίας 420 δραχμῶν, ἢ ἄλλο εἶδος ἴσης ἀξίας ἐκ τοῦ Χρυσοχοείου Στέλιου καὶ Ζέρβα, Ἀπελλοῦ 3.

Εἰς τὸν 7ον, 8ον, 9ον καὶ 11ον ἀνὰ ἕνα βραχιόλετο.

Εἰς τοὺς 12ον, 13ον, 14ον καὶ 15ον ἀνὰ ἕνα ζευγὸς καλῶν γυναικείων ἢ ἀνδρικών ἐκ τοῦ καταστήματος «Ἐτάς».

Πρῶτος ἐπιτυχὼν θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ ὑπάρχουν περισσώτεροι τοῦ ἐνός λύται, θὰ γίνῃ δημοσίᾳ κλήρωσις εἰς τὰ γραφεῖα μας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθοῦν νὰ παραστῶν ὅσοι ἐκ τὸν ἀναγνώστων μας ἐπιθυνοῦν. Ἐάν δὲν λυθοῦν ὅλα τὰ αἰνίγματα, τότε θὰ θεωρηθῇ πρῶτος καὶ οὕτω καθεστῆς, ὅστις κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὰ περισσώτερα ἐξ αὐτῶν. Μετὰ τὴν διακομὴν τῶν δώρων θὰ δημοσιεύθωσιν αἱ φωτογραφίαι ὅλων τῶν λύταιν, τὰ ὁποῖα κατανοῦν καὶ τὸν καὶ αἱ διευθύνσεις των. Τὰς λύσεις παραστέλλονται ὁ ἀναγνώστης μας νὰ ἀποστέλλῃν κεχωρισμένως δι' ἑκαστὸν φύλλον,

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΝΤΩΝ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

Ἀρχίζομεν σήμερον, δημοσιεύοντες τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνώστων, οἵτινες ἀπέστειλαν τοὺς λαχνούς διὰ τὸ λαχεῖόν μας. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνώστων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, οἱ ὅποιοι ἔφεραν μόνον τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐλάβον τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχνοῦ τῶν, δὲν θὰ δημοσιευθοῦν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ ἀποστείλαντες κουπόνια, θὰ ἴδουν εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τὸ ὄνομα τῶν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχνοῦ τὸν ὅποιον ἔλαβον. Ἡ δημοσίευσίς γίνεται κατὰ πόλιν καὶ κατὰ τὴν σειρὰν καθ' ἣν ἐλήφθησαν τὰ κουπόνια.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν κουπονίων τῶν ἀναγνώστων μὲς θ' ἀνακοινωθῇ ἡ ἡμέρα καὶ ὁ τόπος τῆς κλήρωσεως, ἥτις θὰ γῆν ὑπὸ τὴν ἐπιστεῖαν ἐμπροσθὶν ἐξ ἀναγνώστων μας. Ἀκολούθως θὰ δημοσιευθοῦν οἱ ὅροι τοῦ νέου μεγάλου μας λαχείου, τὸ ὅποιον θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ εἰς 100.00 δραχμῶν.

Ἡ δημοσίευσίς τοῦ κουπονίου διὰ τὸ νέον λαχεῖον θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχέος (9ου) φύλλου, θὰ εὐλόγηται δὲ τὸ κινεῖν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐξαφύλλου, διὰ νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ περιοδικόν.

ΑΘΗΝΑΙ.—Βελισσάριος Παπουτῆς 3500, Στ. Ἰωάννης (Ν. Ἰωνία) 3510, Λεων. Ἀσλάνογλου (Περσέτι) 3514, Γ. Νικολαΐδης 3517, Νικ. Ἰωάννου 3529, Η. Μαζοπούλου 3563, Στ. Χυτήρης 3325, Κυρ. Μανωλᾶ 3328, Χρ. Χαρολάμπους 3342, Ἀθ. Λούτσος 3346, Γ. Καραγάγος 4833, Γ. Μακροπόπουλος 4834, Σ. Λιοναρίτου 4835, Ἀριστ. Παπαδάκης 4220, Γ. Παυρίδης 4221, Ἀλέξ. Τρουφῆκος 4222, Ἰω. Ρούτσος 4223, Ἡλ. Ραβανόπουλος 4224.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.—Ο. Κασάτης 3030.
ΑΛΙΒΕΡΙΟΝ.—Ν. Κοτμάνης 3735.
ΑΤΑΛΑΝΤΗ.—Γ. Χριστοδούλου 3305, Π. Αετοῦσης 3747, Κ. Δημητράκοπουλος 3335, Ι. Κοτταχίλης 3355, Ι. Πάτας 3644.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ.—Καίτη Μπούκη 3307.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ.—Κερ. Σταματάτος 3724, Ν. Χατζίδης 4841, Χ. Χρηστίδης 4842, Σ. Παλιῆς 4843, Π. Μολλά 4844, Τ. Τριανταφύλλου 4845, Σ. Παντελίδης 4846, Α. Παπαδόπουλος 4775, Κ. Κεβεραΐδης 4776, Ν. Δασκαλόπουλος 4777, Ε. Κουτσουμπίδης 4778.

ΑΡΓΟΣ.—Βασ. Καρομάνης 3509, Χρ. Τσιφλίδης ἢ Ἡλιόπουλος (Πυργεῖα), Δ. Γιαννάκης 3051, Ἐλ. Γεωργακάκη 3322, Μιχ. Γεωργακόπουλος 3720, Μ. Ντούβα 4827, Σ. Γκότση 4828, Ν. Κουρέτσος 4829, Κ. Αμνιάτης 4830, Ν. Στρατηγάκης 4831, Θ. Πετρογιάννης 4832.

ΑΝΑΡΤΙΣΤΑΙΝΑ.—Τάκ. Μπερμπύλης 3016.
ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Κική Σπῆτα 3519, Σάββας Σεραφάκοπουλος 3739, Ν. Τρέχας 3309, Ε. Δηλιγιάννης 4836, Α. Τσαμπᾶς 4837.

ΑΙΓΙΟΝ.—Δ. Ἀργυρόπουλος 3721.
ΑΡΤΑ.—Μ. Παπουτῆς 4779, Σ. Παπαγεωργίου 4780, Μ. Μάρκου 4781, Α. Ζουπᾶνος 4782, Δ. Τσουτσίου 4783, Β. Ἀλεξίου 4784, Α. Παπαδόπουλος 4785.

ΑΜΑΛΙΑΣ.—Ν. Τερέζης 4838, Α. Ἡλιόπουλος 4839, Σ. Κόκαλης 4840.

ΒΟΛΟΣ.—Α. Πετρίδης 3726, Αἰκ. Τσάτση 3734, Κ. Καραδοσάνης 3056, Α. Καρφόπουλος 3648, Γ. Κεραμίδας 4225, Κ. Γεωργαντζῆς 4226, Μιχ. Βόνας 4227, Εὐανθία Πάλλη 4228, Γ. Κεραμίδας 4229, Γ. Τσιφλίδης 4230, Β. Μόρης 4231, Ἀθ. Νικολαΐδης 4232, Στ. Τζιματζῆς 4233, Κάκια Μαμαλιού 4234, Στ. Θεοδωροῦ 4235, Α. Ἀργυρίου 4236, Π. Μολιναῖδης 4237, Ἐλ. Καδοῦρας 4238, Κ. Παπάς 4239, Τάκης Γιαντατζῆς 4240, Ε. Περεντίδης 4701, Ν. Βαλάνης 4702, Μ. Γιαννού

λῆ 4073, Χ. Γούσιος 4704, Α. Βαμβακῆς 4705, Α. Φινικιόπουλος 4706, Ι. Μωραΐτου 4707, Α. Δελικαλάνης 4708, Μ. Μανουῖδης 4709, Ε. Νικολάου 4710, Ε. Εὐσταθίου 4711, Ε. Δούρας 4712, Κ. Γεωργακούλα 4713, Ι. Κουτσίρης 4714, Δ. Κουτσαγγιῆς 4715.

ΒΕΡΡΟΙΑ.—Α. Τραπεζανλίδης 4817, Κ. Ἀλεξάκης 4818, Π. Καλατζῆς 4819, Ε. Βαγιάπουλος 4820, Σ. Κασνάκης 4821, Α. Παπαντωνίου 4822, Ι. Λαζαρίδης 4823, Σ. Βλαχογιάννης 4824, Σ. Χαντζῆς 4825, Μ. Καρακωστής 4826.

ΒΥΤΙΝΑ.—Δ. Πανταζόπουλος 3569.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.—Εὐφίλη Βαροπούλου 3803.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.—Εὐδία Ζαχαράτου 3564.

ΓΥΘΕΙΟΝ.—Γ. Μανωλάκος 3530, Μαρία Ρεμπετά 3539, Α. Πιλιόπουλος 3538, Ἐπ. Ἀνδρέας 3374, Α. Ἀθανασίου 4847, Ν. Μπασινοπούλου 4848, Α. Θωμάκοπουλος 4840, Δ. Ἀνατλιώτης 4850, Ν. Παπαδάκης 4851.

ΔΑΔΙ.—Σ. Καρανάσης 3516, Φ. Κρίνος 3043, Η. Μανόπουλος 3801, Σ. Μπακατσάνος 3802.

ΔΡΑΜΑ.—Ἰω. Σαλαβόπουλος 3394, Π. Χατζόπουλος 3138, Τάκης Οικονόμου 3142, Εὐάγ. Κυριακῆς 3349, Ἀλκ. Ὀλύμπας 3543, Κίμων Γιαννακῆς 3554, Δ. Ζαχαροπούλου 3064, Χρ. Σαυθόπουλος 3066, Εὐστο. Εγγυαλᾶς 3089, Π. Συμεωνίδης 3090, Κ. Τομπούλος 4260, Α. Μπαλᾶς 4261, Σ. Μυριανθοπούλου 4262, Ι. Κανηκοπούλου 4263, Π. Ἰντζελέκογλου 4264, Π. Καμινάκης 4265, Γ. Κουζῆς 4266, Β. Κομνηνός 4267, Α. Μαρκογιάννου 4268, Π. Πασαλίδης 4269, Σ. Μυριανθοπούλου 4270, Α. Παπαθεοδασίου 4271, Σ. Σκουταροπούλου 4272, Η. Παπαχριστοπούλου 4273, Κ. Μαριαννίδης 4274, Ι. Κουτῆς 4275, Η. Στεφανίδης 4276, Σ. Κορρασίδης 4277, Μ. Εὐθυμίου 4278, Σ. Σιδιρόπουλος 4279, Γ. Ἀκουρίδης 4716, Μ. Μολιλιδῆς 4717, Β. Πανταζίδης 4718, Α. Μισραγῆ 4719, Β. Ροϊκόπουλος 4720.

ΔΙΑΒΟΛΙΤΣΙΟΝ.—Μ. Παπαμυχαλοπούλου 4721, Ι. Σημηλοπούλου 4722.

ΕΛΑΤΕΙΑ (Λοκρίδος).—Ε. Κατσαντώνης 2389.

ΕΛΕΥΣΙΣ.—Ν. Παπαδόπουλος 3521, Στ. Ρεπούλιας 3524, Θεόδ. Ρεπούλιας 3526, Ν. Βέττος 3568, Εὐφρ. Καρανῆ 3020, Μαρ. Δημητρίου 3035, Γ. Νίνος 3629, Σ. Παργᾶτης 3635.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΙΣ.—Ν. Πάριδης 4852, Ι. Κουτῆς 4853, Α. Κονιάτοπουλος 4854.

ΕΡΜΙΟΝΗ.—Α. Βιγαντζῆς 3037.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Κατ. Ἡλιάδου 3046, Κ. Καλονοῦδης 3065, Κ. Τοναλάτσης 3067, Ν. Μεροπίδης 3062, Οἶκ. Ραβινάτου 3069, Β. Εὐαγγελινός 3070, Ι. Ἀποστολίδης 3071, Α. Ἀνταρξίμης 3073, Γ. Μπαζῶ 3074, Π. Δεβελῆς 3075, Ἀλ. Ἡλιόπουλος 3081, Ἀπ. Χ' Κουσίος 3082, Ι. Κασαπέτης 3083, Γρ. Γονιόπουλος 3084, Φωτῶ Μαρκοπούλου 3085, Ν. Ζλατάνο 3091, Γ. Τσιπᾶς 3093, Ι. Τσιτσᾶδης 3650, Νίνα Κορνιλιάκη 3652, Α. Ζαντζῆς 3658, Ν. Σιμωνίδης 3659, Γ. Γουλιόπουλος 3390, Μτ. Πίνγκος 3396, Ἀναστ. Ἀλεξίου 3525, Δένυ Ντουμπιστῆν 3532, Βασ. Δεβελῆς 3534, Ἐδ. Τ. Πέσης 3537, Δημ. Τσιποτανίδης 3540, Σιδ. Σιδιρόδης 3542, Ἀλ. Βασιλειάδης 3545, Λέοντα Δελιγεωργίου 3546, Χ. Σαφίρης 3736, Φοῖνις Θεοφιλάκης 3551, Νικ. Ἀλβέρτος 3567, Ἀπ. Τακρίδας 3575, Ἀργ. Τσιβάνος 3592, Στ. Σαροῦ 3007, Σ. Κίτρος 3139, Γ. Πισαροῦδης 3041, Βάιος Ρομιλῆς 3044, Στυλ. Ἀσπροματίδης 3303, Ἰωακείμ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λόγω τῆς πληθώρας τῶν ἀναγνώστων, οἱ ὅποιοι μὲς ἀπέστειλαν λαχνούς, ἡ ἀλληλογραφία ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον. Ἐπίσης καὶ ἡ δημοσίευσίς τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν τοῦ διαγωνισμοῦ αἰνιγμάτων.

κῆς 4742, Ι. Δημωτάκης 4843, Ε. Παπαδάκης 4744, Ι. Φιλιάδης 4745, Α. Μαράκης 4746, Ε. Κολάρος 4747, Γ. Πανουδάκης 4748, Κ. Πολυχρόνου 4749, Α. Εὐαγγελινός 4750, Π. Ροζάκης 4751, Μ. Μουλάκης 4752, Δ. Τριφυλιάδης 4753, Α. Λαδοπούλου 4754, Α. Πιπερίδης 4755, Α. Χαμίδρακος 4756, Θ. Ἀρῆς 4757, Ε. Λομαρῆς 4758, Ε. Ζακυνθιάδης 4759, Ι. Πολυδώρας 4760.

ΛΑΡΙΣΣΑ.—Σοφοκλῆς Τσουγῆς 3309, Τ. Στεφῆς 3649, Δ. Αρκαῖος 4869, Α. Φλωρίδης 4870, Ν. Κατσάρου 4871, Δ. Χρυσόχοῦ 4872, Α. Μπακαλάκης 4873, Ν. Παπαρῆς 4874.

ΛΕΥΚΑΣ.—Χρ. Κουτσουβῆς 3320, Ν. Κατσόδης 4875, Α. Ρώτας 4876.

ΛΑΜΙΑ.—Ἐλένη Βασαλῆ 3508, Η. Βλάχος 3533, Κλ. Ἀναγνωστῆς 3530, Ἀριστέα Τσιονῆ 3533, Σ. Μοραΐτης (Στυλῆς) 3574, Δημ. Ρῆος 3012, Εὐάγ. Θεοδωροῦ 3032, Α. Χολέβος 3045, Δ. Τσιλιόπουλος 3053, Ι. Μαυραγάνης 3367, Κ. Ἀρχαῖος 4877, Τ. Γιαννάπουλος 4878, Φ. Ζαγγουγιάννης 4879, Ι. Κουσιώδης 4880, Ο. Λιάσος 4881.

ΛΑΥΡΙΟΝ.—Θ. Τσιτσῆς 3535, Σόνια Δοξέη 3023, Εὐσταθία Χριστοῦ 3024, Εὐάγ. Μπαλῆ 3025, Ἀντιγόνη Μπακῆ 3038.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.—Ἀγγ. Στουράτης 3732, Ν. Καρακατσάνης 3049, Δ. Δρόσος 3376, Π. Παπασιτάσιος 3022.

ΜΕΣΣΗΝΗ.—Μιχ. Θεοδωρακόπουλος 3359, Π. Λανός 3646.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—Ξένη Κρομμύδα 3593, Κ. Μπακῆς 3337, Γερ. Φασῆς 3383.

ΜΟΛΑΙ.—Λάμπης Κυριακῆς 3527.

ΜΥΚΟΝΟΣ.—Καίτη Τζουγανέλη 3058.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.—Κ. Μπέρης 3017.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ.—Γ. Παράσης 3345, Γ. Παπαγιαννῆς 3352, Στ. Χαραμῆς 3636, Ἀλ. Πετρίδης 3092, Ε. Γκόσας 3640, Θ. Τεχνόγλου 4885, Ι. Στανιρίδης 4886.

ΝΑΟΥΣΑ (Μακεδονίας).—Μ. Σιτῆς 4887, Αἰκ. Μπαλῆ 4888.

ΝΙΓΡΙΤΑ.—Βασ. Μήλιος 3750.

ΕΛΛΗΝ.—Ν. Παπαδόπουλος 3522, Ε. Λαοκαρῆς 3655, Α. Μπαρτζόγλου 3657, Κ. Κώστας 3660, Δ. Κυριακῆς 3503, Ι. Θεοχαρίδης 3536, Β. Παπαδόπουλος 4889, Α. Παπαδόπουλος 4890, Π. Γεωργιάδης 4891, Ι. Κανῆς 4892, Σ. Μαργαρίτης 4893, Φ. Κοτταχίλης 4894, Μ. Γουδεῆ 4895, Α. Σααζῆς 4896.

ΕΥΔΟΚΑΣΤΡΟΝ.—Χ. Κυριακόπουλος 3624.

ΠΑΤΡΑΙ.—Α. Παπαλῆς 4794, Θ. Λαμπρινῆς 4795, Ν. Κορσιτοπούλου 4796, Χ. Ρούτης 4797, Γ. Βλαχάκοπουλος 4798, Α. Λάγρης 4799, Β. Κωσταράκης 4800, Ι. Ἀγγελακόπουλος 4801, Κ. Μεντζελόπουλος 4802, Χρ. Κουρῆς 3701, Α. Γιαννακῆς 3702, Α. Σαμαλῆς 3703, Γ. Κωστόπουλος 3713, Δ. Χαρολάκης 3714, Α. Λάγρης 3715, Δ. Μεγαλῆς 3717, Α. Πετρίδης 3719, Δ. Ἀθανασίου 3110, Σ. Ἰωαννίδης 3140, Α. Παπαδόπουλος 3627, Θ. Γουρᾶς 3628, Ν. Ἀλεξανδρόπουλος 3630, Α. Πάσχος 3663, Τάκης Κουρέτσος 3313, Γ. Τριαντοπούλου 3333, Κλ. Γρηγοράτος 3334, Στ. Δημάπουλος 3507, Εὐάγ. Κερασίδης 3518, Ἐπ. Στρατιώτοπουλος 3539, Β. Χιότης 3546, Ν. Καλατζῆς 3549, Γ. Πάτσος 3008 - 3009, Ι. Μανδραλῆς 3010, Φοῖλα Γεωργαντζᾶ 3011, Κ. Ζέρβας 3049, Κ. Ἀνταρξίμης 3051, Π. Ἀγγελίδης 3053, Κ. Μαῖρος 3063, Ἐμ. Σιμωνοπούλου 3077, Α. Παπαμυχαλῆς 3094, Κ. Μετελλογιάννης 3095, Λεάνδρ. Σημηλοπούλου 3096, Τ. Παπαγιαννῆς 4663.

ΠΕΙΡΑΙΕΣ.—Θεόδ. Ἀδριαντιδῆς 3301, Στ. Γιαννάτος 3318, Κ. Μαστραντώνης 3341, Παν. Λογάνη 3343, Ἰσίδ. Κουρμᾶς 3347, Χρ. Τσιτῆς 3047, Ε. Μονονοῦ 3651, Μιχ. Ψαρᾶς 3723.

ΠΟΡΟΣ.—Χρ. Παπαδόπουλος 3722.

ΠΡΕΒΕΖΑ.—Κων. Τσίρας 3019.

ΠΥΡΓΟΣ.—Ἀγγ. Κουλαμπᾶς 3315, Χ. Μιχαλοπούλου 3321, Διονυσία Κοτῆ 3336, Σ. Πασάς 3059, Κ. Σοφρανάκοπουλος 3060, Κ. Αρναυτῆς 3061, Αὐγ. Καπογιάννης 3098, Δ. Γουλιμῆς 3382.

ΡΙΖΟΠΟΛΙΣ Μανουσῶς Παπαδάκης 3310.

ΣΑΜΟΣ.—Σ. Μαριόπουλος 4732, Δ. Μάλης 4733, Γ. Ὑδραῖος 4734, Σ. Σταυριδάκης 4735, Σ. Σπύρου 4736, Κ. Καραμῆς 4737, Σ. Κατέρης 4738, Γ. Ἐπταστόλης 4739, Σ. Μαράβελος 4740, Θ. Διακογιάννης 4742, Θ. Γιαλῆ 4743, Μ. Ζωήρης 4744, Ε. Παπαδάκης 4745, Σ. Βεζιρογλίου 4746, Ν. Σμυρναϊτοπούλου 4747, Δ. Βουλγαρίδης 4748, Δ. Κοντοπούλου 4749, Σ. Θεοχάρης 4750, Χ. Γουμισαῖος 4751.

ΣΥΡΟΣ.—Ν. Φυριάς 3531, Κων. Πουλάκης 3544, Ἀν. Βουτσῆς 3332, Ν. Μπουγιούρης 3027, Βικ. Δελιμπετῆς 3028, Ν. Λουρῆς 3119, Ε. Λουρῆς 3135, Θ. Εὐδοκασίδης 3136, Σ. Σαμοθράκης 3137, Ι. Κοντογιάννης 3040, Π. Σολωτάτος 3050, Μ. Κούμπη 3366, Χρ. Σκούρης 3097, Ν. Δαλιῆς 4726, Μ. Παπαδάκου 4737, Ε. Χατζηγιάννου 4728, Ε. Κωδαίου 4729, Ι. Βαρουξῆς 4730, Ι. Λεμονῆς 4731, Αὐλ. Γουρουνάκης 4732, Κ. Δράκας 4733, Ι. Ψιρόπουλος 4734, Δ. Ζομπάνος 4735, Σωφ. Ροῖου 4737, Ν. Δαλιῆς 4738, Π. Κουλούρης 4739.

ΣΑΛΑΜΙΣ - ΑΙΓΙΝΑ.—Γ. Παπασιτάσιος (ὑποστράτηγος) 3576, Στ. Φαίρος 3331, Μ. Χαλῆς (εὐαγγελινός) 3013.

ΣΕΡΡΑΙ.—Ἀθ. Καραμῆς 3502, Ἀθαν. Καλατζῆς 3504, Κυρ. Κωνσταντινίδης 3511, Κ. Ξενοῦς 3512, Ἀπ. Παπαγιαννῆς 3513, Ἀγγ. Παπαγιάννη 3727, Δημ. Παπαδοπούλου 3541, Βασ. Γεωργιτζῆς 3738, Ι. Μπαρσακῆς 3631.

ΣΙΔΑΡΗ.—Ἡ. Φωτόπουλος (Βρέσθρα) 3087.

ΤΙΝΟΣ.—Δημ. Ξενοφονίδης 3029.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Τάσος Κλειδωνᾶς 3625, Ν. Μανρά 3702, Α. Καλλιμαγιάννης 3076, Κ. Κωφίδης 4803, Γ. Πρωτοπαπᾶς 4804, Ι. Ἡρακλεῖος 4805, Α. Παπαγεωργίου 4806, Γ. Ζουλιανῆς 4807, Η. Μαλλιαῖος 4808, Γ. Τσιναῖς 4809, Α. Μανώλης 4810, Κ. Κλάρας 4811, Ι. Σμαραγδῆς 4812, Γ. Οικονόμου 4813, Ι. Τζαμάρας 4814, Ο. Νίνος 4815, Γ. Κλειδωνᾶς 4816.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Κ. Γιανναρῆς 3323, Νίτσα Δημητοῦ 3364, Μ. Σταυρελῆς 3632, Εὐάγ. Κοντοῦ 3088.

ΦΥΛΛΙΣ.—Κατ. Πατριᾶ 3752.

ΦΛΩΙΝΑ.—Ἰωάν. Μυρωνίδης 3306, Θ. Βαρβέρης 3728, Ν. Βαρβέρης 3729, Ν. Μακρῆς 3730, Διογ. Μουρατίδης 3316, Λάξ. Νεδελῆς 3566, Ν. Ἀποστολίδης 3377, Κ. Παπατζῆς 3397, Γ. Νεδελῆς 4761, Σ. Δόκου 4762, Α. Μανῆς 4763, Ι. Μουνταῖος 4764, Σ. Πέκουλα 4765, Δ. Φράγκος 4766, Κ. Θεοδωρίδης 4767, Ν. Ἰωάννου 4768, Β. Βασιλειάδης 4769, Κ. Παπαδάκου 4770, Α. Μπουτσίου 4771, Γ. Καραβᾶτος 4772, Β. Μουρατίδης 4773, Δ. Γρηγορέλης 4774, ρακῆς 3554.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ.—Ἀθ. Σιφῆς 3538.

ΧΑΛΚΙΣ.—Ε. Ζαχαροπούλου 3080, Κ. Χαλιώτης 3638.

ΧΑΝΙΑ.—Δημ. Καραῖος 3515, Ν. Θεοδοράκης 3754.

ΧΙΟΣ.—Μ. Κοκκῆς 3742, Σ. Σιμωνίου 3743, Γ. Σιμωνῆς 3330, Ε. Κλουβᾶς 3756, Βελ. Βελισσαρίου 3116, Ι. Τσιτῆς 3117.

ΒΟΛΟΣ.—Γ. Φοντακούλου 4929, Α. Κ. Ταγματάρχης 4930, Ν. Νικολάου 4931, Γ. Δουκῆς 4932, Α. Δάμης 4933, Φ. Δεβελῆς 4934, Ι. Παπᾶς 4935, Κ. Δημητριάδης 4936.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ι. Τσιμαλῆς 4938, Σ. Μορντοῦ 4939, Ν. Ἀθανασίου 4940, Ε. Μεταξίδης 4941, Ἀδριανῆ Δημητριάδου 4942, Μαρ. Σακελλαρίου 4943, Α. Λαοκαρῆς 4944, Θρ. Φλωκακούπουλος 4945, Β. Βασιλειάδης 4946, Α. Ζημφοῦδης 4947, Γ. Σιδιρόδης 4948, Ι. Καραγιάννης 4949, Γ. Καντοῦδης 5000, Χρ. Χαρολάμπου 4601, Ι. Λαμπρινῆς 4602, Α. Βαμβακῆς 4603, Α. Βρασιλῆς 4604, Ε. Κατσουράς 4605, Μ. Μουσιόπουλος 4606, Ι. Ρῆος 4607, Παρ. Τσιτῆς 4608, Π. Μαρδοῦ 4609, Σ. Κωστάκης 4610, Χρ. Λαζαρίδης 4611, Α. Ἀθανασίου 4612, Θ. Καραγιάννης 4613, Α. Ἀποστολίδης 4614, Ν. Γρηγοριάδης 4615, Κ. Τζαβέλλας 4616, Κ. Τσανακῆς 4617, Ν. Νικολαΐδης 4618, Ε. Μαυρογιάννης 4619, Α. Μουσιολῆς 4620, Ε. Πιργιόπουλος 4621, Ντίνα Ἀ-

ποστολοπούλου 4622, Ν. Σαφάριδης 4623, Ν. Φέας 4624, Σ. Μυλωνᾶς 4625.

ΙΘΑΚΗ.—Ι. Βρυώνης 4974.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Σ. Βλάχος 4975, Ναντίνα Ἀγνάνη 4976, Ι. Ζούνης 4977, Α. Σακελλαρίου 4978.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Δ. Γιαννάκοπουλος 4842, Α. Κορῆς 4943, Σ. Περιβολάκης 4944, Α. Μπαρμπῆς 4945, Ν. Λαγυροπούλου 4946, Α. Βενιέσης 4847, Ν. Σόλιος 4948.

ΠΡΕΒΕΖΑ.—Ι. Μάτσας 4897, Ι. Καραμανῆς 4898, Στ. Χρόνης 4899, Γ. Δέσπας 4900.

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ

